JACK LONDON

JACK LONDON

INSULA CANIBALILOR

Jerry of the Islands Macmillan

CAPITOLUL I.

JERRY.

Jerry îşi dădu seama că se petrecea un lucru neobişnuit abia când domnul Haggin îl luă sub braţ destul de brusc şi îl trase către balenieră.

De şase luni de când se născuse Jerry, domnul Haggin îi era stăpân. Totuşi, cuvântul „stăpân” lipsea din vocabularul acestui frumos terier cu păr roşcat şi lins. În schimb, expresia „domnul Haggin” cuprindea întreaga semnificaţie pe care o are cuvântul „stăpân” pentru oameni, cel puţin în felul de a înţelege al câinilor. „Domnul Haggin” îi spuneau stăpânului său atât Bob, contabilul, cât şi Derby, cel care supraveghea plantaţia. Jerry îi mai auzise şi pe ceilalţi bipezi, destul de puţini, cum ar fi cei de pe Arangi, care veneau în vizită la ei, numindu-l tot aşa pe stăpân.

Câinii au însă o inteligenţă deosebită şi, datorită pasiunii lor şi afecţiunii nelimitate pe care o manifestă faţă de cei de care ascultă, stăpânul are pentru ei o semnificaţie mai amplă decât ne-o imaginăm. Omul se crede numai stăpân al câinelui. Câinele îl venerează însă ca pe un zeu.

Cuvântul „zeu” neaflându-se în vocabularul restrâns şi special al lui Jerry, sinonimul „domnul Haggin” reprezenta pentru el omnipotenţa binefăcătoare şi suverană.

Astfel că, atunci când omul îl luă sub braţ şi îl urcă în balenieră, câinele deveni neliniştit şi simţi că urma să se întâmple ceva deosebit. Negrii trecură imediat la vâsle. Nu mai fusese niciodată la bordul lui Arangi, care, cu fiecare efort făcut de vâslaşi, se mărea şi se apropia de ei.

Cu o oră înainte, Jerry părăsea casa de pe plantaţie şi cobora pe plajă ca să asiste le plecarea navei Arangi. În scurta lui viaţă, se bucurase de două ori la un asemenea eveniment. Ce era mai plăcut decât să alergi în galop pe plaja de nisip fin şi, ghidat cu grijă de Biddy şi Terrence, părinţii lui, să ia parte la bucuria care stăpânea peste tot?

Să-i fugăreşti pe negri! Ce plăcere pentru Jerry, care-i detesta pe negri şi ştia că Biddy, mama lui, ca şi Terrence, tatăl său, îi urau. Negrii erau făcuţi ca să mârâi la ei. Excepţie făceau doar servitorii din casă. Restul negrilor meritau să fie muşcaţi dacă intrau dincolo de zidurile ce trebuiau apărate. Biddy făcuse întotdeauna aşa, Terrence la fel. Aşa îl serveau pe zeul lor, domnul Haggin. Negrii erau bipede inferioare care serveau pe zeii lor, bipedezii albi. Locuiau în barăci situate în locul unde munceau, la o anumită distanţă de casă, pe lângă care nu aveau voie să se aventureze.

Jerry era mic atunci când aflase la Ce pericole te expui când urmăreşti un negru. Trebuia să ştie momentul în care să facă aşa ceva. Atunci când domnul Haggin sau Derby sau Bob erau prin împrejurimi, putea să-i fugărească. Dacă nu era însă nimeni, era periculos. Trebuia să fii precaut, fiindcă, departe de ochii albilor, negrii nu se mulţumeau doar să strige şi să mârâie. Atacau câinii cu pietre şi ciomege.

Jerry o văzuse pe mama lui tratată astfel. Chiar el fusese pe jumătate ameţit de o lovitură primită de la Godarmy, negru ce purta la gât un nasture de porţelan prins de un fir din fibră de cocos. Îşi mai amintea căţelul şi o altă aventură, petrecută tot în câmp, pe vremea când fugărea negrii cu fratele său, Michael. Owmi, unul dintre cei urmăriţi, putea fi recunoscut după faptul că purta pe piept rotiţe luate dintr-un ceas vechi. Michael a primit atunci o lovitură atât de puternică în cap, că urechea lui stângă a fost zdrobită şi de atunci aceasta n-a mai crescut, rămânând în locul ei doar o mică umflătură ascuţită.

Se mai întâmplaseră şi alte lucruri. Cu două luni în urmă, fratele lui, Patsy, şi sora lui, Kathleen, dispăruseră fără urmă. Domnul Haggin i-a căutat peste tot. A scotocit şi tufişurile şi a biciuit câţiva negri, dar n-a descoperit misterul. Numai Biddy şi Terrence ştiau ce se întâmplase, dar nici Michael şi Jerry nu erau cu totul străini. Cei doi nefericiţi, Patsy şi Kathleen, în vârstă de numai patru luni, au fiert în marmită, acolo, la barăci, iar pieile lor au fost arse. Jerry ştia ceva despre asta, la fel ca părinţii şi fratele său, pentru că simţise mirosul de carne friptă. Terrence, în furia lui, chiar l-a atacat pe servitorul Mogom. A fost pedepsit cu severitate şi legat de către domnul Haggin, care nu a simţit mirosul acela şi deci nu a aflat nimic despre tragedie.

Dar când, pe plajă, poposeau negrii după ce-şi încheiaseră orele de muncă, ducându-şi pe cap lăzile cu lucrurile lor, ori când se urcau la bordul lui Arangi, era momentul potrivit ca să-i fugăreşti fără a risca prea mult. Era momentul în care puteai plăti vechile poliţe. Ba chiar te puteai răzbuna pentru mai multă vreme căci, dacă ei urcau la bord, nu se întorceau aşa repede, ba uneori deloc.

De exemplu, în dimineaţa aceea, Biddy şi-a amintit de câteva lovituri de ciomag date de Lerumie. De aceea şi-a înfipt colţii în pulpa piciorului lui, iar acesta s-a prăbuşit în apă cu lada ce conţinea toată averea lui. Apoi, sigură de protecţia oferită de domnul Haggin, mulţumit de episodul acela, a continuat, supărată, să latre după el.

De obicei, se afla la bordul navei Arangi un câine vagabond, din tufişuri, cu care Jerry şi Michael se certau, lătrându-se reciproc, cât puteau de tare. O dată, Terrence care avea talia unui airedal şi avea un curaj ieşit din comun, Terrence Magnificul, cum îi spunea Tom Haggin, a prins un câine vagabond, apărut din pădure, şi i-a tras o bătaie la care Jerry, Michael, Patsy şi Kathleen, care mai trăiau încă, au luat parte. Jerry n-a uitat senzaţia delicioasă pe care a trăit-o când ţinea între colţi bucata aceea cu păr ce mirosea

a câine. Câinii vagabonzi erau la fel ca el, din aceeaşi specie, recunoştea acest lucru, dar difereau de rasa lui aristocratică. Erau de un nivel inferior, ca negrii faţă de domnul Haggin, de Derby sau Bob.

În ziua aceea, Jerry nu se uită deloc spre vas. Biddy, instruită de despărţirile anterioare, la fel de crude, se aşează la malul mării şi urlă prelung. Jerry ştia că plânsetul ei i se datora lui, pentru că îl simţea înmuindu-i inima. Nu înţelegea însă de ce îl scotea mama lui, căci nu-l ameninţa nici o catastrofă. Îl văzu pe Terrence învârtindu-se de zor în jurul ei. Avea părul aspru, ca Michael, cum îl avuseseră şi Patsy ori Kathleen, căci Jerry era singurul din familie cu blană moale şi linsă.

Terrence era un soţ model şi, din câte îşi amintea căţelul, întotdeauna îl văzuse alături de Biddy, fugind pe plajă de-a lungul cordonului de cocotieri, amândoi obosiţi, dar mulţumiţi. Ca Jerry, care, în afară de fraţii şi surorile sale, nu mai întâlnise alţi reprezentanţi ai speciei lor canine, cu excepţia unor câini sălbatici, era convins că fidelitatea conjugală era ceva normal pentru orice individ al rasei lor. Tom Haggin însă ştia că nu era adevărat.

„Adevărată afinitate” repeta el deseori, foarte convins. „Terrence e un adevărat gentleman, un om cu patru labe.”

Terrence nu-şi exprima durerea cu zgomot, deşi îl încerca destul de mult şi pe el. Se mulţumea să se învârtă nervos în jurul lui Biddy, în vreme ce Michael, cedând exemplului dat de mama lui, se aşezase lângă ea şi urla către întinderea uriaşă de apă ce-l separa de fratele său, ca şi când ar fi simţit un pericol ce venea dinspre junglă.

Atitudinea aceea îl impresionă pe Jerry şi îi mări convingerea că ceva fatal, necunoscut încă de el, plutea deasupra sa.

Pentru vârsta lui de şase luni, Jerry ştia multe şi puţine în acelaşi timp. Ştia, fără să-şi dea seama, de ce Biddy, pe cât de înţeleaptă pe atât de curajoasă, nu urma impulsul dat de inima ei de a sări în apă şi a urmări înot baleniera. Ea îl

apărase atunci când marele puarka (e vorba despre zgomotul format din grohăituri şi strigăte ce reprezenta pentru Jerry un porc) încercase să-l devoreze sub hangarul de pe plantaţie. Dar ziua de neuitat când ajutorul bucătarului încercase să-l vâneze cu lovituri de ciomag? Ca o leoaică furioasă, s-a aruncat Biddy asupra negrului şi, fără să dea un pas înapoi în faţa bâtei, l-a pus pe om la pământ şi l-a bătut între oale şi cratiţe. A trebuit să intervină domnul Haggin pentru a-i smulge victima dintre colţi (ea a continuat să mârâie) şi stăpânul l-a admonestat violent pe cel care a îndrăznit să ridice mâna asupra unui câine ce aparţinea zeului.

Jerry, am spus, ştia de ce mama lui nu sărea în apă după el. Pentru că marea şi lagunele care comunicau cu aceasta erau tabu. Tabu! Iată alt cuvânt care nu era în vocabularul lui Jerry, dar semnificaţia lui exista în adâncurile misterioase ale fiinţei lui. Era imprudent, ba chiar de-a dreptul dezastruos să intri în apa în care se mişcau cu iuţeală şi din care uneori ieşeau la suprafaţă monştrii îngrozitori, cu guri enorme şi fălci uriaşe, care puteau înghiţi un câine la fel de uşor precum găinile domnului Haggin înghit boabele de grâu aruncate pe jos.

Îi auzise de multe ori pe mama şi pe tatăl său lătrând de pe mal împotriva acelor fiinţe îngrozitoare ce apăreau uneori pe lângă ţărm, ca spuma de mare.

Jerry nu cunoştea cuvântul „crocodil”. Puterea lui de înţelegere înregistrase doar o imagine ce se distingea de buştenii duşi de valuri prin faptul că era vie. Jerry auzea şi înţelegea multe dintre expresiile care, pentru el ca şi pentru oameni, erau instrumente ale gândirii. Doar conformaţia lui fizică îl împiedica să le articuleze.

Totuşi, în memoria sa, imaginile acelea care se întipăriseră ţineau loc de cuvinte.

Poate că, în creierul său canin, imaginea unui buştean scufundat reprezenta mai complet animalul acela decât cuvântul „crocodil” îl reprezintă în gândurile omului. Jerry

ştia mai multe despre crocodili decât oamenii. Putea să-i simtă de la o distanţă mai mare şi mai sigur decât negrii. Adulmeca amfibiile care ieşeau afară din lagună şi care stăteau nemişcate, părând adormite, la o sută de picioare distanţă de el, în covorul des de iarbă şi frunze al junglei.

Înţelegea mai bine ca oricare fiinţă umană limbajul crocodililor. Le cunoştea diferitele chemări. Distingea strigătele de furie sau de frică de cele pe care le scoteau când căutau hrană. Toate zgomotele acelea aveau locul lor în vocabularul său, cum au cuvintele în cel al oamenilor. Constituiau instrumentele gândirii lui şi îi permiteau să judece şi să hotărască ce era de făcut.

Pe de altă parte, Jerry nu ştia multe lucruri. Nu ştia cât de vastă era lumea, că laguna din Meringe, adăpostită de munţii înalţi şi gheboşaţi şi apărată de insule de corali nu forma tot universul, ci era doar o parte din marea insulă a Ysabelei, care, la rândul ei, era doar cea mai întinsă din grupul foarte numeros care compunea arhipelagul Solomon, grup pe care oamenii îl reprezentau pe hărţi geografice prin câteva puncte marcate pe imensitatea oceanului Pacific.

Poseda, într-adevăr, noţiunea confuză că trebuia să existe un alt loc, căci apăreau mereu lucruri care înainte nu existaseră. Găini, pisici, porci nemaivăzuţi până atunci, apăreau deodată, ba chiar şi arătări păroase, cu patru labe, cu coarne, a căror imagine înregistrată în memoria lui corespundea cu ceea ce oamenii numeau „capre”.

La fel şi în ceea ce privea negrii.

Aceştia apărea dintr-o dată din necunoscut, circulau prin plantaţia de la Meringe cu o bucată de pânză în jurul şoldurilor şi un os trecut prin nas şi erau conduşi în timpul muncii de către domnul Haggin, Derby şi Bob. Jerry îşi dădea seama, într-un fel, că venirea lor coincidea cu cea a navei Arangi, după cum dispariţia altor negri preceda plecarea vasului.

În rest, nu-l prea preocupa altceva. Niciodată micul lui creier nu se ocupase de fenomenele pe care le accepta de la început, ca umezeala produsă de ploaie şi căldura soarelui. Noţiunile sale confuze despre lume şi viaţă puteau să fie comparate, până la un punct, cu ceea ce oamenii numeau misterele vieţii, morţii etc.

În acea ordine de idei, nava Arangi, pentru contrabandă şi comerţ cu negri în jurul insulelor Solomon, putea să apară în mintea lui Jerry ca un vas misterios care lega două lumi. Corespundea, desigur, imaginii pe care o aveau oamenii despre despre barca lui Caron ce naviga pe Styx: oamenii veneau din neant şi dispăreau în neant cu ajutorul lui Arangi.

În dimineaţa călduroasă de la tropice, Jerry, strâns sub braţ de către domnul Haggin, se găsea pe baleniera ce se apropia de Arangi, în vreme ce pe ţărm Biddy îşi exterioriza durerea, iar Michael provoca ecourile cum tinereţea provoacă necunoscutul.

CAPITOLUL II.

LA BORDUL NAVEI ARANGI.

Tom Haggin, care-l ţinea pe Jerry sub braţ, urcă uşor de pe şalupă pe puntea vasului. Acolo domnea o mare agitaţie sau cel puţin aşa le-ar fi părut celor care nu sunt obişnuiţi cu călătoriile şi care îl impresionă puternic pe Jerry, în timp ce unora ca Tom Haggin sau căpitanul Van Horn li se părea firească.

Puntea era mică, pentru că Arangi era de dimensiuni reduse. La început fusese un yaht cochet pentru plimbări de plăcere, construit din lemn de tec, acoperit cu cupru. Fusese vândut în insulele Solomon ca navă pentru comerţul cu negri, adică să folosească acestui comerţ pe care legea îl împodobeşte cu denumirea de „recrutarea negrilor”.

Arangi avea misiunea să aducă din insulele îndepărtate canibali recent capturaţi pentru a lucra pe plantaţiile albilor. Trebuiau să transforme în bogăţii boscheţii de cocotieri din junglă şi mlaştinile urât mirositoare. Cele două

catarge, din stejari de Oregon, şlefuite cu grijă şi lustruite cu parafină, străluceau la soare.

Pânzele vasului, de mari dimensiuni, îi dădeau o viteză ieşită din comun, de care profitau căpitanul Van Horn, secundul său şi cei cincisprezece negri din echipaj. Măsura şaizeci de picioare şi traversele de pe punte abia suportau cabinele. Tambuchiul cu geamuri al cabinei principale şi capota scării, ca şi tambuchiurile de la pupa, erau singurele deschizături decupate la suprafaţa punţii.

În spaţiul restrâns se găseau, în afara celor din echipaj, negri „care se întorceau”, adică reveneau de pe trei plantaţii îndepărtate. Cuvântul „întoarcere” însemna că, sfârşindu-se cei trei ani de servitute ai negrilor, ei trebuiau duşi înapoi, conform înţelegerilor anterioare, în sălbatica insulă Malaita. Douăzeci dintre ei, pe care îi cunoştea Jerry, veneau de pe Meringe. Treizeci din Golful celor O Mie de Vase şi alţi douăzeci de la Pennduffryn, de pe coasta orientală a Guadalcanar-ului. Ţipau cât puteau de tare, vorbind între ei cu vocile ascuţite. În total, căpitanul Van Horn şi secundul său, Danois Borckman, aveau şaizeci şi nouă de oameni la bord.

— Am crezut că n-o să vă lase inima să-l aduceţi, zise Van Horn, în timp ce ochii îi străluceau de plăcere la vederea lui Jerry.

— Era cât pe ce să se întâmple aşa, îi răspunse Tom Haggin. Dacă nu mi-aţi fi cerut dumneavoastră asta… Jerry e cel mai bun la mirosit, alături de Michael. Aceşti doi câini sunt singurii care mi-au mai rămas. Păcat de cei pe care i-am pierdut. Biata Kathleen era un animal de rasă, leit măică-sa. Dacă ar fi trăit… Hai, luaţi-l!

Cu un gest brusc îl puse pe Jerry în braţele căpitanului Van Horn şi se întoarse imediat.

— Dacă i se va întâmpla ceva rău n-am să v-o iert niciodată! Niciodată! mai zise el, peste umăr.

— Trebuie să-mi vină mie de hac cineva ca să se atingă de câine, îi răspunse râzând Van Horn.

— Ai grijă, nu e imposibil, prietene, murmură Haggin. La Meringe au pierit patru din Somo. Trei au murit din cauza dezinteriei, iar al patrulea a căzut dintr-un copac, cu cincisprezece zile în urmă. În plus, era şi fiul unui şef!

— Da, în plus, au pierit şi doi de pe Arangi, făcu Van Horn. Vă aduceţi aminte de tovarăşul nostru Hawkins, care a dispărut anul trecut cu baleniera în strâmtoarea Arli?

Haggin, întorcându-se, clătină din cap.

— Cei doi oameni din echipajul său erau negri din Somo. Îi recrutasem de pe plantaţia de la Ugi. Cu restul victimelor ajungem la şase capete. Ce să-i faci! Mai există un sat de pe coastă la care Arangi are datorii de optsprezece oameni. Îi recrutasem pentru Aolo şi, cum erau obişnuiţi cu marea, i-am îmbarcat pe Sandfly, care a dispărut în timp ce se îndrepta către Santa-Cruz. Au făcut ceva urât în satul acela de pe coastă. Au pus premiu pentru cel care mă va prinde cincizeci de porci şi o sumă însemnată din monede de scoică.

— Şi încă nu v-au prins? făcu Haggin ironic.

— Nu-i nici un pericol!

— Vorbiţi exact ca Arbuckle, zise Haggin pe un ton sentenţios. Bietul Arbuckle bătrânul! Cel mai prudent dintre oamenii care au avut de a face cu negri! Niciodată nu se culca fără să pună cuişoare pe pământ sau hârtie mototolită. Mi-l amintesc atât de bine! Eram cu el sub acelaşi acoperiş într-o zi, în Florida, când un motan a început să fugărească un gândac prin hârtia mototolită… Poc! poc! Au răsunat douăsprezece împuşcături. Pistoalele lui mari s-au descărcat şi au găurit pereţii. Motanul a fost ciuruit. Ştia să tragă în întuneric fără să ochească, apăsând pe trăgaci cu al treilea deget şi ţinând arătătorul fixat pe ţeava armei sale… Ei, bine, prietene, negrii i-au venit de hac. După paisprezece ani de când îl pândeau! Băiatul de la bucătărie, care l-a ucis, l-a despicat înainte să-l mănânce. Îmi aduc aminte de expediţia noastră prin junglă ca să găsim ce mai rămăsese din el!

— I-am văzut capul după ce i l-aţi dus comisarului din Tulagi, îl completă Van Horn.

— Şi expresia aceea de linişte absolută care-i era întipărită pe chip… Zâmbea, aşa cum îl ştiam în timpul vieţii! Oare cum îi rămăsese zâmbetul acela în timp ce negrii îi uscau faţa cu fum? I-au venit de hac, chiar dacă după paisprezece ani… Câţi vor trăi nepedepsiţi la Malaita până ce vor sfârşi ca bietul bătrân?

— Dar eu, îi zise căpitanul, am metodă. Când ştiu că se strică lucrurile, mă duc şi le vorbesc. Ei nu înţeleg nimic şi cred că recurg la vrăji.

Tom Haggin întinse brusc mâna ca să-şi ia rămas bun, evitând să-l privească pe Jerry, care se afla în braţele căpitanului.

— Fiţi atenţi la băieţii mei, îi recomandă el la plecare, nu-i pierdeţi din ochi până ce nu-l debarcaţi şi pe ultimul. Nu-l prea iubesc pe Jerry şi pe cei din specia lui şi n-aş vrea să-i facă vreun rău. În întunericul nopţii i-ar face repede vânt peste bord. Nu-i pierdeţi din vedere până ce nu a debarcat şi ultimul dintre ei!

Văzându-l pe domnul Haggin că se îndepărtează şi se urcă iar pe balenieră, Jerry se zbătu şi îşi exprimă neliniştea gemând încet. Căpitanul Van Horn îl strânse mai bine lângă el şi îl mângâie cu mâna liberă.

— Şi nu uitaţi ce am convenit! strigă de la distanţă Tom Haggin. Dacă păţiţi vreun necaz, vreo nenorocire, Jerry îmi va fi trimis înapoi!

— O să scriu aceasta pe un bileţel şi o să-l aşez printre actele de la bord, îi răspunse Van Horn.

Printre cele câteva cuvinte familiare lui Jerry se afla şi propriul său nume, pe care-l auzise rostindu-se de mai multe ori în timpul discuţiei dintre cei doi. Îşi dăduse seama, vag, că era vorba despre soarta necunoscută care-l aştepta. Se agită cu disperare şi Van Horn ară îl lăsă liber pe punte. Imediat se repezi spre bastingaj, cu o agilitate ce surprindea la un câine tânăr, având numai şase luni şi Van

Horn, în ciuda rapidităţii cu care încercă să-l împiedice, nu reuşi ce dorea.

Totuşi, câinele se opri când văzu întinderea de apă. Imaginea crocodilului, care-l impresiona, îi stăpâni creierul, oprindu-l la atingerea valurilor. Se aşează pe labele din spate, îşi ridică botul spre cer şi urlă speriat şi necăjit.

— Nu-i nimic, Jerry, băiete, îi zise căpitanul, mângâindu-l. Haide, poartă-te ca un câine matur.

Dar Jerry nu voia să se lase consolat. Dacă omul cu care stătea era un zeu, nu era totuşi zeul său. Domnul Haggin era zeul său şi îi era superior celui de lângă el. Purta pantaloni şi pantofi, în timp ce albul acesta semăna mai mult cu negrii. Nu doar că nu purta pantaloni şi umbla desculţ, dar, ca şi negrii, avea în jurul şoldurilor o stofă de culoare vie care, asemeni unui kill scoţian, îi ajungea aproape până la genunchii bronzaţi.

Căpitanul Van Horn era un bărbat frumos, chiar dacă Jerry nu-şi dădea seama de acest lucru. S-ar fi zis că era un Rembrandt coborât din rama unui tablou, chiar dacă se născuse la New York, acolo unde văzuseră lumina zilei şi strămoşii lui, pe vremea când oraşul se numea New-Amsterdam.

Pentru a-şi completa îmbrăcămintea, îşi pusese pe cap o pălărie ce îi acoperea aproape în totalitate o ureche. O cămaşă grosolană, din bumbac alb, îi acoperea trupul şi la centură purta o tabacheră, un cuţit cu teacă, o cartuşieră şi un pistol automat într-o îmbrăcăminte din piele.

Pe mal, Biddy, care nu se mai plângea, reîncepu să urle când îl auzi scâncind pe. Jerry. Acesta, oprindu-se o clipă pentru a asculta, îl auzi pe Michael, care lătra spre el.

În vreme ce Van Horn şi Borckman dădeau ordine ca să se ridice vela mare şi brigantina, Jerry făcu un asemenea efort vocal că Bob şi Derby, de pe mal, declarară că n-au mai auzit niciodată aşa ceva şi afirmară că Jerry îl ajungea în volum pe celebrul tenor Caruso.

Dar schelălăitul atât de puternic îi afectă destul de serios inima lui Tom Haggin care, de îndată ce a debarcat, a fluierat-o pe Biddy şi s-a îndepărtat repede.

Văzând că mama lui dispare, Jerry a urlat şi mai tare, un negru din Pennduffryn făcând mare haz de treaba aceea. Râse, hohotind ca un animal din junglă, scoţând nişte sunete asemeni unei fiinţe jumătate om, jumătate pasăre. Urmă deci o reacţie binemeritată. Supărat că o fiinţă inferioară îşi permite să râdă de necazul lui, Jerry sări pe negru şi, mai înainte ca respectivul să-şi dea seama ce se întâmplă, dinţii ascuţiţi ai căţelului se înfipseră în pulpa lui, iar sângele ţâşni în valuri.

Omul, deşi rănit, reuşi să fugă, dar, cum sângele lui Terrence Magnificul curgea prin vinele lui Jerry, acesta făcu ceea ce ar fi făcut tatăl său, continuă să atace, julindu-i cealaltă pulpă.

În clipa aceea, cum ancora era ridicată şi pânzele întinse, căpitanul, care nu scăpase incidentul în timp ce dădea ordine timonierului, se întoarse pentru a-l aplauda şi a-l încuraja pe câine.

— Nu-l lăsa, Jerry! Sări pe el!

Negrul, ca să se apere, îi dădu o lovitură cu piciorul, dar animalul, în loc să fugă, se dădu la o parte şi se feri. Apoi atacă iar, marcând pulpele omului cu urmele colţilor săi. Era prea mult, şi negrul, speriat mai mult de Van Horn decât de Jerry, bătu în retragere, căutându-şi scăparea pe rastelul unde se aflau cele opt carabine Lee-Enfield, pe care le păzea un om din echipaj. Furios, Jerry sări de mai multe ori în aer, apoi căzu neputincios pe punte. Van Horn îl chemă la el.

— Bun vânător de negri, căţelul ăsta! Tare bun! îi spuse căpitanul lui Borckman.

Jerry, mângâiat de mâna unui zeu, chiar dacă acela nu purta pantaloni, uită o clipă de ticălosul căţărat deasupra capului său.

— Câinele ăsta e ca un leu! Pare mai curând un airedal decât un terier irlandez, continuă Van Horn să-l laude pe Jerry. Priviţi cât e de voinic! Priviţi-i picioarele vânjoase. Şi pieptul. Pare foarte rezistent. Ce animal se va face când va fi mare!

Jerry, amintindu-şi de necazul său, traversă în fugă puntea ca să privească spre Meringe, care se micşora mereu, pe măsură ce se îndepărtau de ţărm. O rafală de vânt dinspre sud-est suflă în pânze şi înclină vasul la 45 de grade. Câinele alunecă, încercând zadarnic să se agaţe cu ghearele de suprafaţa lucitoare a punţii. Fu oprit doar de băţul catargului, în vreme ce Van Horn, al cărui ochi încercat de marinar zărise un banc de corali înaintea lor, dădu ordine lui Borckman şi timonierului negru.

Arangi, virând repede, trecu într-o poziţie mai stabilă, iar Jerry, cu gândul la Meringe, profită de faptul acela ca să se îndrepte spre bastingaj. Se opri însă când auzi pârâiturile catargului ce sprijinea vela principală. Aceasta, umflându-se deodată sub vântul ce sufla din partea opusă, se mişcă brusc deasupra lui. Dintr-un salt se îndepărtă de zona periculoasă, în vreme ce Van Horn se repezi către el ca să-l salveze. Câinele ajunse chiar sub verga principală şi i se păru că pânza imensă ce se zbătea deasupra lui urma să cadă şi să-l strivească sub ea.

Pentru prima oară Jerry se găsea în apropierea unei pânze. Nu ştia cu ce fel de animal avea de a face. Îşi amintea, din frageda lui copilărie, că odată îi căzuse pe cap, venind din cer, un uliu. Simţind acelaşi pericol, se culcă la pământ. Nu era oare vorba despre un uliu imens ce plutea deasupra lui, infinit mai mare decât cel care îl ameninţase atunci?

Mişcarea lui nu era însă cea a unui laş. Din contră, se ghemui, gata să sară la atac. Nu se speriase de monstrul care-l ameninţa.

Dar, o clipă mai târziu, mai repede decât putea Jerry să sară ca să o prindă, pânza, cu un zgomot sec, se umflă către

partea cealaltă.

Van Horn nu pierduse nimic din scena aceea. Văzuse mulţi câini tineri îngroziţi de prima lor întâlnire cu pânzele uriaşe şi complicate. Nici unul dintre ei nu avusese curajul să sară, aşa cum o făcuse acesta, asupra velelor. Jerry îşi arătase colţii şi se năpustise asupra unei primejdii necunoscute. Cu un gest de admiraţie spontană, Van Horn îl luă pe căţel şi îl strânse în braţe.

CAPITOLUL III.
O MINTE DE CÂINE.

În clipele acelea, Jerry nu se mai gândea la Meringe. Îşi amintea că uliul avea cioc şi gheare ascuţite. Monstrul acela, care se zbătea în aer şi făcea atâta zgomot, trebuia să fie supravegheat cu grijă şi Jerry, luat în vreme ce se pregătea să sară şi lupta ca să-şi păstreze echilibrul pe puntea lunecoasă şi mişcătoare, nu pierdea din ochi uriaşa pânză şi mârâia ori de câte ori aceasta se umfla sau se dezumfla.

Arangi, împinsă de vântul alizeu, naviga printre bancurile de corali, ceea ce necesita manevre complicate. Pânza mare îşi schimba foarte repede poziţia, cu zgomot asemănător unor bătăi din aripi, în vreme ce catargul pârâia. De mai multe ori, vela trecu pe deasupra câinelui, care sărea, cu gura deschisă, ca s-o înhaţe cu colţii lui sănătoşi.

De câte ori cădea iar pe punte, înţelegea că nu-l ameninţa nimic. Observând lucrul acela periculos, îşi dădu seama că proceda întotdeauna la fel, că nu-i producea nici un rău şi că nici măcar nu-l atingea.

Trase deci concluzia că nu era vorba de o fiinţă periculoasă şi distructivă, aşa cum crezuse.

Era bine să o mai supravegheze un timp, cu toate că o clasase printre lucrurile ce păreau îngrozitoare, dar nu erau aşa în realitate. La fel învăţase să nu se teamă de vântul ce făcea zgomot prin palmieri şi pe care-l auzea când stătea culcat în verandă sau de zbuciumul valurilor mari şi înspumate ce se izbeau de ţărm, la picioarele lui.

De mai multe ori, în cursul zilei, Jerry ridica privirea către pânză atunci când aceasta făcea un zgomot prea puternic. Nu făcea însă decât să o salute astfel. Căpătase experienţă.

Fiindcă se limpeziseră apele în legătură cu fenomenele acelea, Jerry începu să se gândească iar la Meringe. Nu mai exista Meringe, nici plaja cu Biddy şi Terrence. Nu mai erau nici domnul Haggin sau Bob şi Derby. Coasta, palmierii, munţii înalţi ce se vedeau în depărtare, totul dispăruse. Peste tot, în faţă, în spate, la tribord, la babord, nu zărea decât oceanul zbuciumat pe care vasul lăsa o urmă de spumă albă.

Dacă ar fi fost de înălţimea unui om, dacă ar fi avut ochii încercaţi ai unui marinar, Jerry ar fi putut să vadă totuşi liniile vagi sub care se zăreau insula Ysabel la nord şi Florida la sud. Pe măsură ce vasul se îndrepta spre sud-est, linia dinspre insula Florida se accentua. Dacă s-ar fi bucurat, asemeni căpitanului Van Horn, de avantajul unui binoclu, ar fi observat, spre est, vârfurile îndepărtate ale Malaitei, care se ridicau printre norii roşiatici.

Dar Jerry nu cunoştea decât prezentul. Se familiarizase cu legea rigidă a imediatului şi acceptase ceea ce i se prezenta, fără să mai facă presupuneri asupra a ceea ce va fi. Acolo era marea, nu mai exista nici un mal. Exista doar Arangi, cu toată agitaţia de pe puntea ei.

Începu deci să-l preocupe numai ce se găsea în jurul lui, ca să se poată adapta la cele din jur.

Prima lui descoperire îi provocă multă plăcere. Era un câine sălbatic din pădurea de pe insula Ysabel, pe care unul dintre cei ce se întorceau la Malaita îl aducea de la Meringe. Avea aceeaşi vârstă ca şi el, dar era tare diferit! Câinele sălbatic, datorită instinctului său, mergea mereu cu capul în jos, coada lăsată, înţelegând că putea oricând să fie victima unui tratament neplăcut. Buza lăsa descoperiţi colţii ascuţiţi, în timp ce animalul, sub efectul spaimei sau al durerii, se târa, pregătit să atace, ca un laş, de câte ori era posibil, fără să fie pedepsit sau să rişte ceva.

Era, ca şi Jerry, căţel, dar mai voinic şi mai îndărătnic. Terierul irlandez era, dimpotrivă, curajos şi înţelegător. Şi câinele sălbatic fusese selecţionat, dar pentru cu totul altceva. Strămoşii lui din tufişuri supravieţuiseră tocmai pentru că cedaseră în faţa fricii, fără a încerca să reziste împotriva celui mai tare. Nu atacaseră niciodată direct, decât dacă prada era slăbită şi lipsită de apărare. O prudenţă excesivă îi făcuse să se ascundă şi să se târască pentru a scăpa de pericol. Natura i-a selecţionat din mijlocul unui mediu crud şi brutal, unde trebuia să-ţi aperi viaţa cu şiretenie şi ticăloşie. Numai rareori se întâmplase să se apere cu disperare, atunci când nu au mai avut altă soluţie.

Jerry, dimpotrivă, fusese selecţionat pentru curajul şi fidelitatea de care dădea dovadă. Strămoşii săi fuseseră cu grijă aleşi de oamenii care, încă din negura timpurilor, luaseră câinele sălbatic pentru a-l transforma în animalul pe care şi-l imaginau, şi-l doreau, îl admirau.

Nu se bătea ca un şobolan, într-un colţ, fiindcă nu trebuia să se ferească asemeni unui şoarece. Câinii care bătuseră în retragere fuseseră alungaţi de oameni. Nu exista nici unul dintre aceştia printre strămoşii lui Jerry. Toţi înaintaşii lui fuseseră îndrăzneţi, se aruncau în faţa pericolului şi luptau curajoşi, până la moarte, fără să dea un pas înapoi.

Terrence îi transmisese lui Jerry toate calităţile pe care şi el le moştenise de la înaintaşii lui.

Astfel că Jerry, care-l descoperise pe câinele sălbatic într-un colţ unde se adăpostea de vânt, nu se sinchisi prea mult că animalul acela era mai violent şi mai mare decât el. Ştia că un câine sălbatic nu luase contactul cu omul şi trebuia considerat duşman. Cu un lătrat de victorie, care atrase atenţia căpitanului Van Horn, sări să atace.

Căţelul adus din tufişuri se retrase cu o iuţeală de necrezut, dar Jerry nu-l scăpă şi se dădură de mai multe ori peste cap pe puntea înclinată. În timp ce colţii terierului

irlandez îl înţepau, celălalt mârâia şi schelălăia, urlând şi gemând de teamă.

Jerry era un câine nobil. Aşa fusese ales. Pentru că adversarul său, în loc să accepte lupta, se retrăgea gemând ca un laş, refuzând să se apere, el încetă să mai atace. Acţionă, evident, inconştient, pentru că aşa era structura lui. Degajându-se dintre frânghiile între care alunecase în înfruntare, se ridică mândru pe cele patru labe şi începu să se plimbe pe punte, mulţumit pe deplin că simţea în gură mirosul emanat de blana adversarului său, sensibil la elogiile lui Van Horn, care-i striga:

— Bravo, Jerry! Foarte bine. Eşti un câine de ispravă!

Jerry se retrase de la locul luptei mergând mândru şi mişcarea pe care o făcu din cap, privindu-şi adversarul peste umăr, părea să corespundă replicii:

— Sper că ţi-a ajuns de data asta şi n-o să-mi mai ieşi în drum!

Continuă apoi să-şi exploreze domeniul restrâns pe care valurile îl balansau fără încetare. Mai întâi erau negrii, care se întorceau de la Meringe şi pe care îi identifică pe rând. La mârâiturile lor ostile răspundea prin mârâieli ameninţătoare. Trecea mândru prin faţa lor, simţind că le era superior, deşi avea patru labe şi nu două picioare. Aceasta se datora faptului că întotdeauna a trăit în preajma zeului care avea două picioare şi purta pantaloni.

Mai erau şi alţii care se întorceau, străinii din Pennduffryn şi din Golful celor O Mie de Vase. Ţinea să-i cunoască. Poate că, în continuare, îi va fi util să-i ştie. Nu se gândea totuşi atât de departe. Se mulţumea să se familiarizeze cu ceea ce-l înconjura, fără a se preocupa de viitor.

Jerry, care avea propria lui metodă de a se instrui, descoperi în curând că, deoarece chiar pe plantaţie exista o anumită diferenţă între negrii care munceau afară şi cei care serveau în casă, aceeaşi stare de lucruri se putea întâlni şi la bordul vasului. Echipajul, format din cei cincisprezece oameni ce serveau sub ordinele lui Van Horn,

era deasupra celorlalţi de pe punte. Ei ascultau de ceea ce li se spunea şi învârteau cârma, manevrau sforile şi măturau puntea.

De la domnul Haggin, căţelul învăţase că trebuia să se arate mai tolerant faţă de negrii din serviciul casei decât faţă de cei care munceau afară. Aici înţelese că trebuia să se comporte diferit cu cei din echipaj, faţă de simplii călători. Din moment ce căpitanul nu-i ordona să-i urmărească, avea să stea liniştit. Pe de altă parte, fiindcă nu uitase că era câinele zeului cu piele albă, se gândi că era mai demn pentru el să evite orice familiaritate cu ei. Nu trebuia să-i scape din ochi. Oare nu văzuse şi alţi negri, menajaţi ca aceştia, legaţi şi biciuiţi de către domnul Haggin? Ocupau, desigur, un loc intermediar în ordinea stabilită, dar era datoria lui să-i supravegheze ca să-şi îndeplinească obligaţiile ce le reveneau.

Jerry exploră tot vasul, ceea ce nu era un lucru uşor. Pe puntea descoperită, expusă vânturilor, ploii şi furtunilor, se afla un cuptor, alimentat de bine, de rău, de către doi negri ce pregăteau mâncarea pentru toţi oamenii de la bord.

Atenţia îi fu atrasă apoi de alte elemente constructive ale navei. Puntea era mărginită de nişte montanţi de care erau legate fire la mică distanţă unele de altele, pentru a împiedica oamenii sau lucrurile să alunece în mare. Fără a fi prea preocupat de acel lucru, Jerry concluzionă că era o măsură suplimentară de prevedere.

Din copilărie trăise în mijlocul pericolelor ce puteau veni din partea negrilor. La casa de pe plantaţie, de la Meringe, oamenii albi nu-i slăbeau niciodată din ochi pe negrii care munceau şi le aparţineau. În sala cea mare de mese, lângă biliard şi fonograf, existau rastele cu carabine şi în toate dormitoarele existau revolvere la îndemână şi puşti. Domnul Haggin, Bob şi Derby nu plecau niciodată de acasă pentru a merge printre negri fără a avea revolvere la centură.

Jerry ştia că instrumentele acelea, care făceau atâta zgomot, provocau moartea. Văzuse fiinţe vii, porci, capre, păsări sau crocodili distruşi de arme. Zeii albi se serveau de aşa ceva ca să-şi manifeste voinţa de a ucide de la distanţă, pe când Jerry era obligat să acţioneze direct şi să se apropie de duşman.

El avea puteri limitate, în timp ce zeii cu pantaloni nu. Pentru ei orice era posibil. Acel dar pe care îl aveau, de a ucide la distanţă, părea o prelungire a ghearelor şi a colţilor. Fără a pune mare accent pe lucrurile acelea, Jerry admitea totul ca făcând parte din lumea misterioasă în care trăia.

O dată chiar, Jerry l-a văzut pe domnul Haggin trimiţând altfel moartea de la distanţă, aruncând un cartuş de dinamită asupra unei mulţimi de negri veniţi din necunoscut în bărcile lor de război curbate şi acoperite de încrustaţii.

Jerry cunoştea deci cum se apărau zeii albi şi ce măsuri de precauţie foloseau în faţa negrilor. De aceea, aproape inconştient, vederea canibalilor îi inspira prezenţa unui pericol ce persista în lumea plutitoare în care trăia momentele respective. Nenorocirea şi moartea dădeau târcoale prin jur, aşteptând ocazia ca să-şi ia victimele prin surprindere. Din fragedă pruncie, Jerry înţelesese că, dacă voia să rămână în viaţă, trebuia să fie mereu în gardă.

Avea să se convingă de acest lucru încă o dată, când îl întâlni pe Lerumie, unul dintre cei întorşi de la Meringe, pe care, chiar în dimineaţa aceea, la îmbarcare, Biddy îl dăduse peste cap cu bagaje cu tot.

Negrul, la tribord de tambuchi, se privea într-o oglindă şi-şi pieptăna părul vâlvoi. Jerry, abia băgându-l în seamă, trecu pe lângă el, urmându-l pe Borckman, secundul, care verifica aranjarea frânghiilor. Lerumie, asigurându-se, cu o privire rapidă, că nu risca nimic, îi dădu un şut fiului vechii lui duşmance. Piciorul său gol îl atinse pe căţel în locul sensibil unde coada lui fusese de curând scurtată şi acesta,

simţind durerea şi ultragiul ce i se aducea, se înfurie imediat.

Căpitanul Van Horn, care inspecta un sabord din spatele punţii, ca să măsoare forţa vântului în pânze, nu-l vedea pe Jerry din cauza tambuchiului ce se găsea între ei. Ochii lui desluşiră însă mişcarea umerilor lui Lerumie, când acesta se balansă pe un picior ca să dea şutul.

Urmară câteva lătrături puternice, apoi căţelul se învârti în jurul negrului, sări pe el şi îşi înfipse colţii în pulpele lui Lerumie. Fu nevoit să dea drumul gleznei adversarului său care, cu încă o lovitură de picior, îl trimise cât colo. Urlând supărat, căţelul se urcă pe cea mai înaltă punte a navei. Lerumie văzu, cu coada ochiului, că de această dată era observat de altcineva şi nu îndrăzni să împingă lucrurile mai departe, mulţumindu-se să o ia la fugă. Se îndreptă către tambuchi pentru a coborî pe scară, dar fu ajuns de colţii lui Jerry, care îl prinseră de gleznă. Se clătină şi o rafală de vânt îl făcu să-şi piardă echilibrul. Încercând în zadar să stea în picioare, se prinse de firele de protecţie de pe marginea punţii.

Negrii aflaţi în jur urlau de plăcere, iar Jerry, a cărui furie nu scăzuse, deşi duşmanul său nu mai putea continua lupta, îşi închipui că ei râdeau de el. Se întoarse deci împotriva lor, atacându-i la picioare în vreme ce aceştia se risipeau care încotro. Dispărură sărind în cabina din faţă sau pe urcându-se pe bompres şi se agăţară de frânghii, unde rămaseră atârnaţi ca nişte păsări uriaşe. În afara negrilor din echipaj, Jerry rămase singurul stăpân de pe punte.

Căpitanul Van Horn era încântat şi nu mai înceta cu laudele. Îl chemă la el pe Jerry şi îl mângâie, apoi se întoarse către pasagerii băştinaşi, vorbindu-le în graiul lor necunoscut:

— Hei, voi, fiţi atenţi! Câinele acesta e al meu. Dacă vreunul dintre voi îi face vreun necaz, e vai de el! Eu dau foarte tare. Fiţi atenţi la picioare. Eu o să am grijă de câine. Aţi înţeles?

Negrii, agăţaţi de frânghii, piuiau ca vrăbiile, dar se supuseră legii omului alb. Nici măcar Lerumie nu-şi manifestă ura şi nu articulă vreo ameninţare. Din contra, provocă veselia tovarăşilor săi şi îl făcu să zâmbească pe căpitan când îi spuse:

— E un câine pe cinste, pe cuvântul meu!

Jerry nu fusese rău, dar, ca Biddy şi Terrence, nu cunoştea frica. Tot de la părinţii lui învăţase că fugărirea negrilor era ceva minunat. Aşa era educaţia lui. Din cea mai fragedă copilărie se învăţase astfel şi zeii albi îl dresaseră ca să-i sperie pe negri şi să aibă grijă să ocupe locul de jos pe care îl meritau în ordinea firească a lucrurilor. Lumea aparţinea doar zeilor albi!

Nu din acea cauză negrii fuseseră legaţi de palmieri lângă locuinţele din Meringe şi apoi biciuiţi? Pe terierul irlandez nu-l mira nimic, considerându-i pe băştinaşi în acelaşi fel ca şi zeii săi şi adoptând faţă de ei o atitudine în consecinţă.

În mod cert, ziua era plină de evenimente. Tot ce se găsea pe Arangi i se părea lui Jerry nou şi neobişnuit, iar puntea era aşa de plină de oameni că un incident putea apărea oricând. Avu o nouă întâlnire cu câinele sălbatic, care-l atacă mişeleşte din lateral. Lăzile ce aparţineau negrilor fuseseră aranjate neglijent, astfel că printre acestea se găseau spaţii înguste. Acolo se ascunsese câinele sălbatic şi aşteptase momentul să sară asupra lui Jerry, care trecea, fiind chemat de căpitan. Îl muşcă de blană şi apoi se retrase repede.

Terierul irlandez se simţi iar provocat. Ştia despre atacul din lateral, pe care îl folosise şi el uneori, când se juca împreună cu Michael. Dar retragerea din luptă, după ce ai declanşat atacul, nu mai era posibilă! Animat de o furie justă, se repezi spre deschizătura pe unde dispăruse duşmanul său.

Acesta era însă avantajat. Când Jerry încercă să sară în acel spaţiu strâmt, se dădu cu capul de lăzile de deasupra sa. Ajunse astfel bot în bot cu adversarul lui.

Nu avea însă cum să-l înhaţe pe câinele sălbatic. Nu se putea arunca asupra lui. Singurul lucru pe care îl putea face era să se târască, riscând înfruntarea cu colţii ce rânjeau ameninţători în faţa lui. Cu toate acestea, i-ar fi venit de hac duşmanului său dacă Borckman, care trecea pe acolo, nu l-ar fi apucat de picioarele din spate şi nu l-ar fi scos dintre lăzi. Apoi se auzi chemarea căpitanului Van Horn şi Jerry, ascultător, îl urmă pe secund.

Masa fu servită pe punte, la umbra produsă de vela brigantină. Jerry, aşezat între cei doi, îşi luă porţia de mâncare. Băgase de seamă că Van Horn era zeul cel mai mare, de care asculta secundul. Pe de altă parte, Borckman dădea ordine negrilor, dar niciodată căpitanului. În plus, lui Jerry îi era simpatic Van Horn. De aceea era mereu în preajma lui. Când băgă botul în farfuria căpitanului, fu îndepărtat cu blândeţe, în vreme ce, când mirosi pe lângă ceaşca secundului, primi un bobârnac peste nas.

Căpitanul Van Horn servi la început o porţie de fiertură de orz asortată cu lapte concentrat şi zahăr. Apoi îi dădu, din când în când, câte o bucăţică de pâine cu unt şi peşte fript, din care îi scotea, cu grijă, oasele mai mari.

Era delicios! Niciodată Jerry nu măi luase parte la o asemenea sărbătoare. Domnul Haggin, la care ţinea foarte mult, nu-i dăduse niciodată de mâncare odată cu el, la ora prânzului! Cum era atât de tânăr, era pofticios şi insista mereu pe lângă căpitan ca să mai primească pâine cu unt şi peşte. Începu chiar să latre, ceea ce îl convinse pe Van Horn că ar putea să „vorbească”.

După cinci minute, învăţase să „vorbească”, scoţând un lătrat gros şi scurt. Învăţase şi diferenţa între „aşezat” şi „culcat”. Îşi îmbogăţise astfel vocabularul. Ba mai află şi un alt cuvânt, „comandant”. Aşa îl strigase de câteva ori Borckman pe Van Horn. Jerry ştia că, dacă spuneai „Michael”, nu te adresai decât celui în cauză, de aceea înţelese că, fără îndoială, „comandant” desemna pe stăpânul alb al lumii plutitoare.

— Nu e un câine, îi spunea Van Horn secundului. În spatele acestor ochi căprui se ascunde o minte omenească. Nu are decât şase luni. Un copil de şase luni ar fi un fenomen dacă ar învăţa în cinci minute tot ce a învăţat el. Ce să mai vorbim… Gottfer-dang! Creierul unui câine e la fel cu cei al omului. Şi dacă face lucrurile ca un om, înseamnă că gândeşte la fel.

CAPITOLUL IV.

SUFLETUL BUN AL LUI VAN HORN.

După masă căpitanul îl luă pe Jerry şi coborî pe scara ce ducea către cabina principală. Aceasta ocupa cea mai mare parte a vasului, aflându-se între infirmeria din spate şi o cabină mică în faţă. După infirmerie, se mai găsea o încăpere, despărţită printr-un perete subţire de aceasta, unde stătea echipajul. Cabina cea mică era locuită de Van Horn şi Borckman, care o împărţeau, în vreme ce cei şaizeci de negri „întorşi” de pe plantaţii o ocupau pe cea principală. Ei stăteau întinşi pe duşumea şi pe băncile aliniate pe lângă pereţi.

Ajuns în cămăruţa lui, căpitanul aruncă o cuvertură într-un colţ şi nu-i fu greu să-l facă pe Jerry să înţeleagă că trebuia să se aşeze acolo. Acesta, cu burta plină, nu-şi dorea altceva decât să adoarmă pentru a se reface după toate emoţiile prin care trecuse.

După o oră fu trezit de Borckman, care intră în cabină. Când Jerry, agitându-şi bucata de coadă ce-i mai rămăsese, îl întâmpină vesel, secundul bombăni nemulţumit. Venise să bea din rachiul căpitanului, dar Jerry nu avea de unde să ştie lucrul acela.

De multe ori, pe plantaţie, căţelul îi văzuse bând rachiu pe oameni. Totuşi, i se păru că ceva nu era în ordine în comportamentul secundului. Deşi nu înţelegea despre ce era vorba, rămase în continuare foarte atent.

După plecarea lui Borckman, Jerry ar fi fost fericit să-şi reia somnul, dacă uşa, care n-a fost bine închisă, nu s-ar fi mişcat brusc. A deschis ochii mari, gata de luptă cu

invadatorii. Apoi privirea lui s-a oprit asupra acestora. Erau nişte gândaci mari cu care începuse să se obişnuiască de când se afla la bordul vasului.

După ce examină puţin încăperea în care se găsea, Jerry trecu în cabina principală. Negrii stăteau întinşi peste tot. Consideră că datoria lui faţă de stăpânul său consta în a-i recunoaşte pe fiecare în parte. Mârâiau şi-l amenințau în şoaptă atunci când îi mirosea de aproape. Unul dintre ei îndrăzni chiar să ridice mâna. Jerry, în loc să se ferească, îşi arătă colţii şi se pregăti să sară pe el. Imediat, omul îşi lăsă jos braţul şi încercă să-l potolească, în vreme ce ceilalţi izbucniră în râs.

Câinele trecu mai departe. Nu era nimic nou. Totuşi, se putea aştepta la un necaz din partea negrilor, fiindcă albii nu erau de faţă. Căpitanul şi secundul erau pe punte, iar Jerry, care nu se intimida pentru că se plimba singur, îşi continuă cercetările.

Ajuns la intrarea în infirmerie, unde nu exista uşă, mirosi aerul şi pătrunse în sală, încercând să afle ce lucru nou şi necunoscut îi sensibilizase nările.

Era vorba despre o negresă tânără, îmbrăcată doar într-o cămaşă, culcată pe o cuvertură aruncată peste nişte lăzi de tutun şi recipiente din fontă cu făină.

Jerry observă imediat faptul că o neliniştea ceva. Ştia că, de câte ori un negru părea că vrea să ascundă ceva, nu era lucru bun. Înspăimântată, începu să ţipe de îndată ce el se puse pe lătrat ca să dea alarma. Apoi sări pe ea. Când colţii lui îi cuprinseră braţul, ea nici măcar nu ţipă. Se făcu mică, tremura şi nu opuse nici un fel de rezistenţă. Jerry apucă în gură o bucată din cămaşa femeii şi trăgea de zor de aceasta, făcând zgomot pentru a-i atenţiona pe secund şi pe căpitan.

Datorită eforturilor lui, negresa căzu cu lăzi cu tot, ceea ce făcu să se înteţească lătrăturile sale, în timp ce negrii, privind prin deschizătura cabinei, râdeau neîncetat.

Când veni căpitanul, îl găsi pe Jerry agitându-şi bucata de coadă, cu urechile lăsate pe spate, trăgând cu ardoare de hainele subţiri ale fetei. Se aştepta să fie lăudat, dar Van Horn îl chemă scurt la el. Atunci intui că respectiva creatură diferea de ceilalţi şi că nu trebuia tratată ca ei.

Ea se găsea într-o stare de spaimă cumplită, pe care puţine fiinţe omeneşti o pot suporta. Van Horn o considera „aducătoare de necazuri” şi ar fi vrut să se lipsească de ea, fără a-i dori însă pieirea, căci o salvase cumpărând-o în schimbul unui purcel gras.

La doisprezece ani, considerată o nătângă, bolnavă şi fără valoare, urma să fie fiartă de către rude. Când a văzut-o prima oară căpitanul Van Horn, era în centrul unei procesiuni lugubre desfăşurate pe malurile râului Balebuli.

Când a oprit cortegiul, a constatat că nu era o frumuseţe. Descărnată de boală, râioasă, roasă ca o scoarţă de pe ţărm, avea picioarele şi mâinile legate şi era dusă, ca un porc, suspendată pe un băţ susţinut de doi oameni. Aceştia îşi propuseseră să o mănânce la cină. Ştiind că nu avea cum să i se facă milă de ea cuiva, nici nu ţipa după ajutor. Doar spaima de care era cuprinsă i se citea în ochii bulbucaţi.

Căpitanul Van Horn află că oamenii aceia nu o considerau destul de gustoasă şi că urmau să o bage legată în râu, ca să tremure şi să se frăgezească.

Mai întâi, trebuiau să-i desfacă încheieturile, apoi să-i strivească oasele mari de la braţe şi de la picioare. Nu era un rit, nu i se făcea vreo ofrandă unui zeu anume, ci era doar o problemă de gastronomie. Carnea vie, tratată în acel mod, devenea moale şi putea fi savurată ca lumea. După două zile de stat în apă, i-au spus sălbaticii căpitanului, tot ceea ce doreau urma să fie realizat. După aceea aveau să facă un foc mare şi să-şi cheme prietenii la masă.

După o jumătate de oră de negocieri, în timpul căreia Van Horn a încercat să demonstreze mediocritatea meniului, a reuşit să cumpere, în schimbul unui porc gras, biata victimă. Aceasta costa, în dolari, ceva peste două monede.

De atunci începuse seria de necazuri a căpitanului Van Horn. Nu ştia cum să se mai debaraseze de fată. Îi cunoştea prea bine pe indigenii din Malaita pentru a o lăsa printre ei undeva pe insulă. Şeful din Su'u, Ishikola, oferise o sută de nuci de cocos ca să o aibă. Un şef din junglă îi propusese doi pui de găină în schimbul ei. Aceasta avea loc pe plaja din Malu. Însă această ultimă ofertă fusese acompaniată de un hohot de râs ce marcase dispreţul bătrânului tâlhar pentru carnea tare a tinerei negrese.

Deoarece nu reuşise sa întâlnească vaporul misionarilor, Crucea Occidentală, la bordul căruia fata nu risca să fie mâncată, căpitanul Van Horn fu nevoit să o păstreze într-un colţ al navei până când urma să o urce pe vasul respectivilor călugări.

Dar tânăra negresă, lipsită în totalitate de inteligenţă, nu-l aprecia deloc pe salvatorul ei. Fusese schimbată pe un porc gras şi nu credea că destinul ei vrednic de plâns se modificase în vreun fel. Fusese carne pentru măcelărie şi asta rămăsese.

Cert, îşi schimbase stăpânul, dar omul acela, care comanda pe Arangi, se gândea probabil ce fel de mâncare să-şi gătească din ea. Trebuia numai să se îngraşe bine. De aceea vroia să-i dejoace planurile şi, când o forţa să mănânce, nu înghiţea mai mult decât îi trebuia ca să rămână în viaţă.

În consecinţă, fata trăise doar în junglă şi nu pusese piciorul în vreo barcă până ajunsese pe Arangi. De aceea, faptul că nava se balansa neîncetat pe ape o făcea să trăiască un coşmar fără sfârşit. În limbajul lor ciudat, cu o mie de dialecte, obişnuit printre negrii din acele insule nenumărate, toţi pasagerii o asigurau de soarta ce-i era rezervată.

— Pe cuvânt, îi spunea unul, în curând marele stăpân alb te va face kaii-kaii.

— Marele stăpân alb te va kaii-kaii, îi zicea altul. De asta se tot învârte pe aici.

Kaii-kaii însemna a mânca. Jerry ştia asta. A mânca nu exista în vocabularul său, ci numai kaii-kaii.

Ea însă nu răspundea la acele vorbe sarcastice. Niciodată nu vorbea, nici măcar cu căpitanul Van Horn.

Se lăsase aşadar seara, când căpitanul îl ducea pe Jerry pe punte, după ce căţelul descoperise negresa. De abia a sărit din braţele lui Van Horn şi a descoperit altceva nou: pământul. Nu-l vedea, dar îl simţea. Cu botul ridicat, mirosea vântul care îi aducea acel mesaj, iar flerul său îl descifra exact. Se simţea sarea de pe mal, putregaiul mlaştinilor, emanaţiile mirodeniilor specifice vegetaţiei tropicale şi chiar un vag, foarte vag rest de fum.

Vântul alizeu, care îl dusese pe Arangi până în apele din extremitatea Malaitei, încetă să mai sufle şi vasul avansa mult mai greu. Velele sale se dezumflară cu zgomot. Jerry, de această dată, nu mai privi pânza cea mare cu dispreţ şi ironie, aşa cum o făcuse. Dacă ar fi ştiut sigur că, în ciuda zgomotului puternic, vela n-ar fi constituit un pericol pentru el, s-ar fi liniştit şi n-ar mai fi ocolit-o pe la mare distanţă, aşa cum a făcut.

În timp ce Van Horn, profitând de acalmie, îşi instruia echipajul la tir şi manipularea armelor, folosind carabinele Lee-Enfield din rastelul de deasupra tambuchiului cu geamuri al cabinei principale, Jerry, pe neaşteptate, începu să se târască. Câinele sălbatic, aflat la trei picioare distanţă, era foarte atent asupra mişcărilor făcute de terier. Veghea scoţând mârâieli ameninţătoare. Multora le-ar fi fost teamă de acele mârâituri, dar nu şi lui Jerry. Când câinele sălbatic se refugie repede în ascunzătoarea sa dintre lăzi, terierul se aruncă asupra lui, dar îl ratã de foarte puţin.

Căpitanul Van Horn, care aruncase peste bord bucăţi de lemn, sticle şi cutii goale, le ordonă celor opt oameni care-l aşteptau cu carabinele pregătite să tragă asupra ţintelor plutitoare.

Jerry, impresionat şi încântat de împuşcături, îşi exprimă bucuria amestecându-şi lătrăturile cu zgomotul făcut de

arme. „Întorşii” stăteau pe punte ca să adune cartuşele goale, pe care ei puneau mare preţ şi pe care le aşezau, fierbinţi încă, în găurile din loburile urechilor lor.

Aveau mai multe asemenea orificii practicate în urechi, iar tuburile din cupru erau introduse doar în cele mai mici dintre acestea. În celelalte purtau lulele din lut, ramuri de tutun şi cutii de chibrituri. Orificiile erau uneori atât de largi, că permiteau introducerea unor cilindri din lemn sculptat având trei degete în diametru.

Căpitanul şi secundul aveau la centuri revolvere automate. Le-au scos în clipele acelea ca să tragă atât de repede şi de precis, că negrii din echipaj au rămas cu gurile căscate. De fapt, cei din echipaj nu se prea descurcau cu armele de foc, dar Van Horn, ca orice căpitan care naviga prin apropierea insulelor Solomon, ştia că indigenii din tufişuri şi cei de pe coastă ţinteau mult mai prost. Ştia, de asemenea, că putea conta pe sprijinul dat de cei din echipaj şi că aceştia nu vor întoarce niciodată armele împotriva căpitanului.

La început, revolverul lui Borckman îşi rată ţinta şi secundul fu certat de Van Horn că nu-şi păstrează arma curăţată şi bine unsă. Îl întrebă şi câte pahare băuse de se făcea că trăgea atât de prost.

Borekman dădu vina pe un uşor acces de febră şi Van Horn nu-şi mărturisi imediat scepticismul în această privinţă.

Abia puţin mai târziu, luându-l pe Jerry în braţe, stând la umbra velei brigantine, îi spuse câinelui la ureche:

— Necazul cu el, micuţul meu Jerry, e că tare-i mai place rachiul. Gott-fer-dang! Trebuie să fiu mereu atent în jur. Şi mai pretinde că e vorba de febră! Nu-i adevărat, Jerry, e vorba de rachiu. Şnaps! E un marinar foarte bun atunci când e serios. După ce şi-a băut însă şnapsul, nu mai poţi face nimic cu el. Jerry, lăbuţele tale abia au început să păşească prin viaţă. De aceea, crede-mă: evită cu orice preţ şnapsul. Ascultă-l pe tătucul tău şi rămâi întotdeauna serios!

Apoi, lăsându-l pe Jerry, care se pregătea să sară pe câinele de tufiş, căpitanul coborî în cabină ca să bea din acelaşi rachiu din care puţin înainte se delectase Borckman.

Atacarea câinelui sălbatic devenise o joacă, mai ales pentru Jerry, care pornea la luptă cu inima deschisă şi fără supărare. Îşi dădea seama perfect de superioritatea sa. În regatul câinilor, Jerry era stăpânul, cel puţin pe puntea lui Arangi. Adversarul său era un mizerabil ce nu îndrăznea să-şi părăsească ascunzătoarea, faţă de terier, care domina puntea. Chiar când Jerry nu era lângă el, câinele sălbatic se temea de adversarul său, care era rapid şi nu se sinchisea de mârâiturile ameninţătoare.

Ceva mai târziu, Jerry, care se plimba pe punte, după ce îi mai trăsese o bătaie câinelui sălbatic, îl găsi pe căpitan stând jos, cu genunchii apropiaţi de gură.

Privea neatent în faţa sa şi terierul irlandez, din prietenie, veni să-l miroasă pe picioare. Van Horn nu-l băgă însă în seamă şi continua să fixeze un punct în depărtare, fără a-şi da seama de prezenţa câinelui.

Jerry îşi puse atunci capul pe genunchiul stăpânului său şi îl privi lung, tandru. De această dată, Van Horn îl văzu şi se bucură, dar nu se mişcă. Jerry încercă atunci altceva. Palma stăpânului său atârna, pe jumătate deschisă, pe lângă trup, în timp ce antebraţul i se sprijinea de genunchi. Câinele îşi furişă botul în palma lui Van Horn. Rămase apoi nemişcat. Dacă ar fi stat altfel, ar fi văzut că, pentru o clipă, căpitanul n-a mai privit către mare, ci spre el. Jerry nu a văzut însă aceasta. Rămase nemişcat câteva clipe, apoi trase cu zgomot aer pe nas.

De această dată, Van Horn nu mai rezistă şi începu să râdă zgomotos. Jerry îşi mişcă urechile şi îl privi foarte afectuos. Pentru el, zâmbetul zeului însemna o adevărată rază de soare. Râsul comandantului îl făcu să-şi mişte şi bucata de coadă. Mâna, pe jumătate deschisă, se închise, prinzând o parte din capul şi din gura câinelui, apoi începu să-l scuture

în faţă şi în spate, astfel că fu nevoit să se mişte cu toate cele patru labe.

Pentru el era o adevărată bucurie, fiindcă ştia că, deşi căpitanul îl scutura destul de tare, în gestul acestuia nu exista nici furie, nici vreun pericol. Era doar un joc, aşa cum obişnuia să facă cu Michael. Se mai jucase uneori în acelaşi fel şi cu Biddy, atacând-o în glumă. Uneori chiar domnul Haggin făcea aceleaşi mişcări simulând că îl bate.

Cum comandantul începu să-l scuture mai tare, Jerry scoase o mârâitură feroce, care creştea în intensitate o dată cu amplitudinea mişcărilor. Era însă doar în joacă. Se zbătea, voia să-şi scoată botul din prinsoare şi se făcea că muşcă.

Când comandantul, cu un brânci, îi dădu drumul împingându-l la o anumită distanţă de el, căţelul reveni la atac arătându-şi colţii şi mârâind. Fu prins iar şi balansat. Jocul continua, mai intens. O dată, Jerry fu mai iute şi scăpă din mâna lui Van Horn. Apoi îl prinse de încheietură. Nu strânse însă din colţi, ca să-l muşte. Presă doar puţin pielea, ca să nu-i facă rău.

Jocul se încinse mai tare şi Jerry începu să uite că era doar o glumă. Ferocitatea, pe care la început doar o simula, deveni reală şi când revenea în atac, după ce fusese respins, scotea un lătrat furios. Dându-şi seama de aceste lucruri, Van Horn întinse spre el mâna deschisă larg, un gest de pace vechi de când lumea. Îl chemă în acelaşi timp pe nume. Tonul său sugera un avertisment, un reproş şi o ofertă de prietenie.

Jerry înţelese imediat şi redeveni el însuşi. Îşi ceru iertare. Câinele, care, cu o clipă în urmă venea la atac cu gura deschisă, deveni pe loc un animal blând şi supus, care sărută mâna ce i se întindea dând pe deasupra acesteia cu limba lui roz. După o clipă era în braţele lui Van Horn, cu botul lângă obrazul lui, pe care-l lingea cu multă afecţiune. Îi făcea o adevărată declaraţie!

— Gott-fer-dang! exclamă căpitanul. Eşti numai muşchi şi nervi, dar ai o inimă de aur, Gott-fer-dang! Jerry, eşti un căţel dat naibii şi nici un terier din lume nu te-ar putea egala. Inima ta e generoasă, băiete. Iubeşte-mă, căci voi avea grijă de tine şi te voi iubi toată viaţa!

Căpitanul care comanda nava Arangi, îmbrăcat doar într-o cămaşă lungă şi grosolană din bumbac şi un pantalon scurt, care transporta canibalii la bordul vasului său şi care, chiar şi atunci când dormea ţinea pistolul automat la centură, Van Horn, pe capul căruia se puseseră premii în satele din junglă şi în cele de pe coastă şi care era considerat cel mai dur patron din insulele Solomon, unde supravieţuiesc doar cei mai răi şi mai violenţi oameni, simţi deodată că ochii îi sunt înlăcrimaţi, îngreunându-i vederea, şi-l strânse la piept pe căţelul său faţă de care nu-şi putea înăbuşi dragostea şi tandreţea.

CAPITOLUL V.

CÂINE LA APĂ!

Noaptea scurtă de la tropice învăluise vasul Arangi care plutea pe valuri în vecinătatea insulei Malaita. Vântul alizeu din sud-est se oprise, iar vremea se schimbase. O vijelie uşoară se desfăşura în zonă. Pe punte, expuşi intemperiilor, cei care se ocupau cu fierberea mâncărurilor abia se descurcau. Negrii întorşi de la muncă se refugiaseră în cală.

Primul cart, de la ora opt la miezul nopţii, revenise secundului. Căpitanul Van Horn, gonit de ploaie, coborâse în mica lui cabină cu Jerry sub braţ. Căţelul era obosit de numeroasele incidente din ziua aceea, cea mai bogată în evenimente din toată viaţa lui de până atunci. Adormi apoi, mârâind şi agitându-şi lăbuţele în timpul somnului, iar căpitanul nu se putu stăpâni să-l mai privească o dată înainte de a stinge lampa.

Jerry dormi atât de adânc, încât nu băgă de seamă plecarea stăpânului său. Acesta ieşi, transpirat, ducându-şi perna şi pătura pe punte, unde spera să găsească un loc

aerisit. Ploaia încetase, dar nici vântul nu mai sufla şi de aceea cabina cea mică devenise o încăpere cu aer greu, umed şi aproape imposibil de respirat.

Căţelul se trezi când se simţi gâdilat, pe partea sensibilă şi descoperită a labei sale, de mersul unui gândac uriaş, lung de trei degete, care se plimba pe acolo. Şi-a scuturat laba şi a privit mirat insecta care, în loc să fugă grăbită, abia se îndepărta. A văzut-o apoi alăturându-se altor gândaci, la fel de mari. Niciodată Jerry nu văzuse în acelaşi timp atâţia gândaci uriaşi. Ieşeau de peste tot şi coborau pe pereţii subţiri ca să se alăture altora ca ei, pe duşumea.

Jerry înţelese că întreceau măsura şi se hotărî să pună lucrurile la punct. Niciodată domnul Haggin, Derby sau Bob nu toleraseră gândacii şi legea lor trebuia respectată. Insectele acelea sunt un duşman continuu pentru oamenii aflaţi la tropice.

Căţelul sări asupra primului venit. Vru să strivească insecta sub labe, dar aceasta făcu un lucru absolut neaşteptat: îşi deschise aripile şi zbură. Ca la un semn, toate celelalte făcură la fel, umplând încăperea şi bâzâind monoton.

Jerry sări, încercând să agaţe în aer mulţimea înaripată şi să o răpună cu labele. Din când în când reuşea să distrugă câte o insectă, dar lupta încetă numai după ce gândacii, ascultând parcă de o poruncă misterioasă, dispărură brusc în crăpăturile din pereţi.

Rămas stăpân, Jerry se întreba:

— Unde este comandantul?

Văzuse că nu era în cabină, dar se îndreptă către culcuşul acestuia şi începu să miroasă cu atenţie peste tot, luându-i urma. În cursul acelor manevre, bucăţica de coadă i se agita neîncetat.

Unde era deci comandantul? Întrebarea îi persista în gând, ca unui om. De asemenea, preceda acţiunea. Uşa rămăsese deschisă. Jerry trecu în cabina unde negrii dormeau gemând, sforăind sau suspinând. Ei formau o

masă compactă de trupuri, întinse pe duşumea sau pe banchete, astfel că trebuia să păşească peste ei.

Şi nu era zeul alb care să-l apere! Îşi dădu seama de acel lucru fără a simţi vreo strângere de inimă.

Asigurându-se că Van Horn nu se găsea în cabina cea mare, căţelul se îndreptă către scara ce ducea pe punte. Îşi aminti însă de infirmerie. Se duse acolo şi o mirosi pe negresa adormită care credea că Van Horn o va mânca atunci când va fi destul de grasă.

Reveni apoi la scară şi privi în sus aşteptând o clipă în speranţa că o să vină căpitanul să-l caute. De bună seamă că trecuse pe acolo. Jerry era sigur de lucrul acela, din două motive: era singurul drum către punte şi mirosul lui nu-l înşela. La început urcă fără probleme, dar apoi Arangi avu o mişcare intensă de ruliu care-l trimise pe câine la podea. Doi sau trei negri se treziră şi observară eforturile, în timp ce pregăteau şi amestecau clei cu nişte crengi acoperite de frunze verzi şi mari.

Jerry mai încercă de două ori să urce pe scara strâmtă şi foarte dreaptă, dar căzu, spre bucuria negrilor. Unul dintre aceştia îi trezi pe toţi cei din jurul său. La a patra încercare, căţelul urcă până la mijlocul scării, apoi fu aruncat la podea, pe o parte. Hohotele crescură în intensitate. Se ridică, îşi zbârli părul şi mârâi furios, exprimându-şi astfel dispreţul faţă de acele bipede inferioare a căror singură raţiune de a fi consta în a asculta ordinele date de zeii albi.

Fără a se lăsa intimidat de eşecurile de până atunci, căţelul se agăţă iar de scară. De această dată, Arangi se mişcă mai puţin, ceea ce îi permise să ajungă sus. Labele sale din faţă se aşezară pe deschizătura ce dădea pe punte. Urmă o mişcare de ruliu rapidă a navei. Terierul irlandez se agăţă cu labele cu toate forţele şi izbuti să sară pe punte.

În faţa unui tambuchi, câţiva oameni din echipaj stăteau în jurul lui Lerumie. Îi recunoscu pe rând, trecând mândru pe lângă Lerumie, pe care-l ameninţă cu un mârâit. În partea din spate a navei, îl văzu pe un negru care ţinea roata

cârmei şi în apropierea acestuia pe secundul care era de cart.

Acesta din urmă îi vorbi şi se aplecă să-l mângâie. În clipele acelea, terierul simţi mirosul căpitanului, care se afla prin apropiere. Mişcă din coadă într-un fel anume, ca să se scuze faţă de Borckman, apoi plecă în direcţia din care simţise mirosul. Îl găsi pe stăpânul său cufundat în somn, culcat pe spate şi atât de bine acoperit cu pătura, încât i se vedea numai capul.

Jerry începu să-l miroasă vesel, agitându-şi bucăţica de coadă ca să^şi exprime satisfacţia. Dar stăpânul său nu se trezi şi burniţa uşoară care se porni îl determină pe Jerry să se culce, făcându-se colac, între capul şi umărul celui adormit. Acest lucru îl trezi pe căpitan, care murmură, cu vocea stinsă:

— Jerry.

Căţelul îi răspunse atingându-i obrazul cu botul său umed şi rece. Van Horn îşi reluă somnul, dar câinele nu adormi. Cu botul, ridică pătura şi se furişă sub aceasta. Mişcările lui îl treziră pe Van Horn, care-l ajută să se instaleze.

Terierul nu era însă mulţumit. Se agită să-şi găsească locul şi nu se linişti până ce nu ajunse în braţele căpitanului. Îşi puse capul pe umărul său. După aceea, scoţând un oftat de uşurare, adormi, la rândul său.

De mai multe ori, căpitanul se trezi datorită zgomotului pe care-l făceau oamenii din echipaj în vreme ce manevrau velele şi, de fiecare dată, amintindu-şi de Jerry, îl strânse cu dragoste la piept. Prin somn, căţelul îi răspundea ghemuindu-se şi mai aproape de el.

Desigur, terierul era de o inteligenţă ieşită din comun. Totuşi, avea anumite limite şi nu avea de unde să ştie efectul pe care-l provoca asupra lui Van Horn contactul cu blana lui moale şi călduroasă. Căpitanul, amintindu-şi de trecutul îndepărtat, se gândea la epoca în care o ţinea în braţe pe micuţa lui fiică.

Amintirea deveni atât de vie, că se trezi, iar imaginile ce-i bântuiau creierul apărură în faţa lui. Nimeni, nici un alb din insulele Solomon, nu cunoştea acele imagini ce-l urmăreau în vis şi-i tulburau bătrâneţile. De altfel, făcuse un efort zadarnic să vină până în acel arhipelag din ocean ca să scape de ele.

Contactul cu blana caldă a căţelului pe care-l strângea în braţe îi amintise deci de fetiţa lui, de mama ei, de micuţa lor locuinţă din Harlem. Interiorul era modest, dar domnea atâta fericire acolo, încât părea un colţ de cer.

Reveni la părul blond şi lins al copilului, care aducea atât de mult cu buclele aurii ale mamei sale. Deşi încerca să alunge imaginile acelea, nu se putu opri să nu o revadă pe cea din urmă, îngrozitoare!

Îşi aminti totul! Accidentul de tramvai şi echipa care lucra sub ordinele sale. Se întreba ce se întâmplase cu Clancey, mâna lui dreaptă. Ah! În ziua aceea lungă în care venise ca să-l caute pe la trei dimineaţa pentru a degaja o maşină ce intrase în faţada unui magazin şi pe care trebuiau să o pună pe roţi. Au muncit întreaga zi la reparaţii şi s-au întors la hangar pe la nouă seara, când a venit un nou apel.

— Bun, i-a zis Clancey, care locuia în acelaşi cartier ca şi el. Nu e departe de noi. De îndată ce terminăm, putem să-i lăsăm pe cei din marginea oraşului să ducă maşina la garaj şi noi rămânem la casele noastre.

— Sper să nu dureze mult, i-a răspuns.

— Ce s-a întâmplat de fapt? l-a întrebat Billy Jaffers, un om din echipă.

— Cineva a fost strivit de o maşină şi nu a putut fi scos de acolo.

Îşi aminti apoi diverse amănunte din timpul drumului, glumele lui Clancey, aluziile lui despre Jaffers…

Ajunseră apoi la şirul de tramvaie oprite, la mulţimea de acolo, la poliţiştii ce încercau să îndepărteze lumea. Două ambulanţe aşteptau. Un poliţist tânăr, palid la faţă, abia putu să le şoptească:

— E îngrozitor! Nu poţi să te uiţi. Sunt două femei sub tramvai. N-am reuşit să le scoatem. Am încercat… Cred că una dintre ele mai trăieşte…

Dar el, omul nepăsător şi puternic, obişnuit cu asemenea drame, obosit de munca de peste zi, nu se gândise nici o clipă la tragedia care-l aştepta, ci îi răspunse vesel şi încrezător în sine că nu va dura mult şi le vor scoate de acolo.

Îşi aminti încă o dată clipa când îşi aprinse lanterna… Atunci i-a apărut în faţa ochilor îngrozitoarea imagine a celor două cosiţe blonde pe care le cunoştea atât de bine!

— Zici că mai trăieşte una dintre ele? îl întrebase el pe poliţist în vreme ce-şi aprindea lanterna.

Sunetul propriilor lui cuvinte nu i se stinsese în urechi.

— Au murit amândouă, răspunsese tot el, după ce le privise o clipă. Clancey, plasează trei leviere în jurul lor, apoi vino cu cel de-al patrulea să-l fixăm în extremitatea opusă.

În prezent se afla la bordul navei, stătea pe spate şi privea singura stea vizibilă, pe care mişcarea vasului o făcea să apară şi să dispară printre pânzele de pâclă. Vechea suferinţă îi ardea pieptul. Gura şi ochii îi erau dureros de uscaţi… Ştia ceea ce lumea ignora, anume motivul pentru care se găsea prin insulele Solomon, căpitan al acelui yaht din lemn de tec cu numele Arangi, făcând trafic cu negri, riscându-şi viaţa şi bând whisky de multe ori peste măsură.

După ce a revăzut toate acele imagini îngrozitoare, căpitanul a adormit iar, mulţumit că-l simţea, când şi când, pe Jerry pe umărul său. O dată chiar, când căţelul visa ceva legat de coasta Meringe, de domnul Haggin, Biddy, Terrence şi Michael, lăsă ca să-i scape un geamăt slab, Van Horn se dezmetici suficient din somnul său pentru a-şi mângâia prietenul şi a-i şopti pe un ton amenințător:

— Dacă vreodată un negru îndrăzneşte să se atingă de tine…

La miezul nopţii, când veni secundul să-l trezească, făcu instinctiv două lucruri de îndată ce deschise ochii: primul fu să-şi ducă mâna la revolverul de la centură, al doilea să murmure:

— Dacă vreun negru îndrăzneşte să-l atingă pe câinele ăsta…

— Iată vârful Kopo, îi zise Borckman în vreme ce cei doi oameni priveau, în direcţia vântului, mirajul pământului. N-am parcurs mai mult de zece mile şi nimic nu anunţă o vreme stabilă.

— Pe acolo plouă, spuse Van Horn, arătându-i norii care se îngrămădeau, obstrucţionând pentru o clipă strălucirea stelelor.

Secundul abia reuşi să facă rost de o cuvertură şi să o instaleze pe punte, că briza se porni brusc dinspre pământ, împingându-l în larg pe Arangi cu o viteză de nouă noduri. Jerry încercă un timp să facă de cart cu comandantul, dar curând se culcă şi adormi pe punte.

Van Horn îl trezi şi îl aranjă cu grijă sub pătură. Terierul adormi iar. Dar, când stăpânul său începu să umble pe punte în lung şi-n lat, Jerry se ridică pentru a se învârti în jurul lui. Îi trebuiră cel puţin cinci minute ca să înţeleagă că locul său era sub pătură.

Pe la patru dimineaţa, secundul reluă serviciul.

— Am avansat cu treizeci de mile, îi zise Van Horn, dar în prezent suntem din nou ameninţaţi. Fiţi atenţi asupra vijeliei ce vine dinspre uscat. Mai bine să coborâm vergile pe punte.

Jerry se agita când comandantul se întoarse şi se băgă sub pătură. Apoi, potrivit obiceiului său, i se culcă pe braţ şi, după ce trase aer cu zgomot, îi linse mâna cu limba lui mică, iar Van Horn îl strânse afectuos, lipindu-şi obrazul de el, adormiră.

După o jumătate de oră se putea crede că se apropia sfârşitul lumii. Jerry fu trezit de o mişcare bruscă a comandantului, care-l îmbrânci cât colo, odată cu pătura.

Puntea vasului Arangi se legăna foarte tare şi Jerry se rostogoli prin întuneric. Fiecare frânghie, fiecare catarg erau întinse la maximum, datorită furtunii violente.

— Coborâţi verga mare! Repede! strigă Van Horn.

Se auzi scârţâitul pânzei mari, în timp ce căpitanul ajuta chiar el la manevră.

În vreme ce toate zgomotele acelea, amestecate cu strigătele oamenilor din echipaj şi cu ordinele date de Borckman, ajungeau la urechile sale, Jerry continua să lunece pe puntea înclinată. Nu se lovi însă de bastingaj. Apa călduţă a oceanului, care pătrunse pe punte ca un flux uşor fosforescent, îl acoperi, trăgându-l printre corzi. Frânghiile aproape îl împiedicau să lupte cu valurile.

Nu se lăsă însă şi înotă cu disperare, nu pentru a-şi salva viaţa cât pentru a răspunde la întrebarea ce-l obseda:

— Unde este comandantul?

Nu se gândea decât la cum putea să-l salveze. Nu încerca decât să salveze fiinţa la care ţinea atât de mult. La fel cum, într-o catastrofă, mama vrea să fie aproape de copilul ei, la fel terierul, în cursul cataclismului, ardea de nerăbdare să-şi revadă stăpânul.

Furtuna încetă la fel de brusc precum începuse. Arangi, după o ultimă zdruncinătură, îşi restabili echilibrul. Jerry eşuase pe o scândură, la tribord. De acolo sări pe punte, lângă comandant, care stătea în picioare, crăcănat, ţinând încă în mână o bucată de frânghie de la pânza cea mare şi zicea:

— Gott-fer-dang! S-au terminat şi vântul şi ploaia!

Simţind nasul rece al căţelului pe la picioarele sale, mirosindu-l vesel, se aplecă să-l mângâie. Nu-l vedea prin întuneric, dar îl simţea lângă el şi îi bănuia mişcarea vie a bucăţii de coadă.

Un mare număr de negri, speriaţi, urcaseră pe punte venind din cabina cea mare. Vocile lor plângăreţe aminteau de ciripitul unor vrăbii înfometate şi înfrigurate. Borckman veni lângă Van Horn şi amândoi, îngânduraţi, încercară să

pătrundă cu privirea tenebrele. Îşi încordau auzul ca să surprindă cel mai neînsemnat zgomot.

— De ce nu plouă? se întrebă Borckman. Întotdeauna, vântul e urmat de ploaie…

Van Horn nu-i răspunse.

Nervozitatea celor doi oameni nu-i scăpă lui Jerry, care era, şi el, destul de agitat. Îşi lipi boticul de piciorul comandantului şi îl linse. Simţi gustul apei sărate de mare.

Van Horn se aplecă brusc şi îl luă repede pe Jerry, apoi îl puse sub pătură. Îngrămădi doi saci în jurul lui. Apoi legă cuvertura cu un capăt de sfoară, astfel că terierul stătea ca într-un sac.

Abia termină, că vela brigantină începu să se zbată deasupra capului său. Pânzele superioare se umflară cu zgomot şi cea mare, cu toată libertatea pe care i-o crease Van Horn prin coborârea barei platanului, se bombă într-o mişcare neaşteptată ce zgudui întreaga navă. Arangi se aplecă periculos către babord. Această a doua rafală, care venea din direcţie opusă, era mai violentă decât prima.

Jerry îl auzi pe comandant strigându-i diverse ordine secundului şi oamenilor din echipaj. Apoi, deodată, Van Horn fu luat pe sus de o avalanşă a negrilor care se urcaseră pe punte de la prima furtună. Acea masă confuză alunecase datorită punţii ce se ridicase brusc spre verticală şi ajunse până în firele de protecţie ce mărgineau partea aflată la suprafaţă a vasului.

Jerry fusese aşa de bine instalat în culcuş de către căpitan, încât nu se mişcă din loc. Nu mai auzea însă vocea stăpânului său. După un moment auzi însă înjurăturile pe care le rostea dintre firele unde se înţepenise. Jerry mârâi puternic şi începu să se zbată ca să iasă din sac. Stăpânul său păţise ceva rău. Bănuia acest lucru. Nu ştia mai mult, iar în haosul acela nu se putea gândi la nimic.

Încetă să facă zgomot ca să asculte iar, cu atenţie. Velele se izbeau cu furie, însoţite de ţipete şi strigăte. Înţelese că

se petrecea o nenorocire, datorită manevrei ce fusese întreruptă.

Vacarmul creştea continuu în intensitate. Începu să urle până când o mână pipăi pătura lui. Tăcu şi mirosi. Nu, nu era a comandantului. Mirosi din nou şi îl recunoscu pe Lerumie, negrul pe care îl speriase mama lui, Biddy, acel care, mai recent, îl lovise cu piciorul şi, cu o săptămână în urmă, îl lovise pe Terrence cu o piatră.

Sfoara care ţinea fixată pătura fu desfăcută de o mână care pipăi în interior. Jerry, supărat, mârâi furios. Era doar câinele unui zeu alb, deci tabu pentru orice negru. Ştia, din fragedă copilărie, că un negru nu avea dreptul să se atingă de câinele unui zeu alb. Şi totuşi Lerumie, în clipele acelea când lumea se sfărâma în jurul lor, încerca să-l atingă!

Când negrul îl atinse cu degetele, Jerry îl apucă de mână cu colţii săi ascuţiţi. Folosindu-şi cealaltă mână, Lerumie îi descleştă maxilarul cu asemenea putere, că fu nevoit să dea drumul degetelor.

Terierul irlandez plănuise să se lupte cu furie, dar fu luat de gât, ştrangulat pe jumătate şi aruncat în sus. Nu mai atinse puntea. Căzu în mare, se scufundă în valuri şi reveni la suprafaţă după ce înghiţi o cantitate serioasă de apă sărată. Se sufoca, dar înota fără oprire. Înotul acela nu-l mai practicase niciodată, mişcările salvatoare îi veniseră din senin, deodată. Aşa cum respira de la sine, în mod natural, la fel lupta în clipele acelea cu valurile.

În jurul său vântul făcea ravagii. Spuma ridicată de furtună îi umpluse gura, nările, îi biciuise ochii şi îl orbea. În eforturile pe care le făcea pentru a putea respira îşi ridică botul, sperând că astfel îl va feri de fierberea valurilor.

Datorită faptului că nu reuşi să-şi păstreze poziţia orizontală, nu se mai ţinu la suprafaţă prin bătaia labelor şi începu să se scufunde încet. Urcă iar la suprafaţă, după ce înghiţi destulă apă, dar, în continuare, se întinse orizontal şi înotă aşa cum era normal.

În negură şi vânt, auzea plescăitul velei mari, pe jumătate coborâtă, strigătele ascuţite ale echipajului, o înjurătură a lui Borckman şi, dominând totul, vocea căpitanului, strigând:

— Apăsaţi vela! Tare, mai tare! Trageţi în sus! Repede! Repede!

CAPITOLUL VI.

SALVAREA.

Auzind glasul comandantului, Jerry, care se lupta cu marea furtunoasă, îşi manifestă printr-un urlet prelung dragostea pentru noul său zeu. Dar sunetul făcut de el se stinse pe măsură ce Arangi se îndepărta. Atunci, în tăcerea nopţii, aflat la discreţia vechii lui adversare, marea, căţelul începu să mârâie plângăreţ, ca un copil pierdut.

O intuiţie vagă îi releva propria lui slăbiciune în faţa duşmanului necruţător, oceanul, rece şi crud, care-l condamnase, în întuneric, la moarte. Şi totuşi, în ceea ce-l privea, nu înţelegea ce e moartea. El, care nu ştia nimic despre timpul când nu existase, nu-l putea concepe nici pe cel când nu va mai fi.

Însă pericolul misterios îl bântuia, dându-i câte un avertisment la fiecare mişcare nervoasă, la fiecare reflex cerebral, toate acelea constituindu-se în senzaţiile ce precedau ultima catastrofă. Fără a o înţelege, simţea moartea, după cum oamenii ştiu ceea ce aceasta reprezintă.

Cum luptă un om pradă unui coşmar, aşa se lupta Jerry cu imensa întindere de apă sărată. Gemea plângea, biet căţel pierdut, ce văzuse lumina zilei doar cu şase luni în urmă, când se trezise într-o lume cu atâtea bucurii şi suferinţe.

*

La bordul lui Arangi, care se liniştise de îndată ce vela mare fusese coborâtă de tot de pe catarg, Van Horn şi Borckman se apropiară unul de altul prin întuneric. Vântul slăbise, ploaia începuse să cadă.

— O furtună dublă, vorbi Van Horn. Am fost luaţi de vânturi şi dinspre babord şi dinspre tribord.

— Probabil că s-a rupt în două cu puţin timp înainte de a ajunge la noi, îi zise secundul.

— Şi a păstrat ploaia pentru cel de-al doilea atac, completă Van Horn, înjurând.

— Ohe! strigă el. Omule de la cârmă, ce se întâmplă?

Vasul se mişcă brusc. Vela brigantină fusese strânsă. Cea din spate se dezumflase, iar cea din faţă preluase vântul ce sufla din partea opusă. Aceste manevre aveau ca scop să-l readucă pe Arangi pe traseul pe care-l parcurgea înainte de a fi surprins de furtună. Aşa se făcu că se apropie de Jerry, care se lupta cu apele. Eroarea unui timonier negru aplecă balanţa destinului în favoarea căţelului.

După ce restabili direcţia vasului, Van Horn însărcină pe Borckman să aranjeze frânghiile ce acopereau puntea. Chiar el se duse, prin ploaie, să repare palanul pe care-l tăiase. Aversa, care scăzuse în intensitate, cădea cu un zgomot mai mic. Urechea lui fu atrasă de un sunet ce venea dinspre mare. Se opri din lucru ca să asculte mai bine şi atunci recunoscu urletele lui Jerry. Trăsări, ca electrocutat.

— Căţelul a căzut în mare! îi strigă el lui Borckman. Trebuie să virăm!

Se repezi chiar el spre cârmă, îmbrâncind un grup de negri ce-i stătea în cale.

— Hei! Acolo! comandă el. Strângeţi brigantina!

O privire rapidă aruncată asupra valurilor îl orientă spre partea de unde se auzea căţelul.

— Cârma spre tribord! Toată! îi strigă timonierului.

Alergă apoi chiar el acolo, luă roata şi o învârti, repetând: est-nord-est.

Ascultă apoi în zadar ca să mai surprindă vreun geamăt de-al lui Jerry. Nu stătu mult aşa. În ciuda faptului că Arangi virase, îşi dădu seama că vântul şi deriva puteau să îndepărteze vasul de micul animal. Îi strigă lui Borckman să pregătească baleniera, în timp ce el însuşi cobora în fugă să-şi caute lanterna şi o busolă portativă.

Fiindcă Arangi era de dimensiuni reduse, baleniera lui se afla în partea din spate, unde era prinsă cu cabluri duble. Până o aduse Borckman la pupa, Van Horn se întorsese.

Trecu peste firele de protecţie de pe marginea punţii, ajutându-i apoi şi pe ceilalţi oameni ce urmau să vină cu el. Se urcă ultimul în şalupă, după ce dădu toate ordinele necesare echipajului pentru a se descurca în timpul cât avea să lipsească. Apoi şalupa se desprinse de vas.

— Aprindeţi o lumină mobilă pe punte, Borckman! Continuaţi să viraţi. Nu ridicaţi pânza cea mare. Curăţaţi puntea şi fixaţi palanul de siguranţă la catargul principal. Se aşeză apoi la cârmă şi începu să-şi îndemne la muncă vâslaşii. În timp ce conducea ambarcaţiunea, Van Horn nu uita să se uite la busolă pentru a se orienta către est-nord-est. Îşi aminti că busola aceea devia cu două grade faţă de cea de pe Arangi şi luă măsuri în consecinţă.

Din când în când le ordona vâslaşilor să se oprească şi asculta cu mare atenţie. Apoi îl chema pe Jerry. Făcură ocoluri, cercuri, înaintară, veniră înapoi, merseră în direcţia vântului, apoi împotriva lui, străbătând regiunea unde, după calculele căpitanului, trebuia să se afle Jerry.

— Voi, le zise el vâslaşilor, ascultaţi-mă bine! Cel care va auzi câinele meu, va căpăta cinci lungimi de braţ de pânză şi zece pachete de tutun.

*

Jerry era într-o situaţie destul de proastă. Nefiind obişnuit să înoate şi sufocat de apa care-i intra în gură, începea să-şi piardă luciditatea atunci când zări lumina lanternei lui Van Horn.

Nu-şi dădu seama însă că era ceva legat de venirea stăpânului său şi nu-i acordă mai multă atenţie decât primelor stele ce se iveau pe bolta cerească.

Nu ştia ce putea fi, o stea sau altceva, de aceea continuă să geamă şi să înghită apă sărată. Dar, când recunoscu glasul stăpânului său, deveni nebun de bucurie. Încercă să se ridice prin întuneric şi să-şi pună labele din faţă pe

stăpânul său, aşa cum obişnuia când Van Horn se afla în apropierea lui. Rezultatul fu dezastruos. Neîntâlnind în faţa lui decât gol, dezechilibrat faţă de poziţia orizontală, se cufundă în apă, apoi reapăru la suprafaţă, sufocat.

Acest lucru dură cam un minut, timp în care nu putu să răspundă la apelurile lui Van Horn. Dar, de îndată ce fu în stare, scoase un schelălăit de bucurie. Stăpânul venea să-l salveze din apa aceea sărată care îl orbea şi îi ardea gâtul. Stăpânul său era într-adevăr un zeu, un zeu ce putea să-l smulgă din ghearele morţii.

Auzi, puţin mai târziu, zgomotul ritmat al vâslelor şi bucuria pe care şi-o manifesta Van Horn după ce schelălăitul ajunsese până la el. Căpitanul îşi îndemna oamenii să tragă mai repede la rame.

— Curaj, bătrânul meu Jerry! Haideţi odată, voi, vâslaşilor! Venim, băiete, venim. Ţine-te bine, suntem aproape. Aşteaptă-ne, căţelule, te căutăm. Uşor, uşor…

Deodată, Jerry zări şalupa care rătăcea prin întunericul din jur, deplasându-se destul de confuz. Fu orbit de raza luminoasă a lanternei care-i pătrunse în ochi şi, în timp ce lătra de bucurie, simţi şi recunoscu mâna stăpânului său ce-l apucă de blana de pe gât şi îl ridică în aer.

Ajunse, dezgustat şi ud, pe pieptul lui Van Horn, care era umed din cauza ploii. Coada lui scurtă se agita nebuneşte, corpul îi tremura în braţele care-l ţineau şi limba i se mişca, veselă, pe bărbia, nasul, obrajii comandantului. Acesta nu se gândea că şi el era ud leoarcă, nici că manifesta primele simptome ale malariei periodice, care se datorează umidităţii şi supraexcitării nervoase. Nu ştia decât un lucru, că darul primit în ajun, căţelul său, fusese regăsit şi era întreg, sănătos, la el în braţe.

Când vâslaşii îşi reluară munca, trecu la cârmă cu o mână, astfel ca să-l poată ţine pe Jerry cu cealaltă.

— Golanule! îi repeta el. Micul meu golan!

Jerry îi răspundea lingându-l, plângând şi gemând, aşa cum fac doar copiii pierduţi atunci când sunt regăsiţi. Şi el

tremura foarte tare, dar nu de frig, ci datorită emoţiilor pe care le încerca.

Întors la bord, Van Horn îi spuse secundului:

— Câinele n-a sărit peste bord. N-a fost luat nici de un val, căci îl prinsesem bine într-o pătură, fixată cu o frânghie.

Trecu în mijlocul oamenilor din echipaj şi al celor „întorşi". Îşi fixă lanterna asupra păturii ce rămăsese acolo unde o aşezase el.

— Iată dovada! Sfoara e tăiată. Nodul nici măcar nu a fost desfăcut. Cine a făcut asta?

Îşi plimbă lumina peste feţele celor care îl înconjurau şi atâta furie se citea în privirea lui că toţi ochii se lăsară în jos sau priviră în altă parte.

— Dacă Jerry ar putea vorbi! zise el. Doar aşa aş afla cine a făcut asta. Apoi se aplecă brusc spre Jerry, care se strângea la picioarele lui.

— Tu-l cunoşti, Jerry, îl ştii pe negrul acela ticălos!

Imediat, căţelul, supraexcitat, începu să se agite, lătrând puternic.

— Cred că ai putea într-adevăr să mi-l arăţi, zise Van Horn, apropiindu-se de secund. Vino, Jerry, caută-l, prinde-l. Unde e, Jerry? Caută, caută!

Terierul înţelese că Van Horn căuta ceva. Ar fi vrut să găsească ce dorea comandantul şi ardea de dorinţa de a-l servi. Binevoitor, se agita, se mişca, din ce în ce mai excitat de îndemnurile olandezului. Apoi prin minte îi trecu un gând şi o rupse la fugă. Negrii, care stăteau strânşi în cerc, se dădură la o parte ca să-i facă loc să treacă. El se îndreptă către tribord, unde se aflau depozitate vechile lăzi. Îşi băgă nasul printr-o deschizătură unde se ascundea câinele sălbatic şi mirosi. Se afla acolo. Nu doar că îl simţi, ci îi auzi mârâitul ameninţător.

Ridică ochii către comandant ca să afle. Acel lucru îl dorea? Trebuia să-l urmărească pe câinele de tufiş? Stăpânul său însă începu să râdă şi îşi agită mâna ca să-i

arate că aştepta altceva de la el, deci urma să caute în altă parte.

Plecă, mirosind locurile unde experienţa îi arăta că se aflau gândacii şi şobolanii. Îşi dădu seama că Van Horn voia altceva. Sufletul lui ardea de dorinţa de a face bine şi, fără intenţie precisă, începu să miroasă pe la picioarele negrilor.

Încurajările şi îndemnurile stăpânului său crescură în intensitate. Asta era! Trebuia să-i identifice pe negrii din echipaj şi pe cei care erau transportaţi la ei acasă după picioare! Începu repede să facă lucrul acela, până când ajunse în apropierea lui Lerumie.

Într-o clipă, uită că Van Horn voia ceva de la el. Îşi aminti doar că Lerumie pusese mâna pe el şi îl aruncase în mare.

Cu un urlet furios, sări cu colţii descoperiţi vederii, cu părul zbârlit. Lerumie o luă la fugă de-a lungul punţii şi Jerry porni de îndată după el, spre distracţia negrilor. De mai multe ori, urmărindu-l în jurul punţii, reuşi să-şi înfigă colţii în muşchii fugarului. Apoi Lerumie reuşi să se urce pe nişte frânghii, iar Jerry rămase jos, furios, neputincios.

Negrii se grupară în jurul lor, păstrând o distanţă respectuoasă. Van Horn se apropie de căţel. Căpitanul îndreptă apoi lanterna către negrul prins de frânghii şi îi văzu pe mâini urmele lăsate de colţii terierului atunci când fusese scos din pătură. Cu un gest semnificativ, i le arătă lui Borckman, care se afla în afara semicercului făcut de negri. Comandantul îl luă în braţe pe Jerry, îl linişti şi îl felicită în acelaşi timp.

— Foarte bine, Jerry! L-ai marcat cu pecetea ta. Bravo! Bun câine!

Îşi întoarse lumina către Lerumie, care se agăţa de frânghii. Cu un glas dur, îi întrebă scurt:

— Cum te cheamă?

— Lerumie, îi răspunse acesta politicos.

— Vii de la Pennduffryn?

— Nu, de la Meringe.

Căpitanul se gândi o clipă, ţinându-şi câinele în braţe. După – cum vedea, era vorba de un „întors”. Peste o zi sau două îl va debarca şi se va descotorosi de el.

— Pe cuvântul meu, continuă el, sunt foarte supărat pe tine. Sunt tare, tare furios. De ce mi-ai aruncat câinele în apă?

Lerumie nu ştiu ce să-i răspundă. Îşi plimba ochii de colo-colo, resemnat că urma să primească o bătaie bună, aşa cum obişnuiau să le dea albii în asemenea situaţii.

Căpitanul îi puse întrebarea. Celălalt se mulţumi să-şi lase ochii în jos.

— Pentru două pachete cu tutun, o să pun să te bată zdravăn! tună Van Horn. Ţi-am vorbit prea mult. Ori ai grijă de acum încolo de câinele meu, ori te fac bucăţi! Ai înţeles?

— Înţeles! răspunse plângăreţ Lerumie.

Incidentul fu astfel închis. „Întorşii” coborâră să se culce în cabina principală. Borckman, cu ajutorul echipajului, ridică pânza cea mare şi Arangi îşi reluă drumul, în vreme ce Van Horn se întinse sub o pătură uscată ca să doarmă alături de Jerry, culcat pe braţul său şi cu capul pus pe umărul lui.

CAPITOLUL VII.

JERRY E TABU!

A doua zi dimineaţa, la ora şapte, Van Horn se trezi şi îl scoase pe Jerry de sub pătură. Acesta îşi începu treaba fugărindu-l pe câinele de tufiş, care se aventurase afară din ascunzătoarea lui. Apoi provocă râsetele negrilor, căci se aruncă mârâind, cu botul deschis, asupra lui Lerumie, care scăpă cu fuga, lăsându-l stăpân al punţii.

Mâncă apoi împreună cu comandantul, care nu servi decât o cafea şi două grame de chinină pe care le ţinea într-o hârtie pentru ţigări. Apoi îi spuse secundului că se culcă iar sub pături ca să transpire şi să-i treacă febra. În ciuda frisoanelor care-l făceau să-i clănţăne dinţii, deşi soarele arzător usca puntea ridicând o ceaţă uşoară, Van Horn îl legăna pe Jerry în braţe.

Jerry afla astfel, în braţele stăpânului său, ce înseamnă să iubeşti şi să fii iubit. După cum glasul comandantului îi inspira afecţiune, răsuflarea lui Lerumie i se traducea prin ură.

Un lucru era sigur. În cele câteva ore de când stătea cu stăpânul său, îşi dăduse seama că ţinea mai mult la el decât la.

Bob sau Derby, care alături de domnul Haggin, erau singurii zei albi cunoscuţi de el.

Van Horn coborî fără să se mai ocupe de Jerry, care se învârti lipăind până la deschizătura de pe punte ce permitea accesul către scară. Dacă olandezul nu se mai gândea la căţel, acest fapt se datora febrei care-i măcina, îi tulbura vederea şi gândirea. Se clătina pe picioare ca un om beat. Jerry înţelese că nu era ceva în regulă.

Stăpânul său începu să delireze. Coborî încet scara ca să ajungă la pături, sub care se băgă. Căţelul, neliniştit, tăcea, păstrând astfel o linişte respectuoasă. Spera totuşi că va fi luat în braţe şi strâns la piept de către bolnav. Dar căpitanul nu avea cum să se mai gândească şi la Jerry. Tremura, se sprijinea cu greu în mâini ca să nu cadă. Traversă cabina principală ca să ajungă în cea mică, unde îi era culcuşul.

După un sfert de oră de aşteptare, Jerry nu mai rezistă. O dată cu plecarea stăpânului său, evident datorită unui necaz, soarele încetase să mai strălucească pentru terier. Ar fi putut să-l năcăjească pe câinele de tufiş, dar nu avea poftă de aşa ceva. Lerumie trecu pe lângă el, dar, Jerry nici măcar nu-l băgă în seamă, deşi ştia că putea să-l sperie şi să-l facă să fugă de pe punte.

Mirosul coastei, cu diversele lui componente, îi gâdila nările, dar nu-l interesa deloc. Chiar şi mişcarea zgomotoasă a velei mari de deasupra capului său trecea neobservată.

Jerry se pregăti, aşezându-se pe labele din spate, să-şi ridice botul în sus. Apoi scoase un lung urlet trist. Deodată îi veni un alt gând. De unde îi venise? E foarte greu de spus.

Poţi explica oare capriciile unui om ce doreşte diferite mâncăruri la masă în raport de dispoziţia lui sufletească? Poţi să ghiceşti pentru ce un judecător, care vrea să condamne un hoţ la cinci ani, se gândeşte apoi să-i dea nouă ani, pentru ca în cele din urmă să hotărască o pedeapsă de opt ani? Din moment ce însuşi oamenii, semi-zeii, nu cunosc misterul prin care apar ideile şi cauzele pentru care ei aleg o soluţie sau alta, nu trebuie să ne aşteptăm ca un câine să înţeleagă felul în care-i venise gândul acela.

Terierul irlandez străbătu imediat puntea, ducându-se către pupa, în căutarea secundului.

Voia să-l solicite pe Borckman, care era tot un zeu alb, şi care putea să-l coboare pe scara aceea. Orice încercare de a o coborî singur ar fi însemnat, în mod cert, o catastrofă pentru el, fiindcă scara era aproape verticală.

Numai că Borckman nu înţelegea dragostea aşa ca Jerry şi apoi era ocupat. Conducea manevrele şi dădea ordine timonierului, supraveghindu-i pe cei care spălau puntea şi frecau pereţii subţiri din lemn. În tot timpul acela, nu uita să mai ia şi o înghiţitură de whisky dintr-o sticlă pe care o ascunsese între doi saci, în spatele catargului de la vela foc.

Secundul, care tocmai ea certase pe timonier pentru o greşeală mică pe care o făcuse respectivul, se îndrepta către preţioasa lui sticlă când Jerry îi apăru în drum. Numai că terierul nu se plasă în calea lui mârâind şi cu părul zburlit, aşa cum o făcuse când a fost vorba despre Lerumie. Atitudinea lui, dimpotrivă, părea rugătoare şi dispunea de întreaga elocvenţă de care poate dispune o fiinţă ce nu vorbeşte. Mişcările cozii, urechile culcate, o privire expresivă, toate acestea i se adresau omului din faţa lui.

Secundul nu-l văzu însă pe patrupedul pe care, în brutalitatea lui arogantă, nu-l considera altceva decât o fiinţă inferioară. Nu înţelese din spectacolul oferit de câinele tandru, care căuta să se facă înţeles, decât că animalul îi blocase drumul către sticlă.

De aceea, o lovitură brutală de picior îl aruncă pe Jerry cât colo, de parcă ar fi fost un obiect neînsufleţit. Căţelul îşi pierdu echilibrul şi lunecă pe puntea lustruită, apoi se ridică iar în picioare şi îl privi pe zeul alb care îl tratase aşa urât. Nu mârâi, nu-şi arătă colţii, nu-şi exprimă dorinţa de răzbunare, cum ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de Lerumie. Borckman nu era Lerumie, ci un zeu de esenţă superioară, cu două picioare, cu pielea albă, ca domnul Haggin şi ceilalţi pe care îi cunoscuse. Îi acceptă bătaia aşa cum un copil se resemnează când primeşte o palmă de la mama sa fără un motiv anume.

Simţea totuşi un resentiment, pentru că înţelese că existau două feluri de brutalităţi. Una afectuoasă, cea a stăpânului său, care îl prindea de gură, îl scutura până scrâşnea din colţi şi îl elibera îmbrâncindu-l, invitându-l astfel să continue jocul, să revină în atac. Aceasta reprezenta o fericire pentru Jerry, pentru că era legătura directă cu un zeu îndrăgit, care găsea acea modalitate ca să exprime afecţiunea reciprocă.

Duritatea lui Borckman era altceva. Din ea nu rezulta nici dragoste, nici tandreţe. Jerry nu înţelegea prea bine diferenţa, dar fără să o exprime, pricepuse nedreptatea şi ofensa.

De aceea rămase nemişcat, căutând în zadar să-l înţeleagă pe omul din faţa lui, cu capul dat pe spate, sorbind zgomotos conţinutul unei sticle. În linişte îl urmări apoi din privire pe secundul care se îndreptă spre pupa vasului, ameninţându-l pe timonier cu bătaia. Acesta îi răspunse însă cu un zâmbet de supunere la fel de patetic precum privirea lui Jerry.

Se îndepărtă de zeul pe care nu-l iubea şi nu-l înţelegea. Se întoarse la tambuchiul prin care dispăruse stăpânul său şi privi în jos. Suferea pentru că nu era alături de stăpânul său, mai întâi pentru că îl iubea, apoi pentru că-l putea ajuta. Cu toată lipsa de experienţă ce-i era specifică, gemu şi lătră cu disperare în deschizătura aceea, fiind prea

cufundat în durerea lui ca să-i mai bage în seamă şi să se înfurie pe negrii care, pe punte, râdeau de el.

De la orificiul de pe punte până la planşeul cabinei era o înălţime de şapte picioare. Cu câteva ore mai devreme reuşise să urce pe scara aceea abruptă, dar îşi dădea seama că îi era imposibil să coboare pe acolo. Se hotărî, în cele din urmă, să rişte.

Atât de mult ţinea el la stăpânul său, încât dacă nu era posibil să coboare pe scară, nu se putea agăţa de nimic, nu-i rămase decât să se arunce prin gaura aceea cu capul în jos, în gol. Ştia că era foarte periculos, dar mai făcuse odată aşa, la Meringe, când sărise în laguna crocodililor. Ţinea însă la stăpânul său prea mult ca să nu facă asemenea sacrificii.

Căzu în cap şi pe o parte. Prima lovitură îl sufocă, a doua îl ameţi. Zăcu inconştient, tremurând, agitându-şi labele spasmodic, de parcă alerga către căpitanul său. Negrii făcură cerc în jurul lui râzând. Se distrau de minune, chiar când căţelul nu mai mişca deloc. Sălbaticii, crescuţi în cele mai nemiloase condiţii, considerau ceva foarte comic acel câine căzut pe duşumea, ameţit de lovitură, mort poate.

Trecură cam patru minute până ce Jerry îşi veni în fire suficient ca să se ridice în picioare. Cu labele depărtate între ele, privirea tulbure, reuşi să-şi păstreze echilibrul, în ciuda balansului specific vasului Arangi.

Odată ce-şi reveni, în el renăscu dorinţa de a-şi găsi stăpânul. Negrii? Nu contau pentru el în situaţia în care se găsea.

Nu băga în seamă hohotele de râs ale sălbaticilor care, dacă n-ar fi ştiut că Jerry se afla sub protecţia marelui stăpân alb, l-ar fi ucis şi l-ar fi mâncat pe animalul acela destinat să devină un iscusit vânător de negri.

Fără a-şi întoarce capul sau privirea către ei, dispreţuindu-le prezenţa, el traversă cabina principală şi ajunse în cea unde stăpânul său delira, întins pe pat.

Jerry, care nu avusese malarie, nu înţelegea nimic. În inima lui domnea un sentiment de adâncă nelinişte, fiindcă Van Horn nu se simţea în apele lui. Sări în culcuşul lui, se aşeză deasupra lui şi îi şterse cu limba sudoarea de pe frunte. Spre surprinderea sa, un gest violent îl aruncă în perete.

Gestul acela nu mai era legat de afecţiune, ci doar de brutalitate. Nu semăna totuşi mici cu piciorul pe care i-l dăduse Borckman pe punte.

Jerry se aşeză pe labele din spate, în afara razei de acţiune a braţului care se agita. Simţi nevoia să se apropie iar şi să lingă faţa zeului care nu-l vedea şi nu-l recunoştea, dar, era sigur, îl iubea foarte mult. Neliniştit, împărţea suferinţa şi durerea cu stăpânul său.

— Clancey! striga Van Horn în delirul său, ai făcut treabă bună şi nu există altă echipă mai reuşită, care să repare greşelile şoferilor. Ia trei leviere, Clancey, şi mergi în partea din faţă.

Apoi alte imagini îi captivau mintea.

— Taci, draga mea! Nu vorbi astfel cu tatăl tău. Nu vrei să îţi ating buclele aurii? Hei, voi cei de-acolo! Slăbiţi parâma! Ah! Ce vas bun, ce bine se comportă pe mare… O să fac o levată, Blackey. Dai la fel de mult ca să-mi vezi cărţile pe cât dau eu ca să le văd pe ale tale?

Frazele se succedau în continuu şi braţele se agitau fără încetare. Jerry, aşezat pe marginea patului, plângea trist, incapabil să-şi ajute cu ceva stăpânul. Toate acelea depăşeau puterea lui de înţelegere. Nu cunoştea jocul de pocher, nici felul în care se porneau vapoarele sau se făceau reparaţii pe liniile de tramvaie după accidente, după cum nu ştia ce înseamnă să piepteni pletele lungi şi aurii ale unei fete într-o locuinţă din Harlem.

— Moarte amândouă! articulă Van Horn, cu o voce indiferentă, de parcă ar fi zis: „Cât e ceasul?”.

Apoi gemu:

— Of, frumoasele plete, frumoasele plete aurii!

Nu mai mişcă o clipă, plângând cu sughiţuri suferinţa ce-i ardea inima. Jerry crezu că atunci era momentul în care să acţioneze. Se strecură sub braţul stăpânului său, îşi aşează capul pe umărul lui şi boticul rece pe obrazul încins. Braţul se strânse puţin, mâna începu să-l mângâie. Simţind trupul mic şi cald lângă el, căpitanul se smulse puţin din starea delirantă, murmurând pe un ton ameninţător:

— Să nu încerce cumva vreun negru să se atingă de câinele acesta!

CAPITOLUL VIII.

DREPTATEA ZEULUI.

O jumătate de oră mai târziu o sudoare abundentă era semnul că accesul de malarie al lui Van Horn se apropia de sfârşit. Urmă o mare uşurare fizică şi ultimii aburi ai delirului îi părăsiră creierul. Se simţea foarte slăbit şi, după ce a aruncat păturile de pe el şi l-a recunoscut pe Jerry, a căzut într-un somn greu, odihnitor.

După două ore, se trezea ca să urce pe punte. Îl lăsă pe Jerry pe punte şi se întoarse în cabină ca să-şi caute sticluţa cu chinină pe care o uitase. Nu reveni imediat. Sertarul lung de deasupra culcuşului lui Borckman îi atrase atenţia. Butonul de lemn care îl închidea fusese înlăturat şi de aceea era deschis. Exista pericolul să cadă la o mişcare mai amplă de ruliu a navei.

Treaba era destul de serioasă. Van Horn îşi dădu seama că dacă sertarul ar fi căzut în noaptea precedenţă, în cursul furtunii, Arangi ar fi sărit în aer cu toţi cei optzeci de oameni de la bord, căci acolo se găseau cartuşe de dinamită, cutii cu capsule fumigene, pachete de gloanţe, nenumărate cartuşe pentru carabine şi revolvere.

Căpitanul scoase afară conţinutul, ca să-l aşeze apoi mai bine, şi, cu ajutorul unei şurubelniţe, începu să repare încuietoarea.

În acest timp, Jerry trecea prin alte aventuri nu tocmai plăcute. Aşteptându-şi stăpânul, terierul irlandez îl zări pe câinele sălbatic dormind pe punte, la o distanţă de o duzină

de paşi faţă de ascunzătoarea lui obişnuită. Imediat se lăsă în jos şi începu să se târască spre el. Se părea că de data aceea avea să reuşească să pună laba pe el. Câinele sălbatic, cu ochii închişi, dormea dus.

Dar, în clipa aceea, secundul, care mergea pe punte către sticla sa de whisky, îl strigă:

— Jerry!

Terierul irlandez se mulţumi să-şi lase în jos urechile şi să dea din coadă în semn de recunoştinţă. Continua însă să se apropie de duşmanul său. Auzind vocea secundului, câinele sălbatic deschise ochii. Îl zări pe Jerry şi fugi imediat în ascunzătoarea sa. Apoi se întoarse către terier arătându-şi colţii şi mârâind sfidător.

Deoarece fusese întrerupt din acţiunea sa de către intervenţia neaşteptată a lui Borckman, Jerry se întoarse la marginea tambuchiului ca să-şi aştepte stăpânul. Dar Borckman, care nu mai era lucid după atâta băutură, îl chemă de două ori pe terier. Acesta îi răspunse de fiecare dată ciulind urechile şi mişcându-şi coada, fără a pleca de pe marginea deschizăturii.

Borckman traversă puntea, îl privi prosteşte pe timonier, apoi, sub influenţa băuturii, porni către locul unde se afla Jerry.

Îl luă pe bietul animal de blană, din lateral, şi de bot şi îl strânse de maxilar cu atâta putere, că dinţii îi scrâşniră dureros. Manifestarea aceea violentă a secundului nu aducea deloc cu felul în care se juca deseori cu Van Horn. Căţelul fu împins apoi şi lunecă pe panta pe care o făcea puntea în momentul acela.

Jerry se comporta însă ca un domn, fiind mărinimos cu superiorii şi egalii săi, ba chiar şi cu inferiorii, cum era câinele sălbatic. Nu abuza niciodată de avantajele sale. Când se arunca asupra câinelui de tufiş ori îl urmărea, făcea mai mult zgomot ca să-l sperie, fără a fi dominat de dorinţa reală de a-l răpune. Cu un superior, un zeu cu două

picioare, ca Borckman, se stăpânea şi mai mult şi nu dădea frâu liber primului impuls pe care îl simţea.

De altfel, nici nu voia să se joace cu secundul aşa cum o făcea cu stăpânul său, fiindcă Borckman nu-i inspira aceeaşi afecţiune, deşi era un zeu alb, cu două picioare.

Totuşi, terierul se purtă frumos. Reveni, imitând asaltul uşor precipitat pe care-l învăţase de la Van Horn. Se chinuia să facă un lucru pe care nu-l dorea deloc. Se juca deci fără prea mare chef, scoţând mârâituri ameninţătoare ce sunau destul de fals.

Îşi mişca bucata de coadă în semn de prietenie şi în acelaşi timp mârâia furios. Instinctul de beţiv al secundului îl lămuri pe acesta asupra simulării acelui joc. Jerry îl înşela în felul respectiv fiindcă nu voia să-l refuze.

Borckman însă, uitând că nu era el însuşi decât o brută, nu-l consideră altfel pe Jerry decât o bestie.

Secundul simţea nevoia să devină stăpânul animalului prin forţă. De aceea, terierul primi o ploaie de lovituri de pumn şi de picior, apoi fu aruncat brutal cât mai departe pe puntea lunecoasă pe care vântul o înclina şi mai mult în momentele acelea.

Reveni în atac, agăţându-se şi târându-se pe panta umedă unde abia îşi ţinea echilibrul, numai că de data aceasta începuse să se enerveze cu adevărat. Maxilarele i se strânseră mai repede, cu intenţia vădită de a apuca mâna care îl prindea de bot. Nu reuşi însă şi fu îmbrâncit şi mai departe pe panta alunecoasă. Se înfuria mai tare, de fiecare dată când urca panta aceea, dar nu-şi dădea seama.

Omul, de asemenea, sesizase schimbarea, în ciuda beţiei, şi se înfurie, la rândul său. Ochii i se aprinseră. Instinctele primare, ale omului din cavernă, îi măriră dorinţa de a stăpâni lupul ieşit din ascunzătoarea sa.

Mârâiturile lui Jerry se modificară. Sălbăticia înaintaşilor săi se ghicea prin zgomotul pe care îl făcea. Colţii încercau să înhaţe cu toată puterea mâna adversarului. Jerry se lăsa

dominat de patimă. Se întorsese, în timp, ca Borckman, în epoca sălbatică a instinctelor primare.

Colţii săi apucară şi juliră pielea sensibilă de la articulaţia mâinii lui Borckman. Caninii ascuţiţi îl înţepară tare pe secund. Acesta îl prinse iar de bot pe terier şi-l azvârli aşa de puternic, încât animalul abia se mai ridică în picioare, după ce se izbise de sabordul vasului.

Van Horn, care terminase de reparat şi de aranjat sertarul cu explozibil, urcă pe punte. Se opri ca să vadă lupta.

În faţa lui se găseau două creaturi furioase, pe care patima le dusese cu multe secole în urmă. Nimic nu ţinea de lumea civilizată. Omul cavernelor se lupta cu puiul de lup. Nici unul nu-l remarcă pe căpitan care, urcând pe scară, îşi scoase capul prin tambuchi.

Pentru Jerry, în clipele acelea, Borckman nu mai era un zeu. Nici el nu mai era un terier irlandez cu blană roşcată şi linsă. Jerry nu ştia ce înseamnă beţia, dar nu admitea procedeele urâte. Astfel se făcu că Borckman, nereuşind să se ferească la timp de terierul irlandez, se trezi cu mâinile zdrelite înainte de a-l îmbrânci pe căţel.

Jerry trecu iar la atac. Ca o fiinţă sălbatică, din junglă, urla furios. Nu se văicărea deloc, nu arăta prin nimic suferinţa pe care i-o provocaseră loviturile. Se avânta înainte, fără să le bage în seamă, cu colţii încleştaţi. Fu iar aruncat cu mare putere şi se izbi violent de sabord.

— Destul, Borckman! strigă Van Horn. Lasă câinele în pace!

Secundul se întoarse brusc, surprins de faptul că îl observa cineva. Glasul autoritar al lui Van Horn îl readuse la realitate. Chipul lui convulsionat de furie se destinse. Îi apăru chiar un surâs în colţul gurii. Murmură:

— Nu facem altceva decât să ne jucăm…

Jerry, atacând cu furie, îşi înfipse colţii în mâna lui Borckman. Acesta redeveni instantaneu un om sălbatic. Vru să-i dea un şut dar se alese cu glezna zdrelită. În culmea furiei, se lăsă în jos şi îl lovi cu pumnul în cap. Jerry, care

tocmai se pregătea să sară când fu lovit, ameţi şi căzu la pământ. După câteva clipe se ridică şi porni iar la atac, dar glasul stăpânului său îl opri:

— Jerry! Vino aici!

Doar cu mare efort se potoli şi ascultă ordinul dat de Van Horn. Părul său zburlit se culcă şi redeveni lins, gura se închise ascunzând colţii ameninţători. Trecu pe lângă secund. Pentru prima oară gemu fără să vrea. Nu o făcea nici datorită furiei, nici din pricina durerii. Dimpotrivă. Îşi arăta dispreţul faţă de adversar şi necazul că stăpânul său oprise lupta tocmai în momentul acela.

Van Horn urcase cu totul pe punte. Îl luă în braţe, îl bătu uşor cu palma şi îl mângâie ca să-l liniştească. I se adresă apoi secundului:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Borckman! Ai merita să fii împuşcat sau decapitat! Un căţel abia înţărcat! Îţi dai seama? Te pui cu un căţel abia înţărcat? Foarte bine ţi-a făcut dacă te-a zgâriat pe mâini. Ai meritat-o. Ar fi bine să se infecteze. Coboară în cabină, nu mai vreau să te văd şi vino înapoi când vei judeca normal. Ai înţeles?

În timpul acesta Jerry, supus încă instinctelor primare, de care lupta să se elibereze, nu se putea abţine să nu mârâie ameninţător. Pe măsură ce furtuna se îndepărta, se străduia să obţină echilibrul şi spiritul de dreptate al stăpânului său. Se gândi că Van Horn era într-adevăr zeul cel bun, care-l proteja de celălalt zeu mai puţin important, ba chiar îi comanda lui Borckman ce să facă. De fapt adversarul său nu se dovedise decât un laş care fugea de furia lui.

CAPITOLUL IX.

ÎNTÂLNIREA CU NEGRII.

În după-amiaza aceea, Jerry stătu multe ore de pază alături de stăpânul său, care, din când în când, îl mângâia zicându-i:

— Gott-fer-dang! Crede-mă, Jerry, eşti un câine nemaipomenit!

Iar căţelul, care din toate cuvintele acelea nu-şi distingea decât numele, frecvent repetat, înţelegea că Van Horn îi adresa lui vorbele acelea calde, ca şi laudele. Iar când căpitanul se apleca pentru a-i freca uşor urechile sau ca să-l ia în braţe, Jerry îşi simţea inima plină de bucurie. Există vreo plăcere mai mare decât aceea de a fi iubit de un zeu? Iar zeul său era unul real, pe care-l puteai atinge şi care-şi comanda lumea în pantaloni scurţi.

Pe la ora patru după-amiaza, după ce a privit spre soare şi a comparat viteza vasului Arangi cu distanţa ce-l separa de Su'u, Van Horn a coborât şi l-a trezit pe secund. Jerry a rămas singur pe punte. N-ar fi rămas prea mult dacă n-ar fi ştiut că zeii albi erau prin apropiere şi puteau apărea în orice moment, pentru că fiecare milă care-i apropia pe negri de Malaita îi făcea mai obraznici.

Lerumie şi tovarăşii lui priveau către căţel, strâmbându-se la el, dovedindu-şi astfel nu doar dorinţa de răzbunare, ci şi pofta de mâncare.

Vasul, împins de o briză puternică strecurată printre pânzele sale, se îndrepta cu viteză către pământ. Jerry, aflat lângă Van Horn, care dădea ordine secundului şi timonierului, observa cu atenţie oamenii de la bord şi mirosea aerul. Accesul la lăzile îngrămădite pe punte devenise liber şi negrii începuseră să le deschidă şi să le închidă. Îi încânta în mod deosebit clinchetul de clopoţel cu care era dotată fiecare ladă. Clopoţelul răsuna de fiecare dată când se mişca puţin capacul. Negrii se comportau ca nişte copii, umblând la bagajele lor doar din acel motiv.

Cincisprezece dintre băştinaşi urmau să fie debarcaţi la Su'u. Cu strigăte puternice şi gesticulaţii, începuseră să recunoască locurile şi să arate cu degetul anumite amănunte ale acelui colţ de pământ, singurul cunoscut de ei până în ziua când, cu trei ani în urmă, fuseseră vânduţi ca sclavi de către părinţi, unchi sau şeful de trib.

O trecătoare îngustă, având numai o sută de metri lărgime, permitea accesul într-un golf mic şi alungit. Pe

coastă se zăreau mangustani şi alte plante tropicale. Nu se vedea însă nici un locuitor, nici un semn de prezenţă umană. Totuşi, Van Horn era convins că numeroase perechi de ochi, poate sute, erau fixate asupra lui.

— Miroase-i, Jerry, miroase-i! îl îndemnă pe căţel.

Jerry se zburli şi începu să latre către mangustani, printre care îi simţea ascunşi pe negri.

— Dacă aş avea mirosul lui, i se confesă Van Horn secundului, aş fi sigur că mi-aş păstra capul pe umeri.

Borckman era însă supărat şi, fără să-i răspundă, îşi văzu mai departe de treabă. Vântul sufla uşor, astfel că Arangi pătrundea încet în golf. Se pregătiră să arunce ancora.

Van Horn continua să cerceteze cu mare atenţie coasta acoperită de tufişuri. Su'u se bucura de un prost renume. Cu cincisprezece ani în urmă, goeleta Belle-Hathaway, care recruta mâna de lucru pentru plantaţiile din Queensland, fusese capturată de indigeni, care îi masacraseră tot echipajul. De atunci nici un vas nu mai îndrăznise a se aventura pe acolo, cu excepţia lui Arangi. Mulţi albi condamnau temeritatea lui Van Horn.

În depărtare, munţii se ridicau la mai multe mii de picioare înălţime. Crestele lor dispăreau în norii duşi de vânturile alizee. Se zăreau coloane de fum ridicate spre cer, vestind venirea vasului. Prezenţa lui Arangi era cunoscută acolo, departe, şi totuşi, în jungla din apropiere, nu se auzeau decât strigătele ascuţite ale papagalilor.

Baleniera, cu echipajul ei de şase oameni, fu coborâtă la apă şi cei cincisprezece negri din Su'u se urcară în ea, alături de cutiile lor. Vâslaşii aveau la îndemână cinci carabine Lee-Enfield, iar la bordul lui Arangi un alt matelot avea în păstrare restul armelor. Borckman îşi pregătise puşca, fiind în orice clipă gata să o folosească. Alături de el stătea Van Horn, cu carabina încărcată. În spate era Tambi, care folosea drept cârmă o vâslă mai lungă.

Doar şalupa era în pericol, căci, în clipele acelea, masa de canibali rămasă la bordul vasului era inofensivă. Aceştia

erau din Somo, din No-ola, Langa-Langa şi Malu, de aceea le era şi lor frică să nu fie mâncaţi de cei din Su'u şi căutau protecţia stăpânilor lor albi.

Pericolul pentru balenieră era cu atât mai mare cu cât nu era acoperită de o altă barcă. Marile vase pentru recrutări trimiteau întotdeauna câte două şalupe în acelaşi timp. În vreme ce una din ele acosta, cealaltă rămânea la mică distanţă de ţărm, gata să asigure retragerea celor avansaţi în cazul unui atac prin surpriză.

Arangi, pentru că era prea mic, nu mai avea încă o şalupă deasupra punţii. Aşa se făcea că Van Horn, cel mai îndrăzneţ dintre căpitanii ce recrutau negri, era lipsit de măsura aceea de protecţie.

Conform ordinelor date de căpitan, spuse în şoaptă, Tambi urmărea o linie paralelă cu ţărmul. În locul unde se terminau mangustanii şi unde terenul părea că permite accesul unei poteci, Van Horn ceru oamenilor să se oprească din vâslit şi să cerceteze cu atenţie coasta.

Mai mulţi palmieri şi alţi arbori cu crengi lungi se găseau acolo. Poteca părea intrarea într-un tunel ce se afunda în zidul dens şi verde al vegetaţiei tropicale.

Căpitanul privi foarte atent pe mal, ca să descopere un semn de viaţă. Îşi aprinse apoi o ţigară şi îşi duse mâna la centură ca să se asigure că avea la el cartuşul de dinamită pe care-l ţinea ascuns de obicei.

Ţigara pe care o aprinsese îi folosea, dacă era cazul, pentru a aprinde fitilul. Acesta era atât de scurt, încât explozia se producea după trei secunde. În caz de alarmă, Van Horn trebuia să dea dovadă de precizie şi sânge rece. Trebuia ca, în cele trei secunde, să arunce dinamita acolo de unde venea pericolul. Nu se gândea totuşi că va fi cazul să folosească aşa ceva şi ţinea cartuşul la el doar ca o măsură de prevedere.

Trecură cinci minute. Liniştea era adâncă. Jerry mirosea pe la picioarele lui Van Horn, ca pentru a-l asigura că se afla acolo. Deodată se ridică pe două picioare pe sabordul

şalupei şi începu să adulmece puternic, scoţând mârâituri neliniştite.

— Da, da, Jerry, sunt acolo! îi zise stăpânul său.

Căţelul, privind atent cu ochii săi vioi, mişcând din coadă şi din urechi, ţinea boticul spre ţărm, căutând să pătrundă misterul junglei prin percepţia mirosului adus de vânturile tropicale.

— Hei, voi, de-acolo! strigă deodată Van Horn. Arătaţi-vă chipurile!

Într-o clipă scena se schimbă şi apărură o sută de sălbatici viguroşi. Veneau din toate părţile, invadând tufişurile de pe ţărm. Unii dintre ei erau înarmaţi cu carabine Snider şi cu pistoale vechi, alţii aveau arcuri şi săgeţi, alţii suliţe lungi, măciuci sau tomahakuri.

După un moment, dintre ei se desprinse unul care înaintă în zona însorită din afara junglei, unde apa spală pământul. Era gol puşcă, purtând numai nişte ornamente. O pană albă era prinsă în părul său uleios şi strălucitor. Un belciug de care era prinsă o cochilie pietrificată şi lustruită bine îi era agăţat de nas, ascunzându-i o parte din faţă. La gât îi atârna un colier format din colţi de mistreţ înşiraţi pe un cordon din fibră de cocos. O jartieră din cochilii albe de melci îi cuprindea unul dintre picioare. O minunată floare desfăcută îi orna cochet o ureche, iar în gaura din cealaltă purta o coadă de porc vânat de curând şi care încă sângera.

Şeful acela din Melanezia înaintă, cu o puşcă în mână. Îşi puse arma pe umăr şi o îndreptă către Van Horn. Acesta nu aşteptă mult. Îşi luă repede carabina şi îl ţinti pe adversar. Amândoi rămaseră astfel, nemişcaţi, pregătiţi să-l ucidă pe celălalt. Distanţa mică dintre ei reprezenta două milenii de civilizaţie.

Era greu pentru un om ca să uite educaţia primită. Dar o minciună, o palmă sau un acces de gelozie sunt capabile să-l transforme imediat pe filosoful secolului douăzeci în sălbaticul care măcelăreşte cu furie, strângând din dinţi.

Aşa se întâmpla cu Van Horn, cu diferenţa că aparţinea în acelaşi timp celor două epoci. Era deci şi modern şi primitiv, capabil să se lupte cu pumnii şi să muşte cu dinţii, dar hotărât să se stăpânească un timp mai îndelungat pentru a studia psihologia indigenului din faţa sa.

Tăcerea fu lungă. Chiar şi Jerry, fără să-şi dea seama de ce, încetă să mai mârâie. O sută de canibali, colecţionari de capete, în liziera junglei, cincisprezece băştinaşi care reveneau la Su'u, şapte marinari negri şi un alb, cu ţigara în gură, puşca în mână, câinele lângă el, observau în cea mai adâncă linişte ceea ce urma să se întâmple.

Unul dintre „întorşi" făcu semn de pace ridicând mâna cu palma către ţărm, apoi începu să piuie în dialectul necunoscut folosit pe insula aceea. Van Horn ascultă.

Şeful canibalilor coborî ţeava armei şi toţi respirară uşuraţi.

— Eu băiat bun! le strigă el cu o voce piţigăiată.

— Sunteţi prea mulţi băieţi buni acolo! îi răspunse Van Horn, coborând carabina, la rândul său.

Făcu semn oamenilor săi să vireze. Continua să fumeze nepăsător, de parcă nu viaţa lui fusese în joc cu o clipă înainte.

— Pe cuvântul meu, zise el iar, de ce aţi venit cu puşti? Eu nu vă kaii-kaii pe voi. Voi nu-i kaii-kaii pe băieţii din Su'u aduşi de mine. Băieţii din Su'u sunt fraţii voştri. I-am luat înainte, cu trei musoane înainte. Au terminat, i-am adus. M-am ţinut de cuvânt!

În acest timp, şalupa cotise şi Van Horn se răsuci, aşa încât să-l aibă mereu în faţa ochilor pe interlocutorul său. La un alt semnal al căpitanului, vâslaşii, cu spatele către mare, traseră pe uscat baleniera chiar în dreptul potecii. Fiecare luă vâsla în mână, ca să fie gata să pornească imediat în larg în caz de atac. Puştile ascunse sub pânze erau pregătite de luptă şi se aflau chiar lângă ei.

— Îi primiţi pe cei care s-au întors? îl întrebă Van Horn pe cel din faţa sa, care-i răspunse printr-un gest afirmativ

constând, în insulele Solomon, într-o mişcare a capului de jos în sus, într-un fel anume.

— Nu-i kakii-kakii pe băieţii întorşi?

— Nu, îi zise celălalt. Foarte bine pentru cei din Su'u. Dacă nu-s din Su'u necaz mare. Ishikola, marele şef, zis mie vorbit vouă. El spus oameni răi venit aici. Marele stăpân alb nu venit aici. Marele stăpân alb rămas la barcă.

Van Horn făcu un semn din mână, ca să arate că nu acorda importanţă acelei interdicţii, dar înţelese că de data aceea nu mai putea face recrutări.

Negrii fură coborâţi pe rând, ridicându-se în picioare unul câte unul, luându-şi fiecare lada şi sărind pe pământ, în vreme ce ceilalţi stăteau jos. Era o tactică specifică insulelor Solomon, unde grupurile de canibali în mişcare se dovedeau foarte periculoase.

Căpitanul, continuând să-şi fumeze ţigara impunător, nepăsător, nu-l scăpa din ochi pe nici un negru ce debarca. Unul câte unul, aceştia dispăreau prin tunelul de verdeaţă. După ce coborî ultimul, căpitanul dădu ordin să se întoarcă la vas.

— Nu avem ce face de data asta, îi spuse el secundului. Mâine dimineaţă ridicăm ancora.

Crepusculul scurt de la tropice lua sfârşit. Stelele străluceau pe firmament. Nici un suflu de aer nu mişca suprafaţa apei şi căldura umedă făcea să apară picăturile de sudoare pe feţe şi pe trupuri. Mâncară fără poftă supa servită la bord, ştergându-şi din când în când transpiraţia de pe frunţi.

— Cum poate veni un om civilizat în insulele Solomon? întrebă secundul. Ce văgăună murdară!

— Sau cum poate rămâne aici? întrebă căpitanul.

— Sunt prea dărâmat din pricina febrei, murmură secundul. Cred că aş muri dacă m-aş duce pe insulă. Amintiţi-vă, am încercat lucrul acesta acum doi ani. Frigul aduce febra. Am ajuns la Sidney întins pe o targă, m-au dus la spital cu o ambulanţă. Mi-era din ce în ce mai rău.

Doctorii mi-au spus că nu aveau altceva de făcut decât să mă trimită înapoi în locul de unde luasem febra. Doar aşa mai puteam trăi o vreme, căci la Sidney nu mai aveam şanse. M-am dus cu o altă ambulanţă. Este tot ceea ce am văzut din Australia în timpul vacanţei mele. Nu ţin să mai poposesc pe insulele Solomon. Acolo e infernul. Şi totuşi…

Puse vreo treizeci de boabe de chinină într-o hârtie de ţigară, privi o clipă pacheţelul, apoi îl înghiţi. Gestul lui îi aminti lui Van Horn că şi el trebuia să facă la fel.

— Ar fi mai bine să întindem o pânză de protecţie, sugeră el.

Borckman întinse o pânză subţire, ca o perdea ce proteja o parte a lui Arangi de ameninţările şi proiectilele negrilor.

Van Horn îl trimise pe Tambi să aducă fonograful cu cele douăzeci de discuri ale sale. Între două melodii, căpitanul se gândi la negresă şi ceru să-i fie adusă din colţul întunecos unde se ascundea, în infirmerie.

Ea veni tremurând, cu credinţa că îi sunase ceasul. Mută, îl privea cu ochii holbaţi de spaimă pe marele stăpân alb şi tremură până când el începu să-i vorbească. Fonograful nu însemna nimic pentru ea. Nu cunoştea decât frica, frica faţă de îngrozitorul alb care, desigur, se hotărâse să o mănânce.

Jerry se desprinse de sub mâna stăpânului său, ca să se ducă să o miroasă. Îşi făcea datoria astfel. Se convinse, după miros, că era într-adevăr ea. Se întoarse la căpitan, care continuă să-l mângâie cu mâna lui liberă, în timp ce, cu cealaltă, ţinea ţigara.

Căldura umedă devenea mai apăsătoare. Aerul, mirosind a putregai, provenea din mlaştinile ascunse de mangustani.

Datorită muzicii zgomotoase, Borckman îşi reaminti de porturile şi de oraşele lumii vechi. Culcat pe spate, pe duşumeaua încinsă, bătea furios cu picioarele în lemn şi înjura. Dar Van Horn, mângâindu-l pe Jerry, continua liniştit să fumeze, aprinzându-şi ţigară de la ţigară.

Se ridică brusc în picioare auzind un zgomot de vâslă ce nu fusese perceput de nimeni din cei din jur. De fapt, un

mârâit uşor al lui Jerry şi faptul că-şi zburlise părul îl făcuseră atent. Scoţând de la centură dinamita şi asigurându-se că ţigara îi era aprinsă, se ridică repede.

— Cine-i acolo? strigă în noapte.

— Eu, Ishikola, îi răspunse un glas spart.

Înainte de a mai zice ceva, Van Horn îşi scoase pe jumătate pistolul automat şi se încredinţă că-l putea folosi în orice moment.

— Câţi oameni ai cu tine?

— Zece.

— Poţi veni.

Fără a-şi întoarce capul în direcţia celui căruia îi dădea ordinul, cu mâna dreaptă apăsând, ca din întâmplare, pe trăgaciul pistolului, Van Horn zise:

— Tambi, caută o lanternă. Nu pe aici, în spate, pe lângă catargul velei foc. Fii foarte atent!

Tambi făcu întocmai şi lăsă lanterna la douăzeci de picioare distanţă de locul unde se găsea căpitanul. În felul acela, Van Horn avea un uşor avantaj faţă de oamenii din luntre, căci lampa electrică îi lumina din plin pe noii veniţi şi îl lăsa pe comandant în semi-întuneric.

— Veniţi, veniţi! insistă el când oamenii din luntre nu mai ştiau ce să facă.

Se auzi un zgomot de vâsle, apoi se văzu cum apare în zona luminoasă partea din faţă a unei bărci de război. Era asemănătoare ca formă unei gondole şi împodobită cu bucăţi de sidef strălucitor.

Apoi toată luntrea pătrunse în zona luminoasă, iar cei de pe vas văzură ochii lucitori şi trupurile negre ale vâslaşilor ce stăteau îngenunchiaţi. Ishikola ţinea între gingiile sale fără dinţi o pipă scurtă din lut, fără tutun. Nu lipsea nici negrul împodobit cu pană albă şi coadă de porc cu care Van Horn vorbise mai devreme.

Mai puţin de zece negri erau suficienţi ca să iei cu asalt un vas de recrutare ce nu avea decât doi albi la bord. De aceea mâna dreaptă a lui Van Horn nu se ridica de pe trăgaciul

pistolului, în timp ce stânga îi ducea ţigara la gură, pentru a-i asigura în acest fel arderea neîntreruptă.

— Hola! Ishikola, şmecher bătrân! strigă el în semn de salut către şef, în timp ce însoţitorii acestuia îl urcau la bord.

Ishikola ridică privirea în direcţia luminii. Un zâmbet făcu să-i strălucească ochiul drept, singurul care-i rămăsese, celălalt fiind scos de o săgeată în cursul unei înfruntări prin junglă.

— Tu de mult nu mai oprit aşa, îi zise lui Van Horn.

— Acum e noapte, obiectă căpitanul, apoi adăugă, ca o concesie făcută regulii că, nimeni nu avea să urce pe vas după căderea nopţii:

— Tu poţi veni. Restul să rămână în luntre.

Căpitanul îl ajută pe bătrân să urce pe punte, dând la o parte firele de protecţie. Ishikola era un sălbatic bătrân cu un aspect dezgustător. Unul dintre obiceiurile sale era ca apa să nu-l atingă niciodată. El, care trăia în apropierea oceanului, într-o zonă cu numeroase averse tropicale, fugea de orice contact cu apa. Nu acelaşi lucru îl făceau ceilalţi oameni din tribul său. Interdicţia lui faţă de apă fusese transformată în tabu de către vrăjitorii lor, care formulaseră asemenea restricţii pentru fiecare om. Astfel, unul nu avea voie să mănânce rechin, altul carne de ţestoasă sau să atingă resturi de crocodil.

Ishikola, care nu trebuia să se atingă de apă, era acoperit de mizeriile strânse de atâţia ani. Pielea lui, ridată foarte tare, se crăpase în multe locuri, părând a fi atinsă de lepră. O rană veche la picior îl făcea să şchiopăteze. Unicul său ochi strălucea cu şiretenie şi Van Horn nu uita că sălbaticul vedea la fel de bine ca el cu doi.

Olandezul dădu mâna cu el semn de onoare pentru şefi, şi îi făcu semn să ia loc lângă negresa înspăimântată care începu să tremure amintindu-şi cu groază că Ishikola, dornic să o mănânce la cină, oferise pentru ea doi barili de suc din nucă de cocos.

Jerry crezu că era datoria lui să-l miroasă pe bătrânul sălbatic pentru a-l recunoaşte astfel altădată. Apoi începu să mârâie ameninţător, iar stăpânul său îl încurajă în acest sens printr-o privire aruncată repede.

— Pe cuvântul meu, bun câine kaii-kaii, zise bătrânul şef. Îţi dau o mână de cochilii pentru el.

Era o ofertă generoasă pentru un câine obişnuit, ce reprezenta în Anglia, cam o jumătate de liră sterlină, în America peste doi dolari, şi, dacă s-ar fi luat porcul viu ca unitate monetară, aşa cum se obişnuia prin locurile acelea, însemna o jumătate de animal gras de dimensiuni respectabile.

— Dublu, îi răspunse Van Horn. Nu accept mai puţin.

În adâncul inimii sale, căpitanul ştia că nici pentru o sută de mâini de cochilii oferite de negru nu l-ar fi cedat de Jerry. Ceruse însă mai mult pentru a nu se afla cât de preţios era cu adevărat, pentru el, urmaşul lui Terrence şi al lui Biddy.

Ishikola remarcă apoi că negresa slăbise mult şi de aceea nu mai dădu pe ea decât douăzeci de şiraguri cu nuci de cocos.

Cei doi începură să discute diverse alte lucruri, unul glumind cu superioritatea intelectuală şi a cunoştinţelor omului alb, altul luptând cu diplomaţia şi instinctul specifice primitivului. Ishikola nu era prost. Domnea peste zece mile pătrate de junglă limitate de apele mării şi de teritoriile triburilor vecine, cu care ai săi se luptau de când existau oameni pe Su'u.

Dintotdeauna se tăiaseră capetele şi trupurile fuseseră mâncate de către un trib sau altul, după cum învingeau în bătălii. Ishikola căuta să afle situaţia generală din insulele Solomon şi Van Horn era singurul în măsură să-l informeze.

— Pe cuvântul meu, concluzionă căpitanul, sunteţi tare răi. Tăiaţi prea multe capete. Kaii-kaii prea mult porc-lung.

Ultima expresie voia să însemne trupul omenesc fiert întreg.

— Nu veţi mai face mult timp asta.

— De ce? întrebă Ishikola.

— Pe cuvântul meu, zise iar căpitanul, vine spre voi un vas mare de război.

— Ce nume are marele vas de război din insulele Solomon? îl întrebă Ishikola.

— Marele vas se numeşte Cambrien, îi apuse Van Horn, care ştia foarte bine că de doi ani nici un crucişător englez nu frecventase apele din jurul insulelor Solomon.

Conversaţia, deseori glumeaţă, continuă pe diferite teme. Fu întreruptă de un strigăt scos de Tambi care, cu lanterna în mână, luminând dincolo de bord, făcuse o descoperire deosebită:

— Şefule! În luntre au puşti! exclamă el.

Dintr-un salt, Van Horn ajunse la sabord şi privi în barcă printre firele de protecţie. În ciuda piciorului său mutilat, Ishikola îl urmă imediat.

— De ce aveţi puşti acolo, în barcă? întrebă indignat Van Horn.

Negrul cu care vorbise prima oară şi care se afla în luntre, cel împodobit cu pană albă şi belciug în nas, ridică ochii către ei, indiferent, încercând să acopere cu piciorul puştile ieşite de sub frunze, dar nu reuşi decât să le expună şi mai mult vederii.

Se aplecă să pună frunzele cu mâna, dar se ridică imediat când Van Horn îi strigă:

— În picioare! Ia mâna de acolo!

Căpitanul se întoarse către bătrânul Ishikola, foarte furios pentru atentatul acela împotriva lor.

— De ce ai venit cu arme în barcă? îl întrebă.

Bătrânul şef îşi roti unicul ochi, încercând să facă pe prostul şi să pară nevinovat.

— Pe cuvântul meu! M-am supărat tare, continuă Van Horn. Ishikola, eşti rău, ai oameni ticăloşi. Pleacă naibii cu ei de aici!

Tâlharul bătrân o întinse de pe vas mai repede decât urcase. Fără nici un ajutor, se furişă printre firele de protecţie şi sări în luntre, unde ateriză foarte bine pe piciorul valid. Se zbătu în aer ca să ceară iertare şi să-şi demonstreze nevinovăţia. Van Horn, ca să nu lase să-i scape un zâmbet, îşi întoarse capul, dar izbucni în râs când bătrânul pungaş, arătând către pipa lui goală, îl imploră:

— Îmi dai cinci pachete de tutun?

În vreme ce Borckman coborî să caute tutun, Van Horn îi ţinu o predică lui Ishikola asupra Cuvântului dat şi promisiunilor sincere. Apoi se aplecă peste firele de protecţie şi îi întinse cele cinci pachete.

— Pe cuvântul meu, Ishikola, într-o bună zi o să termin cu voi. Nu te porţi bine pe coastă, o să rămâi în pădure.

Când bătrânul încercă să spună ceva, îi tăie vorba strigându-i:

— Pe cuvântul meu, prea v-aţi băut joc de mine!

Luntrea nu se grăbea să plece. Călcâiul negrului cu care conversase căpitanul prima oară se mişca pe deasupra frunzelor ca să simtă carabinele Snider, iar şeful nu se hotăra să se îndepărteze de Arangi.

— Plecaţi odată! strigă brusc Van Horn.

Fără să mai aştepte ordin de la altcineva, mânaţi de instinct, vâslaşii negri începură să tragă la rame. După câteva sforţări scoaseră luntrea din zona luminoasă. La fel de repede, Van Horn se îndepărtă de poziţia pe care o ocupase pe punte cam la zece metri, ca să nu fie atins de vreun glonţ. Se lăsă jos şi ascultă zgomotul apei agitate de rame, Încet-încet, acesta se pierdea în depărtare.

— Foarte bine, Tambi, glăsui el liniştit. Dă-le puţină muzică pentru ca să meargă mai repede.

Şi, în timp ce acul alerga pe suprafaţa discului în ritmul unei melodii cunoscute, căpitanul, cu coatele pe punte, îşi fuma ţigara şi îl strângea pe Jerry cu o mână.

În timp ce fuma, contempla stelele ce se acopereau cu nori de ploaie. Aşteptând clipa când urma să-l trimită jos pe

Tambi ca să pună la loc fonograful şi discurile, o remarcă pe negresă, care îl privea îngrozită. Făcu un semn din cap, apoi unul din mână şi ea se îndepărtă, aruncându-i din când în când o privire. Era convinsă că stăpânul acela îngrozitor avea să o mănânce într-o bună zi. După ce se retrase până la tambuchi, începu să se târască pe scări, ca un vierme uriaş. În acest timp, Van Horn se întristă pentru că nu putea, în ciuda civilizaţiei care-i separa, să o facă să înţeleagă bunăvoinţa şi mila lui.

După ce-l trimise pe Tambi să ducă preţiosul fonograf, căpitanul mai rămase o vreme pe punte, sub ploaia fină şi pătrunzătoare care-l răcorea.

Aversa nu dură mai mult de cinci minute, apoi stelele reapărură pe bolta cerească. O ceaţă umedă se ridică deasupra punţii, adăugându-şi jilăveala la emanaţiile mlaştinii, iar căldura sufocantă redeveni stăpână.

Van Horn nu se mai chinui să caute o cuvertură ca să se acopere de umezeala aceea bolnăvicioasă. În afara unui acces de febră, sănătatea îi permitea să neglijeze măsurile acelea de precauţie indicate la tropice.

— Eşti primul de serviciu, îi zise lui Borckman. Voi ridica ancora mâine, înainte să te trezesc.

Îşi puse capul pe braţul drept, folosindu-l pe cel stâng ca să-l strângă pe Jerry la piept şi adormi de îndată.

Aceea era existenţa pe care oamenii albi o duceau zilnic pe insulele Solomon. Albii şi indigenii se certau şi făceau negoţ. Europenii luptau să-şi păstreze capetele pe umeri, negrii dimpotrivă, încercau, prin şiretenie, să le facă să cadă.

Jerry, care nu cunoscuse decât laguna din Meringe, constata că în lumile acelea noi, cum ar fi Arangi şi insula Malaita, lucrurile stăteau cam la fel şi că acele două rase duşmane duceau o luptă continuă între ele.

CAPITOLUL X.

REGELE NEGRU.

Dimineaţa, în zori, Arangi începea să-şi ridice pânzele. Velele sale atârnau în atmosfera grea, în vreme ce echipajul

vâslea cu vigoare în balenieră ca să conducă vasul remorcat prin trecerea îngustă. La un moment dat, Arangi, împins de un curent acvatic, fu cât pe ce să dea de un recif de corali şi negrii, neînţelegând exact ce se întâmpla, se strânseră cu teamă unii în alţii, ca o turmă de oi la ivirea lupului.

Van Horn se putea lipsi de a stimula zelul vâslaşilor, căci echipajul făcea eforturi disperate ştiind ce soartă îi aştepta dacă nava păţea ceva. Teama lor întemeiată era de aceeaşi natură cu a negresei de la bord. Nu o dată, în trecut, oamenii din Langa-Langa sau din Somo au constituit elementele de bază pentru ospăţul celor din Su'u. E adevărat că, în alte ocazii, cei din Su'u i-au hrănit cu trupurile lor şi i-au săturat pe cei din Langa-Langa ori Somo.

— Pe cuvântul meu îi zise timonierul Tambi lui Van Horn după ce trecură momentele dificile şi vasul naviga iar liber, fratele tatălui meu a venit de mult aici într-o barcă mare. Toţi au fost omorâţi la Su'u. Şi fratele tatălui meu kaii-kaii de cei din Su'u.

Van Horn îşi reaminti de Belle-Hathaway, care fusese atacată şi arsă cu cincisprezece ani mai devreme. Tot echipajul fusese masacrat. De fapt, la începutul secolului XX, insulele Solomon erau încă sălbatice, iar din arhipelag, Malaita era cea mai periculoasă.

Privi înălţimile insulei până la muntele Kolorat, al cărui vârf verde şi acoperit de tufişuri se ridica la patru mii de picioare deasupra mării, fiind folosit ca reper pentru navigatori. Din loc în loc se zăreau coloanele subţiri de fum.

— Pe cuvântul meu, rânji Tambi, mulţi privesc la noi din tufişuri.

Van Horn zâmbi. Ştia că, datorită mijloacelor seculare de comunicare prin fum, vestea sosirii lor era anunţată din sat în sat, din trib în trib. Apariţia unui recrutor de mână de lucru nu putea să le scape sălbaticilor.

În cursul dimineţii, Arangi, împins de un vânt proaspăt ce se pornise o dată cu răsăritul soarelui, se îndrepta către

nord, semnalat în continuu de coloanele de fum. La prânz, vasul pătrunse printr-o trecătoare ce separa două insule acoperite de vegetaţie.

Van Horn, însoţit de Jerry, stătea în partea din faţă a navei şi nu înceta să supravegheze drumul ei dificil. Ici şi colo, bancuri de corali scufundaţi în adâncimile apelor îşi schimbau culoarea pe măsură ce se apropiau de Arangi.

După ce vasul a pătruns prin trecătoare, oamenii de pe insulă, de la cei care locuiau pe plajă până la cei ascunşi în junglă, ştiau că recrutorul de mână de lucru se îndrepta către Langa-Langa.

Când laguna, formată dintr-un lanţ de insuliţe aflate la o anumită distanţă de coastă, se lărgi, Jerry începu să simtă mirosurile emanate de sate.

Nenumărate luntre, unele având şi pânze, brăzdau apele liniştite. Jerry îi lătra pe cei care se apropiau prea mult, zburlindu-se şi făcându-se că-l apără cu ferocitate pe zeul alb de lângă el. Între timp, îl atingea pe stăpânul său, pe piciorul bronzat, cu botul lui umed şi rece.

Odată pătruns în lagună, Arangi parcurse rapid o jumătate de milă, apoi aruncă ancora la o adâncime de cincizeci de picioare. Apa era atât de limpede, încât pe fundul ei se vedeau toate asperităţile bancurilor de corali. Nici nu era necesară utilizarea balenierei. Bărcile, cu sutele, îi aşteptau pe cei întorşi de pe plantaţii de o parte şi de alta a vasului. Fiecare negru care debarca, împreună cu lada şi clopoţelul său, era salutat prin aclamaţii furtunoase de către părinţi şi prieteni.

Van Horn nu permise nimănui să urce la bord. Melanezienii sunt rapizi în atac, dar şi în retragere. Doi negri din echipaj mânuiau carabine Lee-Enfield. Borckman, cu jumătate dintre oameni, executa manevrele necesare.

Căpitanul, cu Jerry după el, se postă astfel că era imposibil să treacă cineva prin spatele său şi supraveghea plecarea „întorşilor” din Langa-Langa, fără să piardă din ochi cealaltă jumătate a oamenilor din echipaj care păzeau

puntea în dreptul firelor de protecţie. Indigenii din Somo stăteau jos, fiecare pe lada lui, de teamă ca nu cumva vreunul din Langa-Langa să le fure preţiosul bagaj.

Timp de o oră, negrii invadară plaja. Nu mai rămaseră apoi decât câteva luntre. Într-una din acestea, Van Horn îl recunoscu pe Nau-hau, marele şef din Langa-Langa. Nau-hau era tânăr şi, contrar celor mai mulţi melanezieni, avea un aspect deosebit de plăcut. Ba chiar era frumos.

— Hei! rege din Babilon!

Aşa îl salută Van Horn, care-i zicea astfel din pricina profilului său semitic.

Nau-hau era complet gol. Nu se jena deloc. Singurul lucru purtat de el era o curea pe şolduri, de care-şi prinsese un cuţit cu lama de zece degete. O farfurie din porţelan alb, suspendată printr-o coardă din fibră de cocotier de gât îi acoperea o parte din piept. Era o comoară inestimabilă, fiindcă în toată istoria cunoscută de locuitorii Malaitei, nici unul nu se putuse lăuda cu o farfurie întreagă din porţelan.

Felul în care era împodobit nu-l făcea ridicol. Avea sânge de rege. Tatăl său fusese rege înaintea sa, iar el era mai mare stăpânitor decât tatăl său. Viaţa şi moartea supuşilor săi depindeau de voinţa lui.

Pentru că tatăl său, care abdicase cu un an înainte, şi-a permis să se amestece în treburile conduse de Nau-hau, acesta a chemat doi negri şi le-a poruncit să-l spânzure pe tatăl său, lucru care s-a înfăptuit pe loc.

Altă dată soţia sa preferată, mama primului său născut, a violat, din neatenţie, unul dintre tabu-urile regale. Evident, a ucis-o şi a mâncat-o singur toată, nepermiţând nimănui să se apropie de acel ospăţ regal.

Era deci maiestuos din naştere şi prin educaţie. Conştient de acest lucru, era la fel de necruţător ca omul care dispune de întreaga forţă a civilizaţiei. Nu doar trupul său, ce emana atâta putere, statura lui mândră îţi impuneau dimensiunile sale regale, ci şi privirea cutezătoare, dispreţuitoare, ce strălucea sub genele sale lungi.

Se considera mai îndrăzneţ decât comandantul lui Arangi, căci ştia că acesta se juca folosind dinamita. O experienţă amară îl învăţase că albii erau făcuţi din dinamită. Era foarte tânăr şi se afla într-o barcă din cele care atacau un vas mai mic decât Arangi. N-a uitat niciodată evenimentele ce s-au petrecut atunci. Din cei trei albi care se aflau la bord, a văzut cu ochii lui cum doi au fost decapitaţi chiar pe punte. Cel rămas, zbătându-se, a reuşit să fugă şi a coborât repede în adâncul vasului printr-o deschizătură.

După o clipă, vasul, cu toate bogăţiile lui, sărea în aer, desfăcându-se în mii de bucăţi, odată cu o mulţime de luntre din jur. Lucrul misterios care produsese nenorocirea aceea era dinamita. El, care fusese aruncat la mare distanţă şi a rămas neatins printr-un mare noroc, a ghicit că oamenii albi erau făcuţi chiar din substanţă aceea miraculoasă pe care o foloseau ca să distrugă bancurile de peşti sau, când erau încercuiţi, fără şanse de a scăpa, să arunce în aer vasele care-i aduceau din ţări necunoscute.

În ciuda faptului că era convins că Van Horn era făcut din substanţa aceea de temut, înaintă cu îndrăzneală către el, făcând faţă pericolului cu toată aroganţa sa.

— Pe cuvântul meu, începu el, de ce i-ai ţinut pe oamenii mei mai mult la tine?

Reproşul era justificat, fiindcă negrii aduşi de Van Horn lipsiseră trei ani şi jumătate în loc de trei.

— Mă supăr dacă-mi vorbeşti aşa! răspunse brusc olandezul.

Apoi îşi băgă mâinile într-o ladă, de unde scoase pachete de tutun. Îi zise:

— Mai bine fumează asta şi vorbeşte frumos.

Dar Nau-hau refuză darul, deşi îl dorea.

— Nu-mi trebuie, am destul, minţi el. De ce nu a venit unul din oamenii mei?

Van Horn scoase din buzunar un carneţel şi, în vreme ce-i descifra paginile, Nau-hau îl suportă pe omul acela alb ca să-şi aducă aminte după semnele zgâriate pe foi.

— Sati, citi olandezul, punând degetul în locul unde scria numele şi uitându-se, alternativ, când la carnet, când la şeful sălbatic care, stând în picioare în faţa căpitanului, pândea momentul să i se furişeze în spate ca să-l înjunghie cu pumnalul la baza gâtului, aşa cum obişnuia.

— Sati, ultimul muson, bolnav, burta, foarte rău, a sfârşit aşa, citi Van Horn, ceea ce însemna că respectivul murise de dezinterie în 4 iulie 1901.

— Muncit mult Sati, precizã Nau-hau. Câţi bani?

Căpitanul calculă în gând.

— Pentru el de şase ori zece livre şi două livre – ceea ce însemna şaizeci şi două de livre – în monede de aur. Eu plătit în avans la tatăl lui o dată zece livre şi cinci livre. Rămân încă de patru ori zece livre şi şapte livre.

— De ce ţii la tine de patru ori zece livre şi şapte livre? îl întrebă Nau-hau, spunând suma, fabuloasă pentru el, fără a-şi da seama de valoarea ei adevărată.

Van Horn ridică mâna.

— Nu te grăbi, Nau-hau. El, Sati, şi-a cumpărat ladă pe plantaţie, de două ori zece livre şi o livră. Rămân pentru Sati de două ori zece lire şi şase lire.

— De ce ţii la tine de două ori zece lire şi şase lire? îl întrebă Nau-hau.

— Aşa! îi răspunse Van Horn.

— Dă-mi mie de două ori zece lire şi şase lire.

— Nu-ţi dau nimic! ripostă olandezul.

Strălucirea din ochii lui îi aminti şefului de misterioasa dinamită din care erau făcute trupurile albilor şi de ziua sângeroasă când participase pentru prima oară la o explozie şi fusese aruncat cât colo.

— Cine e bătrânul din barca ta? întrebă Van Horn, arătându-l cu degetul pe moşul de lângă ei. Tatăl lui Sati?

— El tatăl lui Sati, confirmă Nau-hau.

Căpitanul îi făcu semn bătrânului să urce la bord. Îl însărcină pe Borckman să supravegheze puntea şi pe Nau-hau cât timp el coborî să caute banii în cufărul său. Când se

întoarse nu-l mai băgă în seamă pe şef şi i se adresă direct bătrânului:

— Cum te cheamă?

— Nino, îi răspunse acesta tulburat. Sati al meu… Fiul meu… Van Horn se uită la Nau-hau ca să fie sigur că aşa era. Acesta îi făcu un semn afirmativ din cap, aşa cum se obişnuia pe insulele Solomon şi care consta în a-şi da capul pe spate. Abia apoi căpitanul numără banii în mâna tatălui lui Sati.

Imediat după, Nau-hau întinse şi el mâna, iar bătrânul îi dădu banii. Şeful opri pentru el douăzeci de monede din aur şi dădu înapoi şase.

Lucrul acela nu-l privea pe Van Horn. Îşi făcuse datoria şi plătise cinstit. Tirania unui şef faţă de supuşii lui era ceva în care nu se putea amesteca.

Cei doi stăpâni, alb şi negru, erau mulţumiţi. Primul dăduse banii ce se cuveneau, al doilea, prin dreptul său regal, îl jefuise pe bătrân de drepturile obţinute prin munca fiului său, chiar sub ochii olandezului.

Nau-hau era maiestuos. Refuzase tutunul oferit, dar cumpără de la căpitan o ladă întreagă pe care plăti cinci lire şi ţinu să o deschidă imediat ca să-şi umple pipa.

— Mulţi oameni buni la Langa-Langa? întrebă Van Horn politicos, pentru a continua discuţia.

Regele din Babilon se mulţumi să zâmbească, dar nu-i răspunse.

— Cred că o să mă plimb pe pământ, îi zise căpitanul sfidător.

— Poate nu e bine pentru tine, ripostă Nau-hau. Poate mulţi oameni răi kaii-kaii pe tine.

La vorbele acelea, Van Horn, fără să-şi dea seama, simţi cum îl trec fiorii, adică trăi o senzaţie la care Jerry se zburleşte.

— Hei, Borckman, strigă el, coborâţi baleniera!

Când şalupa plutea lângă vas, căpitanul coborî primul, afirmându-şi astfel superioritatea, apoi îl invită pe Nau-hau

să-l urmeze.

— Pe cuvântul meu, rege din Babilon, murmură el la urechea şefului, în timp ce vâslaşii începeau să tragă la rame, dacă-mi face vreun rău cineva, eu te trimit mai întâi pe tine la naiba şi apoi şi pe cei din Langa-Langa. Tot timpul stai lângă mine. Să nu te îndepărtezi deloc!

Van Horn, urmat de terierul său irlandez, se plimbă pe insulă alături de furiosul rege negru pe care îl ţinea la respect doar dinamita din care erau făcuţi oamenii albi. Se plimbară în mijlocul a trei mii de canibali, în timp ce secundul, lăsat să-şi facă de cap cu băutura, stătea la bordul vasului, la mică distanţă de ţărm, iar baleniera, cu o parte din oamenii din echipaj, cu vâslele în mâini, era gata oricând să pornească în larg, de îndată ce Van Horn ar fi venit alergând. Nu-l iubeau deloc pe căpitan şi nu-i luau capul decât din cauza fricii.

Olandezul nu avusese de gând să coboare pe ţărm şi dacă o făcuse ca răspuns la provocarea regelui, acest lucru se datora împrejurărilor care-l forţaseră. Rătăci pe acolo un ceas, fără să-şi ia vreo clipă mâna de pe trăgaciul pistolului de la şold sau să-l piardă din vedere pe Nau-hau. Acesta mergea alături de el.

Regele fierbea de furie, dar nu se exterioriza. În orice clipă putea însă răbufni. Astfel, Van Horn văzu ceea ce nu văzuse până atunci nici un alb, fiindcă Langa-Langa, ca şi insuliţele vecine, pe cât erau de frumoase, pe atât erau de puţin explorate.

La început, insuliţele acelea au fost doar bancuri de nisip sau de corali ce se iveau în largul oceanului şi nu puteau oferi azil decât celor mai nenorocite creaturi, care duceau o existenţă mizerabilă. Câţiva nefericiţi, supravieţuitori ai masacrelor, scăpaţi de sub tirania şefilor de trib, fugiţi de moartea în ceaun care îi pândea, au venit şi s-au aşezat apoi pe acolo.

Oamenii aceia, care trăiau prin tufişuri şi nu ştiau altceva, au devenit astfel o populaţie marină. Au studiat obiceiurile

peştilor, au inventat năvoade şi undiţe, plase pescăreşti şi alte obiecte pentru a prinde vietăţile pe care le oferea, cu generozitate, oceanul.

O muncă de Hercule, sub un cer arzător, avut ca rezultat îmblânzirea mării. Şi-au înconjurat bancurile de, corali şi de nisip cu un zid făcut din materialele furate de pe insula cea mare în nopţile întunecoase. În acelaşi fel au luat, cu bărcile, pământ productiv.

Pe măsură ce secolele s-au scurs, generaţiile s-au succedat şi bancurile de corali aride s-au transformat în adevărate fortăreţe cu locuri speciale pentru intrarea luntrelor. Astfel, locuitorii de acolo erau protejaţi împotriva incursiunilor celor de pe insula mare prin lagunele ce formau tot atâtea mări interioare.

Cocotierii, bananierii şi înalţii arbori de pâine furnizau, în acelaşi timp, hrana şi umbra. Solul devenise fertil. Bărcile lungi ale locuitorilor făceau ravagii pe coastele vecine, răzbunând astfel suferinţele înaintaşilor.

Şi, la fel cum în vechime renegaţii şi refugiaţii în mlaştinile de pe malul Adriaticii au edificat puternica Veneţie cu palatele ei somptuoase şi case pe piloni, mizerabilii negrii alungaţi au ajuns să domine insula cea mare, supraveghind traficul şi căile maritime, obligându-i pe oamenii din junglă să rămână în tufişurile lor, fără a îndrăzni să se măsoare cu navigatorii.

În mijlocul acelei populaţii dominatoare şi insolente se afla Van Horn şi profita de ocazia ce i se oferise. Nu se gândea la faptul că moartea îl pândea te fiecare pas.

După un ceas, când căpitanul se urcă iar la bordul balenierei, după ce-l instală acolo cu grijă pe Jerry, lăsă în urma sa un rege negru zăpăcit, dezorientat, care îi respecta mai mult ca oricând pe albii făcuţi din dinamită care-i aduceau tutun, cuţite, pânzeturi, topoare, de la toate acestea obţinând un profit uriaş.

CAPITOLUL XI.

LUPTĂ CORP LA CORP.

După ce s-a întors la bord, Van Horn a dat ordin să fie ridicate pânzele şi scoasă ancora. Au plecat apoi către Somo, aflată la o distanţă de zece mile de acolo. În drum au făcut escală la Binu pentru a-l saluta pe bătrânul şef Johnny şi a debarca o parte din negri. Au pornit iar spre Somo, ultima ţintă a vasului Arangi şi a celor de la bordul său.

Van Horn a fost primit acolo cu totul altfel faţă de felul în care fusese aşteptat la Langa-Langa. Debarcarea „întorşilor" s-a făcut în decurs de trei ore şi jumătate, în cursul după-amiezii. Apoi l-a invitat pe şeful Bashti la bord. Acesta a urcat pe punte destul de vioi, în ciuda vârstei sale înainte şi a dovedit mult umor insistând să-şi aducă şi femeile, la fel de bătrâne ca el.

Până atunci nu permisese nici uneia dintre ele să apară în faţa unui alb. Van Horn s-a simţit onorat de o asemenea favoare şi a dăruit fiecărei femei câte o pipă din lut şi o duzină de pachete de tutun.

În ciuda serii care se apropia, negoţul deveni mai rodnic şi Bashti, care-şi atribuise partea leului din banii primiţi de taţii celor doi negri dispăruţi, făcu importante cumpărături. Promise, de asemenea, numeroşi recruţi şi Van Horn, cunoscând versatilitatea specifică sălbaticilor, insistă ca angajamentul să fie semnat imediat.

Bashti ezită, promiţând că va face lucrul acela abia dimineaţa. Olandezul îi spuse însă că era mai bine să rezolve pe loc problema aceea şi, după multă insistenţă, îl convinse pe bătrânul şef să trimită o barcă pe ţărm ca să-i aducă pe noii recruţi pentru plantaţii.

— Ei, ce zici de treaba asta? îl întrebă căpitanul pe Borckman, care avea privirea tulbure. Niciodată n-am văzut-o pe canalia asta aşa de amabilă. O fi din întâmplare sau ne coace ceva?

Borckman privi către numeroasele pirogi care se aflau acolo şi, observând numărul mare de femei din acestea, scutură din cap şi spuse:

— Când pregătesc o ticăloşie, canibalii ăştia îşi ascund femeile în junglă.

— Cu negrii ăştia nu poţi şti niciodată, murmură Van Horn. E adevărat că nu au multă imaginaţie, dar întotdeauna le merge mintea la ceva rău. Dacă femeile nu fac altceva decât să le ascundă intenţiile adevărate? Dacă până acum le goneau când pregăteau o lovitură, asta nu înseamnă că nu se pot abate niciodată de la o asemenea regulă.

— Bashti nu-i atât de deştept ca să facă aşa ceva, obiectă Borckman. În clipa de faţă e bine dispus. Nu a cumpărat de la noi patruzeci de livre de mărfuri? Din cauza aceasta vrea să semneze un nou contract-angajament cu noi şi speră că jumătate din negrii pe care ni-i dă vor muri, ca să pună mâna pe salariile lor.

Motivele acelea apăreau foarte credibile. Totuşi, Van Horn clătină din cap.

— Fii cu ochii-n patru, îi recomandă el secundului, şi ţine seama că nu trebuie să fim amândoi în acelaşi timp în cabină. Şi nu uita, fără şnaps până când nu ieşim din încurcătura asta!

Bashti era incredibil de slab şi foarte bătrân. Nici el nu ştia câţi ani avea, deşi îşi amintea că fiecare membru al tribului se născuse începând cu adolescenţa sa. Îşi amintea de naşterea celor mai bătrâni dintre supuşii lui, ajunşi în prezent vai de capul lor, fără dinţi, senili, lipsiţi de vedere şi tari de urechi sau paralizaţi, în vreme ce el îşi păstrase toate facultăţile fizice şi psihice.

El mai avea încă o duzină de dinţi, tociţi până la gingie. Chiar dacă nu mai era rezistent ca în tinereţe, spiritul îi rămăsese la fel de viu ca întotdeauna. Datorită calităţilor sale, tribul lui era în prezent mai puternic decât atunci când le devenise şef. Păstrând proporţiile, el se dovedise un Napoleon al Melaneziei. Strategia lui de război i-a permis să-i respingă pe locuitorii din pădure foarte departe. Numeroase cicatrice atestau luptele la care participase.

Întotdeauna a încurajat forţa şi activitatea în tribul său. Şi-a impus voinţa în faţa şefilor vecini, fie încheind acorduri, fie făcând concesii.

Spiritul său atât de viu elaborase un plan pentru a scăpa de Van Horn şi avea în vedere acelaşi lucru pentru vastul imperiu britanic a cărui forţă nici măcar nu o ghicea.

Somo, de altfel, avea o istorie şi oferea anomalia singulară a unui trib maritim ce trăia în laguna insulei principale. Într-o epocă atât de îndepărtată că nici nu putea fi determinată, un oarecare Somo, fiu al lui Loti, şeful fortăreţei insulare Umbo, se certase cu tatăl său şi fugise din faţa furiei acestuia din urmă, luând cu el numeroase bărci pline cu războinici tineri. Odiseea lor a durat două musoane, în cursul cărora au înconjurat Malaita şi s-au aventurat pe ocean până la Ugi şi San Cristobal.

Somo a abordat apoi insula principală, i-a învins şi i-a fugărit pe locuitorii din tufişuri, apoi a ridicat fortăreaţa maritimă cu acel nume. Aceasta era construită către ocean cu ziduri de corali pentru a izgoni năvălitorii dinspre ape. Anumite trecători permiteau pătrunderea bărcilor lungi în apele interioare.

Liziera junglei oferea spectacolul banal al satelor dispersate printre copaci şi tufişuri. Dar Somo, şeful noului trib, îşi stabilise hotarele stăpânirii lui departe, în interiorul pădurii, tocmai la poalele munţilor cei mai înalţi, cuprinzând multe sate.

Doar cei mai îndrăzneţi, care căutau un refugiu acolo, erau primiţi în noul trib. Cei slabi şi laşi ajungeau repede în ceaun. Din această pricină foarte multe capete împodobeau colibele şi bărcile.

Bashti moştenise tribul cu teritoriul şi fortăreaţa sa şi reuşise să-i mărească mult patrimoniul. Nu-şi satisfăcuse însă toate ambiţiile. De multă vreme plănuia ceva îndrăzneţ, bine gândit. Cu trei ani înainte, tribul Ano-Ano, situat la mai multe mile în jos, spre coastă, capturase un vas recrutor pe care îl distrusese împreună cu tot echipajul său, punând

astfel mâna pe o uriaşă cantitate de tutun, stofe, sticlărie şi alte feluri de mărfuri, fără a mai lua în consideraţie puştile şi muniţia.

Pedeapsa care a urmat nu i-a afectat prea mult. După şase luni a apărut un vas de război în lagună, a bombardat colibele, dar locuitorii s-au refugiat în pădure. În zadar au debarcat marinarii şi i-au urmărit prin junglă. Au trebuit să se mulţumească doar cu uciderea a patruzeci de porci graşi şi cu doborârea câtorva cocotieri.

De îndată ce vasul de război şi-a reluat drumul pe mare, locuitorii din Ano-Ano s-au întors în satul lor. Obuzele nu provocaseră mari pagube colibelor construite din crengi şi femeile, după câteva ore de muncă, au reparat totul. Cât despre cei patruzeci de porci, cei din trib i-au prăjit într-o gaură făcută în pământ şi apoi s-au ospătat cu o asemenea mâncare regească. Au profitat şi de cocotierii dărâmaţi, folosindu-le lemnul, iar nucile vânzându-le primului vas de negoţ care a trecut pe acolo.

Aşadar, pedeapsa nu a constat decât într-o masă bună şi o petrecere. Lucrul acela îl impresionase pe calculatul şi avarul Bashti. În mintea lui, ceea ce era avantajos pentru Ano-Ano, era şi pentru Somo.

Din moment ce oamenii albi care navigau sub drapelul britanic se mulţumeau să ucidă porcii şi să taie cocotierii pentru a răzbuna astfel sângele şi capetele tăiate, Bashti nu vedea nici un impediment ca să profite de acea stare de lucruri, ca tribul Ano-Ano. Era vorba de un târg bun, ce aducea o abundenţă imediată. De altfel, de peste doi ani nu se mai zărise nici un vas de război britanic prin împrejurimile insulelor Solomon.

Cu aceste gânduri venise Bashti bine dispus la bordul lui Arangi şi puţini erau cei care-i ştiau sau îi bănuiau planurile de luptă.

Negoţul devenea tot mai intens pe măsură ce soseau alte şi alte bărci, iar negrii, bărbaţi şi femei, se înmulţeau pe punte. Veniră şi recruţii, tineri sălbatici, timizi, care se

supuneau legii severe dictate de părinţii lor şi de trib. Rând pe rând, aceştia erau conduşi în cabina principală a vasului de către taţii şi mamele lor.

Părinţii recruţilor formau un grup liniştit, în care fiecare dorea să se afle în prezenţa stăpânului alb care scria numele într-o carte misterioasă, ratificând tratatul celor trei ani de muncă. Căpitanul scria cu mâna dreaptă, cu pana, ceea ce trebuia, apoi plătea salariul pe primul an ca avans, oferind şefului de trib şi fiecărei familii mărfuri pentru suma respectivă.

Bătrânul Bashti se învârtea pe acolo, luându-şi partea din ceea ce revenea oamenilor săi. Cele trei femei ale sale, care-l însoţeau pretutindeni, slăbiseră vigilenţa lui Van Horn prin însăşi prezenţa lor. Căpitanul era încântat de întorsătura pe care o luaseră afacerile sale, gândindu-se că restul călătoriei pe coastele Malaitei se scurtase simţitor şi că se va întoarce acasă cu o încărcătură foarte bună.

Pe punte, unde Borckman păzea cu mare atenţie, Jerry trecea mirosind numeroasele picioare ale negrilor pe care nu-i mai întâlnise până atunci. Câinele sălbatic debarcase odată cu „întorşii”, dintre care se întorsese numai Lerumie. În zadar trecu Jerry, cu părul zburlit, de câteva ori pe lângă el. Acesta nici nu-l băga în seamă.

Lerumie urcase pe punte ca să-şi cumpere o oglindă. La un moment dat îi făcu semn cu ochiul lui Bashti, ca să-l vestească de faptul că totul era gata şi că aşteptau doar clipa favorabilă.

Aceasta veni de îndată. Fu oferită de Borckman, care era de pază pe punte, prin neglijenţa şi nesupunerea lui la ordinele căpitanului. El nu se gândea decât la sticla de şnaps, fără să-şi dea seama de efectele negative şi de consecinţele dezastruoase ce decurgeau din comportarea sa.

Stătea în spate, aproape singur în zona aceea a punţii, în faţa lui, la o oarecare distanţă aflându-se mulţi negri şi

oameni din echipaj. Se îndreptă către catargul velei foc, unde era ascunsă, printre sacii cu iam, sticla lui cu băutură.

Borckman, înainte de a lua o înghiţitură, aruncă, prudent, o privire în jur. Lângă el, o negresă, grasă, inofensivă, ţinea în braţe un copil de doi ani, pe care-l alăpta. La zece paşi de acolo, Lerumie se uita în oglinda pe care tocmai o cumpărase.

În oglindă îl văzu pe Borckman aplecându-se peste saci, ridicându-se apoi şi, dându-şi capul pe spate, acesta îşi puse la gură gâtul sticlei. Lerumie ridică mâna dreaptă şi îi făcu semn unei femei care se afla într-o barcă apropiată. Aceasta se aplecă, apoi îi aruncă un obiect. Era un topor de muncă indigen, cu coadă lungă şi foarte tare, împodobit cu incrustaţii şi fibră de cocotier, pentru a fi mânuit mai bine. Lama îi fusese ascuţită chiar în ziua aceea.

Toporul zbură fără zgomot prin aer. Lerumie îl prinse în mână, apoi fu aruncat negresei grase care se găsea în spatele secundului. Ea îl apucă cu amândouă mâinile, în vreme ce copilul se prinse de mijlocul ei, strângând-o puternic cu braţele lui micuţe.

Încă nu venise momentul ca să-l lovească pe Borckman în moalele capului, întrucât acesta nu stătea într-o poziţie bună. Mai multe perechi de ochi contemplau tragedia care urma să se desfăşoare. Jerry văzu şi el, dar nu înţelese nimic. În ciuda ostilităţii sale în privinţa negrilor, nu ghicise felul în care ei puteau ataca.

Tambi, care din întâmplare trecea pe lângă tambuchi, observă ceea ce se întâmpla şi întinse mâna către o Lee-Enfield. Lerumie îi văzu gestul şi îi făcu semn negresei să se grăbească.

Borckman, care nu bănuia nimic, îşi luă sticla de la gură, iar capul, care îi fusese dat pe spate, reveni în poziţie normală. Fierul toporului îl lovi în clipa aceea în locul vulnerabil. Ceea ce se petrecu atunci, în acel scurt interval de timp în care e posibil să nu fi apucat să simtă ceva, rămase pentru el un mister absolut, căci nici un om lovit în

felul respectiv n-a mai avut când să articuleze vreun cuvânt sau să scoată un suspin prin care să-şi trădeze senzaţiile sau impresiile.

Pe cât de rapidă a fost lovitura, pe atât de repede Borckman s-a prăbuşit pe punte. Sticla, scăpată din mâna lipsită de viaţă, a căzut peste sacii cu iam, fără să se spargă, golindu-se încet pe scândurile de lemn.

Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului, astfel că Tambi a tras cu carabina, dar n-a nimerit-o pe negresă înainte ca secundul să se prăbuşească. Nu avu timp să mai tragă o dată spre ea, fiindcă, lăsând jos toporul şi luându-şi copilul în braţe, a sărit peste sabordul vasului într-o barcă din apropiere, pe care a răsturnat-o.

Atacul a început simultan din toate părţile. Topoarele cu mânere încrustate erau aruncate din luntre celor din Somo aflaţi pe punte. Negresele fugeau toate de la bordul lui Arangi. După ce femeia care I-a izbit pe Borckman a lăsat toporul din mână şi a sărit în barcă, Lerumie s-a aplecat să ia el arma aceea.

Jerry, înţelegând că era vorba de bătaie, s-a repezit la el şi i-a sfâşiat mâna. Lerumie s-a ridicat cu un urlet de furie şi de ură care te înfiora. Jerry se aruncă la picioarele sale şi vechiul său duşman îi dădu un şut cu toată puterea, ridicându-l în aer.

În vreme ce terierul irlandez zbura, descriind o parabolă, iar oamenii din bărci puneau mâna pe carabinele Snider, Tambi trase iar şi, mai înainte ca Lerumie să-şi pună piciorul pe pământ, glonţul îi străpunse inima. Căzu în aceeaşi clipă, secerat, lângă Borckman.

Jerry îşi sfârşi zborul în mare, dar până atunci Tambi încetase să mai existe. Un topor îl izbise în cap, chiar când apăsa pe trăgaci. Imaginea strălucitoare a lumii de la tropice dispăru pentru totdeauna din ochii lui.

Restul echipajului fu exterminat cu aceeaşi rapiditate, pentru că atacul pornise simultan de peste tot, iar puntea deveni o adevărată măcelărie.

Jerry îşi scoase capul din apă în mijlocul împuşcăturilor produse de carabinele Snider şi a zgomotului rezultat din încăierare. Un bărbat îl prinse cu mâna de gât şi, în vreme ce animalul se zbătea, încercând să scape sau să muşte, îl trase într-o barcă. Jerry nu era atât de furios pe cât de îngrijorat de soarta stăpânului său.

Înţelegea că Arangi era în mare pericol. Îi văzuse prăbuşindu-se pe Borckman, pe Lerumie… auzea cum se trăgea cu puştile, strigătele de durere sau de triumf…

De aceea, fără apărare, suspendat în aer de mâna care-l ţinea de blana gâtului, urlă şi se zbătu până când negrul, dezgustat, îl aruncă fără menajamente în barca sa. Câinele se ridică şi făcu două salturi, îndreptându-se prin aer, disperat, spre sabordul vasului.

Puţin lipsi ca labele sale să ajungă unde dorea. Căzu iar în mare. Reveni la suprafaţă şi înotă cu multă energie, înghiţind apa sărată care îl sufoca pentru că lătra continuu, încercând să-şi afle stăpânul.

Un băiat de doisprezece ani, care stătea într-o altă luntre, martor al celor petrecute anterior, îi puse vâsla pe cap şi îl apăsă, nelăsându-l să mai iasă la suprafaţă. Astfel, căţelul, fără cunoştinţă, inert, fu tras în ambarcaţiunea băiatului.

Van Horn pierise mai înainte ca Jerry să ajungă a doua oară în apă. Nu degeaba Bashti trăise mai mult decât toţi ceilalţi bătrâni ai tribului şi domnise un timp mai îndelungat decât oricare dintre înaintaşii lui, chiar decât Somo. Dacă întâmplarea l-ar fi plasat într-un loc şi o epocă mai propice, ar fi devenit un Cezar sau un Alexandru. Cert este că ştia să-şi conducă foarte bine micul său regat.

Cu cât talent îşi jucase rolul! Se arătase bine dispus, păstrându-şi totuşi prerogativele de şef, semnase angajamentele privitoare la sclavii de pe plantaţii pe durata celor trei ani şi încasase chiar şi avansul cuvenit pentru primul an. Aora, care era echivalentă cu primul ministru şi cu vistiernicul său, strânsese imediat tributurile, pe măsură

ce albul plătea banii, şi îngrămădise totul, monede şi mărfuri, în sacii mari făcuţi din fibră de cocos.

În spatele lui Bashti, o fată de treisprezece ani se repezise de pe o banchetă şi începuse să gonească muştele din jurul şefului cu nişte pene prinse de un băţ. La picioarele sale stăteau cele trei neveste bătrâne ale lui. Cea mai în vârstă, fără dinţi şi foarte ridată, îi aducea, de câte ori îi făcea el semn, un coş împodobit cu broderii.

Bashti, cu urechea atentă la orice zgomot care venea de pe punte, scotea din coşul ce-i fusese adus când un bob de betel, când o floare de tei sau frunze pentru a-şi înveli în ele porţia de tutun pentru mestecat. Uneori lua de acolo tutun pentru pipă sau chibrituri. Pipa nu vroia să i se aprindă, mai bine zis i se stingea în continuu, de aceea strica mai multe beţe de chibrit.

Ajunsese la fundul coşului în clipa când, pe punte, negresa cea grasă îl răpunea pe Borckman cu o lovitură de topor şi Tambi trăgea primul foc asupra ei cu carabina Lee-Enfield. Mâna descărnată a lui Bashti, pe dosul căreia se vedeau venele ca nişte corzi, scoase de acolo un pistol atât de vechi, că părea să fi aparţinut unui ostaş de-al lui Cromwell.

Arma fusese încărcată chiar în dimineaţa aceea de însuşi Bashti.

Van Horn fu la fel de rapid ca bătrânul şef, dar cel de-al doilea avea un mic avans în faţa lui. În vreme ce mâna căpitanului atingea pistolul automat scos din tocul său, aflat pe genunchi, arma centenară făcuse explozie. Încărcată cu două gloanţe tăiate şi unul rotund, produse un efect cutremurător şi Van Horn fu ucis fără a mai avea timp să rostească un ultim Gott-fer-dang. Mâna lui, pe jumătate ridicată, lăsă să-i scape arma dintre degete.

Încărcat până la refuz cu pulbere, vechiul pistol explodase în mâna lui Bashti. În vreme ce Aora, cu un cuţit scos de nu se ştie unde, începea să-i taie capul şefului alb, bătrânul rânji văzându-şi degetul spânzurat de trăgaci, de care se mai ţinea doar prin pielea subţire.

Îl apucă folosindu-şi mâna stângă şi îl smulse, după o mişcare de răsucire, apoi îl aruncă zâmbind în coşul pe care femeia lui îl ţinea încă într-o mână, iar cu cealaltă îşi ştergea sângele de pe frunte, unde fusese lovită de un fragment metalic din pistol. În timpul tragediei de pe punte, trei recruţi tineri împreună cu taţii şi unchii lor coborâră pe scară şi îl măcelăriră pe singurul negru din echipaj care se găsea pe acolo.

Bashti, care trăise suficient de mult pentru ca să devină un filosof ce dispreţuia durerea şi pierderea unui deget, râdea şi se lăuda, fiind foarte mulţumit de felul în care se desfăşuraseră lucrurile. Cele trei neveste ale sale, a căror existenţă depindea doar de voinţa lui, îl proslăveau. Trăiseră aşa mult pentru că-i cunoşteau capriciile. De aceea, agitându-se la picioarele lui, nu încetau cu vorbele admirative la adresa lui, marele stăpân ce hotăra soarta oricărui om.

Iar negresa îngrozită, la fel ca un iepure speriat ce ieşise din vizuina lui, stând în mâini şi în genunchi, privea scena oribilă, din pragul infirmeriei, înţelegând că de data aceea nu mai avea cum să scape de la ceaun.

CAPITOLUL XII.

TREZIREA ÎN INSULĂ.

Jerry nu ştia încă tot ceea ce se petrecuse la bordul lui Arangi. Îşi dădea seama că lumea aceea fusese distrusă, doar asistase la nenorocire. Băiatul negru care-l prinsese îi legase bine labele şi îl adusese pe plajă.

Însoţit de strigăte de bucurie şi cântece, frumosul vas din lemn te tec, remorcat de bărci, fu adus aproape de ţărm, lângă locul unde se afla căţelul, chiar în faţa peretelui de corali. Pe plajă s-au aprins două focuri mari, la bordul navei s-au instalat lanternele şi Arangi a fost jefuit. Tot ce se putea lua era cărat, de la încărcătura sa până la ornamentele de pe balustrade şi pânze.

În noaptea aceea nu dormi nimeni din Somo. Chiar şi copiii se învârteau în jurul focurilor şi luau parte la ospăţ, apoi,

sătui, se întindeau pe nisipul de pe plajă. Pe la ora două dimineaţa, din ordinul lui Bashti, vasul fu incendiat. Astfel Jerry, ars de sete, obosit, zăcând pe o parte, cu labele legate, văzu lumea plutitoare pe care abia o cunoscuse cum dispare înghiţită de flăcări şi fum. La lumina incendiului, Bashti împărţi prada. Nimeni nu fu uitat.

Chiar şi cei mai mizerabili sclavi ai triburilor din junglă, care în timpul captivităţii lor tremurau mereu de frica de a fi mâncaţi, primiră în dar câte o pipă din lut şi câteva pachete de tutun.

Cea mai mare parte a mărfurilor nu se împărţi, ci fu dusă în coliba cea înaltă a lui Bashti. Alte accesorii, de tot felul, umplură hangarele unde se aflau bărcile. În acest timp, în colibele lor, vrăjitorii se ocupau cu uscarea la fum a numeroaselor capete aduse, căci pe lângă oamenii din echipaj se mai găseau o duzină de negri din No-ola şi din Malu, care se îndreptau către casele lor.

Aceştia din urmă nu fuseseră omorâţi cu toţii. Bashti interzisese cu desăvârşire aşa ceva. Nu din milă, ci pentru că avea un motiv serios. Desigur, toţi prizonierii urmau să fie ucişi, dar, pentru că s-ar fi stricat din cauza căldurii, canibalii erau obligaţi să-i taie pe rând. De aceea, captivii au fost înghesuiţi în cel mai mare hangar pentru bărci, care era locul de întâlnire pentru bărbaţii acelui trib şi unde femeile nu aveau voie să intre, sub pedeapsa cu tortura sau moartea.

Legaţi ca animalele, spate în spate, nenorociţii au fost aduşi acolo unde se găseau, împrăştiate pe jos, resturile foştilor şefi. Deasupra capetelor lor se balansau, adunate într-o pânză, oasele tatălui lui Bashti.

Negresa cea tânără de la infirmerie se afla şi ea în hangar. Pentru că era destinată ceaunului, tabu-ul aplicat celorlalte femei n-o afecta şi pe ea, astfel că împărţea soarta celor care-şi bătuseră joc de ea, spunându-i că Van Horn o îngrăşa pentru a se ospăta cu ea mai târziu.

Şi Jerry se afla acolo. Agno, şeful vrăjitorilor, s-a împiedicat de el pe plajă şi, în ciuda protestelor băiatului care-l prinsese, i-a poruncit acestuia să-l ducă în hangar. Cum a fost purtat trecând prin apropierea focurilor la flăcările cărora se prăjea ospăţul, mirosul său foarte dezvoltat i-a dezvăluit că era vorba de carne omenească. Noutatea aceea a făcut să i se zburlească părul, să mârâie şi să se zbată ca să se dezlege.

După ce a fost dus în mijlocul captivilor, el a continuat să mârâie, căci nu înţelegea faptul că negrii din jurul său, pe care-i considera duşmani, împărtăşeau aceeaşi soartă ca el. Îi credea răspunzători de catastrofa petrecută pe Arangi şi de moartea stăpânului său.

Jerry nu era decât un căţel a cărui putere de înţelegere era limitată. Curând însă, furia sa împotriva negrilor captivi dispăru. Instinctul îi spunea că şi ei erau nefericiţi. Unii dintre ei, răniţi rău, gemeau şi terierul irlandez înţelese că ei nu erau trataţi mai bine ca el.

Frânghiile cu care era legat se dovediră atât de strânse că îl răniră şi opriră sângele să mai circule. Suferea şi foarte mult din pricina setei. Gura şi limba îi erau uscate în căldura înăbuşitoare din jur.

Hangarul pentru bărci era un azil sinistru. Acolo se găseau cadavre ascunse în pământ, dar şi resturi umane aflate la suprafaţă sau balansându-se în aer. Lângă acestea se aflau oamenii destinaţi pieirii. Oasele tatălui lui Bashti se odihneau lângă o luntre suspendată în aer.

Chiar la intrare, un bătrân pregătea la fum un cap omenesc. El era aproape orb şi avea obrazul foarte ridat. Murmura cuvinte ciudate, învârtind prin fum capul mortului şi punând pe jeratic, din când în când, lemne verzi.

Lumina flăcărilor se răspândea în clipele acelea la o distanţă apreciabilă. Grinda groasă din centrul hangarului era acoperită cu fibre de cocotier, aşezate astfel încât să formeze o podoabă în culorile alb şi negru, pe care fumul depusese toate impurităţile sale.

Pe grinzile transversale atârnau capetele duşmanilor răpuşi în numeroasele expediţii terestre sau maritime de către tribul lui Bashti. În hangarul acela totul crea impresia tristeţii şi a morţii, chiar şi bătrânul acela imbecil, pe jumătate paralizat, care pregătea capul unui om, fără a-şi da seama că el însuşi se îndrepta către groapă cu paşi mari.

Spre dimineaţă, oamenii din Somo au venit iar, aducând cu strigăte, o altă barcă de război. I-au lovit cu mâinile şi cu picioarele pe captivi, bruscându-i şi împingându-i cu brutalitate ca să facă loc luntrei lor. Canibalilor nu le păsa deloc de durerile prinşilor.

Au rămas o vreme acolo, fumându-şi pipele şi vorbind cu glasurile lor piţigăiate. Uneori râdeau ascuţit, amintindu-şi probabil de evenimentele din după-amiaza sau noaptea trecută. Din când în când, vreunul dintre ei se întindea pe pământ şi adormea fără să se acopere cu ceva, căci nu ştiau la ce foloseau păturile.

După revărsarea zorilor, acolo nu rămaseră treji decât răniţii şi cei cărora lianele, prea strâns legate, le tăiau pielea, împreună cu bătrânul tembel care îi păzea. Băiatul care îl prinsese pe Jerry cu ajutorul vâslei şi care îl considera, pe drept, prada lui, pătrunse în hangar fără a fi auzit de bătrânul chior. Acesta din urmă nu încetase a murmura diverse descântece în vreme ce întorcea pe toate părţile capul negrului pe care-l afuma.

Băiatul, foarte atent, ajunse până în mijlocul captivilor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, fiindcă ştia că sfida un mare tabu. Nu avea decât doisprezece ani şi nu avea dreptul să plece de sub acoperişul părintesc pentru a pătrunde în hangarul acela. Îşi risca deci viaţa în locul unde o interdicţie sacră permitea numai accesul adulţilor.

Voia însă să-l ia pe Jerry şi reuşi.

Doar negresa, pe care spaima o împiedica să doarmă, îl văzu cum îl apucă de labe pe Jerry şi îl scoase din lotul acela de carne pentru măcelărie din care făcea parte şi ea. Căţelul ar fi opus rezistenţă dacă n-ar fi fost epuizat, iar

gura lui uscată nu a putut scoate nici un sunet. Negrul cel mic îl luă deci când se afla într-o stare dezastruoasă. Îl duse în afara hangarului, traversă cu el satul tăcut şi porni pe o cărare lungă printre arborii înalţi, beneficiind de primele raze ale soarelui.

CAPITOLUL XIII.
LAMAI CEL RĂU.

Jerry fusese luat de către un băiat pe nume Lamai şi dus într-o colibă unde dormeau, pe solul întărit de murdăria acumulată în decursul anilor, tatăl său, mama lui, cei patru fraţi şi surori ai săi. Acoperişul de paie, prin care trecea apa de câte ori ploua, era susţinut cu o furcă din lemn care oscila mereu. Pereţii erau şi mai permeabili. De fapt, coliba lui Lumai, tatăl lui Lamai, era cea mai mizerabilă din Somo.

Spre deosebire de majoritatea malaitenilor, Lumai, stăpânul casei şi şeful familiei, era foarte gras şi poate că, datorită obezităţii sale, se manifesta ca un om bun şi leneş. Lenerengo, femeia lui, pe cât de slabă pe cât era el de gras, vorbea repede şi ascuţit, era foarte activă şi nervoasă, spre deosebire de bărbatul ei.

Băiatul, furişându-se în spatele colibei, se mulţumi să arunce o privire înăuntru, unde tatăl şi mama sa dormeau fiecare în câte un colţ, în timp ce în mijloc zăceau fraţii şi surorile lui înghesuiţi unii în alţii ca într-un culcuş de căţei.

Împrejurimile locuinţei lui, care abia aducea cu un adăpost pentru animale, păreau un adevărat paradis. Aerul era îmbibat de parfumul plantelor tropicale şi opulenţa floralã domina pretutindeni. Arborii de pâine îşi împleteau crengile între ei, în vreme ce bananierii şi cocotierii se aplecau sub greutatea fructelor. Imenşi pepeni galbeni, copţi, apăreau de sub arbuştii papaia, ale căror trunchiuri nu măsurau în grosime nici a zecea parte din diametrul zemoaselor fructe ce creşteau la rădăcinile lor.

Dar lui Jerry, cel mai minunat lucru i se păru a fi zgomotul unui râuleţ ce curgea ascuns vederii de tufişurile din jurul colibei.

Animat de prezenţa binefăcătorului lichid, căţelul începu să se zbată. Băiatul îl mângâie şi îl legănă, îngânându-i un cântec ciudat. Jerry, căruia nu-i lipsea decât darul vorbirii, nu avea cum să-l facă să înţeleagă că murea de sete.

În cele din urmă, Lamai înţelese. Luă o coajă goală de nucă de cocos, apoi o fixă de o tulpină de bambus. Cumpăna improvizată o trecu astfel peste tufişurile dese din jur şi scufundă găleata din coaja de nucă în apă. Puţin mai târziu, lichidul atât de mult dorit se găsea în faţa căţelului.

Jerry, epuizat, era trântit pe o parte. Dar, pe măsură ce începu să bea cu lăcomie, puterile îi reveniră ca prin farmec.

Băiatul, încântat, râdea bucuros, iar căţelul, recunoscător, se opri o clipă din activitatea lui şi îşi exprimă recunoştinţa dând cu limba lui rozalie peste mâna negrişorului. Lamai, încântat, îi dădu iar să bea.

Terierul nu se sătură decât atunci când părţile sale laterale, care se fleşcăiseră datorită oboselii şi setei, redeveniră rotunde ca un balon. Intervalele în care se oprea pentru a-i mulţumi lui Lamai lingându-i mâna deveneau tot mai dese şi mai lungi.

Totul se desfăşura cum nu se poate mai bine, când apăru Lenerengo, mama lui Lamai. Ea se trezise şi era nemulţumită că apăruse o nouă gură de hrănit şi că se afla în prezenţa unei fiinţe incomode.

Se schimbară multe cuvinte, din care Jerry nu înţelese nimic. Se părea că Lamai ţinea cu el, iar Lenerengo era împotriva lui. Ea piuia ascuţit, pretinzând că fiul ei era nebun şi că nu-şi dădea seama că biata lui mamă nu-şi vedea capul de treabă. Ea îl trezi pe Lumai care, sculat din somnul său adânc, murmură, în dialectul Somo, că totul era bine întrucât fiii şi câinii constituiau bunuri ce puteau fi posedate, că până atunci nu murise de foame, iar liniştea şi somnul erau lucrurile cele mai preţioase.

Cu aceste vorbe se întinse iar pe pământ, îşi puse braţul sub cap şi se porni iar pe sforăit. Lamai, care ştia că, dacă

mama lui se hotăra să-l bată, nu avea pe unde fugi din colibă, se retrase încetişor către uşă. În cele din urmă Lenerengo, după ce bombăni nemulţumită, contestând gândirea bărbatului ei, se culcă la loc şi adormi repede.

Lui Lamai îi trecu altceva prin cap. Văzuse cât de sete îi fusese lui Jerry, de aceea se gândi că-i putea fi şi foame. Înteţi focul de la bucătăria lor, punând crengi uscate, ca să iasă flăcări înalte. Aşează apoi pietrele înnegrite de fum în aşa fel ca să prăjească un porumbel pe care-l scoase de pe fundul râuleţului. Îl ascunsese acolo cu o zi înainte, când îl şi prinsese.

Pasărea era grăsuţă. O acoperi cu frunze verzi, o aşează pe pietrele încinse de foc, apoi acoperi totul cu pământ.

Ceva mai târziu, când scoase porumbelul şi aruncă frunzele în care îl împachetase, se răspândi un miros savuros, care gâdilă imediat nările lui Jerry. Băiatul împărţi pasărea în mai multe bucăţi, apoi le lăsă ca să se răcească. Se aşezară la masă şi terminară după ce înghiţiră şi carne şi oase. În timpul ospăţului, băiatul îl mângâia pe căţel şi îi îngâna cântecul lui.

Trebuie spus că Jerry, cu setea potolită şi sătul, răspundea la mângâierile lui mai puţin entuziast. Era politicos, îşi agita coada şi trupul atunci când Lamai îl lăuda, dar nu uita să fie precaut şi îşi ridica mereu urechile ca să asculte zgomotele de departe. Ar fi vrut să plece de acolo. Băiatul, care-şi dăduse seama de intenţia lui, îl prinse de gât cu o coardă şi apoi îl legă de un arbore, după care se culcă liniştit.

Jerry luptă o clipă cu liana care îl ţinea. Văzând că nu poate face nimic, se culcă şi el. Dormi puţin. Stăpânul său îi lipsea prea mult. Ştia despre dezastrul ce avusese loc pe vasul Arangi, chiar dacă nu cunoştea toate amănuntele. De aceea, după mai multe gemete, colţii săi ascuţiţi reuşiră să ronţăie liana până când aceasta cedă.

Eliberat, alergă de îndată către plajă, unde văzuse vasul ultima oară. Pe Somo era însă pustiu, căci toată lumea dormea. Nimeni nu-l văzu alergând pe poteca întortocheată

ce trecea pe lângă colibele din sat. Mari vase din lut, cu figuri omeneşti aşezate în gurile deschise ale rechinilor, se găseau în faţa fiecărei locuinţe. Cei din Somo adorau un zeu-rechin. Divinităţile marine erau la mare cinste datorită felului în care apăruse civilizaţia lor.

După ce ocoli zidul fortăreţei dinspre mare, Jerry ajunse pe plajă. Nu se vedea nici o urmă din Arangi. Apa lagunei era foarte liniştită, iar resturile ospăţului încă vizibile, în vreme ce mirosul de carne arsă se simţea încă în jurul focurilor muribunde.

Mulţi dintre cei care participaseră la ospăţ nu se mai obosiseră să ajungă la colibele lor, ci se trântiseră pe jos, adormind pe nisip. Jerry văzu astfel bărbaţi, femei şi copii, ba chiar familii sau grupuri izolate zăcând, sub soarele dimineţii, la marginea mării.

Cu labele din faţă în apă, Jerry se aşează pe cele din spate, privind îngrijorat ca să dea peste o urmă de-a stăpânului său. Îşi ridică apoi botul spre cer şi, de trist ce era, începu să scoată urlete prelungi.

Acolo îl găsi Lamai şi îl linişti strângându-l la piept. Apoi îl luă şi îl duse la coliba lui de lângă pârâu. Îi dădu de băut, dar căţelului nu-i mai era sete. Îi dărui dragostea lui, dar Jerry ardea de dorinţa de a-şi vedea stăpânul. În cele din urmă, sătul de capriciile căţelului, supărat că toate încercările sale de a şi-l apropia eşuaseră, Lamai îi dădu una în cap şi îl legă foarte strâns de copac. De această dată, negrul folosise o tulpină uscată de bambus, pe care colţii lui Jerry nu o mai puteau roade.

CAPITOLUL XIV.

DISTRACŢIILE NEGRILOR.

Căţelul, ţinut de tulpina de bambus, rămase multe zile prizonierul lui Lamai. N-a fost o perioadă prea fericită, fiindcă în coliba lui Lumai izbucneau certuri şi dispute. Lamai se bătea cu fraţii şi cu surorile sale, care-l necăjeau pe Jerry şi luptele acelea se terminau întotdeauna prin intervenţia lui Lenerengo, care dădea în ei.

Apoi ea se lua de Lumai, al cărui glas blând sugera, de fiecare dată, odihna şi liniştea, astfel că el, după scenele acelea, se refugia pentru mai multe zile în hangarul pentru bărci. Acolo nu mai putea ajunge Lenerengo, fiindcă era femeie. Ea nu uitase pedeapsa pe care o primise ultima negresă care intrase în hangar. Se petrecuse demult, pe când era doar un copil, dar îşi amintea că biata femeie fusese spânzurată de un braţ şi ţinută o zi întreagă la soare. În ziua următoare a fost suspendată de celălalt braţ. Apoi bărbaţii au făcut un ospăţ mare cu ea, după ce au fiert-o în ceaun. Multă vreme după aceea, femeile nici n-au mai îndrăznit să ridice ochii la bărbaţii lor şi le îndeplineau orice dorinţă.

Jerry avea o anumită afecţiune pentru Lamai, dar nu era prea puternică, nici prea pasională. Consta într-o formă de recunoştinţă, căci doar băiatul s-a ocupat de el, dându-i să mănânce şi să bea. Totuşi, micul negru nu putea fi comparat nici cu stăpânul lui, nici cu domnul Haggin. Nu era nici măcar asemeni lui Bob sau Derby. Aparţinea acelei clase inferioare a negrilor şi Jerry, de când se născuse, constatase că albii erau zeii adevăraţi, fiindcă stăteau în două picioare şi erau îmbrăcaţi.

Recunoştea însă că şi cealaltă rasă avea o anumită inteligenţă şi destulă putere. Accepta adevărul acela. Negrii exercitau asupra altora puterea lor: aruncau cu săgeţi şi cu pietre. Puteau să-l ţină prizonier cu ajutorul unui băţ. Nu se putea apăra în faţa lor întotdeauna. Erau inferiori zeilor albi, dar aveau o esenţă divină.

Jerry fusese legat pentru prima oară în viaţă. Nu-i plăcea deloc. Încercă în zadar să roadă bambusul cu colţii. Unii dintre aceştia tocmai se schimbau, căci îi apărea cea de a doua dantură. Băţul de bambus nu putea însă fi ros. Nu-l uitase pe stăpânul său, dar, pe măsură ce treceau zilele, pierderea se diminua, regretul devenea mai puţin pregnant şi dragostea de libertate trecea pe primul loc.

Când fu dezlegat, Jerry nu mai profită de ocazie ca să fugă pe plajă. Lenerengo îi dădu drumul, bucuroasă că scăpa de el. Numai că, dezlegat, el rămase acolo, dând din coadă pentru a-i mulţumi şi zâmbindu-i din ochii lui jucăuşi.

Ea îi dădu un şut şi strigă la el. Făcu zgomot mare, ca să-l sperie şi să plece. Dar Jerry nu ştia ce e frica. Nu avea de gând să fugă pentru un fleac. Nu înţelegea nimic, dar nu mai dădu din coadă, ci o privi foarte serios.

Observase că Lenerengo avea porniri ostile, de aceea se păzea, fiind pregătit să răspundă la orice atac.

Ea ţipă din nou, îl lovi cu piciorul, ceea ce avu ca efect faptul că atenţia lui Jerry se concentră asupra membrului ei inferior. Nemulţumită de cât de încet se îndepărta câinele, după ce îi dăduse drumul, se supără şi vru să-l atingă iar. Terierul se feri şi colţii lui o apucară de gleznă.

În clipa aceea izbucni războiul. Poate că femeia l-ar fi ucis pe Jerry dacă n-ar fi apărut, tocmai atunci, Lamai. Animalul fusese dezlegat, lucru care l-a enervat rău. Se repezi asupra mamei lui pentru a opri piatra cu care ea voia să dea în căţel ca să-i spargă capul.

Astfel, chiar Lamai fu în pericol, căci lovitura ce-i era destinată lui Jerry se îndreptă asupra lui. Dar în clipa aceea, Lumai, trezit de zgomot, veni să-i împace. Lenerengo uită de toate celelalte din dorinţa de a-i face un scandal teribil soţului ei.

Aşa se termină întâmplarea. Copiii se opriră din strigat. Lamai îl legă iar pe Jerry. Lenerengo îşi sparse plămânii strigând la bărbatul ei, iar acesta fugi la hangarul unde oamenii puteau dormi liniştiţi fără a fi deranjaţi de neveste.

În seara aceea, Lamai povesti unor tovarăşi de-ai săi ceea ce păţise. Le spuse cum îl găsise pe căţelul de pe vasul Arangi. Întâmplarea a făcut ca Agno, şeful vrăjitorilor, să-i audă povestirea şi să-şi amintească de felul în care îl trimisese ca să-l ducă pe Jerry în hangarul bărbaţilor, alături de ceilalţi prizonieri şi de bărci.

După o jumătate de oră înţelese tot ceea ce s-a petrecut. Fără nici o îndoială, Lamai violase tabu-ul. Îl luă de o parte pe micul negru, iar acesta, plângând, i se aruncă la picioare, implorându-l să-l ierte, căci merita pedeapsa cu moartea.

Dar moartea unui copil nu-i servea la nimic vrăjitorului, în vreme ce viu el putea să-i fie de folos. Ocazia de a-l avea la mână pe Lamai era prea frumoasă pentru ca Agno să o piardă. Din moment ce lumea nu ştia despre încălcarea tabu-ului, nu avea decât să păstreze secretul.

Îi porunci lui Lamai să meargă de îndată în hangarul celor mici şi să înceapă să facă muncile, ceremoniile şi probele necesare. Acestea aveau drept scop să-l formeze pentru a avansa, mai târziu, aşa încât să fie demn de a locui în hangarul tinerilor, apoi în cel al bărbaţilor.

Dimineaţa, Lenerengo, supunându-se ordinelor date de vrăjitor, l-a legat de labe pe Jerry după o luptă înverşunată în cursul căreia căţelul a primit destule lovituri în cap, iar femeia s-a ales cu mâinile zdrelite, şi l-a dus în sat până la coliba lui Agno. Ajunsă în locul unde se aflau oalele pictate, a lăsat jos animalul ca să vadă ce stârnea veselia celorlalţi oameni din sat.

Bashti nu era doar stăpân sever, ci şi singurul. În ziua aceea se hotărâse să le pedepsească pe două femei certăreţe şi să dea astfel supuşilor săi motive de bucurie că ascultau de un om atât de ales.

Pentru că Tiha şi Wiwau, tinere, viguroase şi bondoace, tulburau liniştea din sat cu certurile lor interminabile, Bashti le-a obligat să participe la o întrecere. Şi ce întrecere! Aveau să fie stoarse ca nişte rufe!

Bărbaţii, femeile şi copiii urlau de bucurie. Chiar şi bătrânele matroane sau soţii lor, care erau dea cu un picior în groapă, se sufocau de atâta râs, participând la acel spectacol.

Cele două trebuiau să parcurgă o jumătate de milă, trecând prin mijlocul satului, plecând din locul de pe plajă

unde fusese ars vasul Arangi şi ajungând la cealaltă extremitate a peretelui de la fortăreaţa maritimă. Distanţa trebuia străbătută, alergând, dus şi întors, de către Tiha şi Wiwau, fiecare înţepând-o pe cealaltă ca să înainteze mai repede.

Trebuia să ai imaginaţia lui Bashti ca să inventezi aşa ceva. În braţele lui Tiha s-au pus două pietre mari, rotunde, având fiecare în jur de patruzeci de livre. Ea trebuia să le ţină tot timpul în mâini, să nu le lase niciodată jos pe durata întrecerii.

În ceea ce o privea pe Wiwau, aceasta stătea mai în spate şi era înarmată cu o tulpină lungă din bambus, pe care fuseseră prinse multe ace folosite la tatuări. Ea urma să o lovească pe spinare pe Tiha, îndemnând-o să alerge cât mai repede. Desigur, acele ar fi însângerat-o pe aceasta, dar nu i-ar fi făcut nici o rană serioasă. Era ceea ce urmărea Bashti: să le facă să sufere, dar să nu le rănească.

Wiwau lovea fără milă cu bambusul acoperit de ace, iar Tiha tremura toată de durere şi se zbătea ca să meargă mai repede. Ştia că, odată ce va ajunge la capătul cursei, locurile se vor schimba. Va veni rândul ei să lovească, iar Wiwau va căra pietrele. Nu avea să o menajeze pe duşmana ei şi o va înţepa cât va putea de tare.

Sudoarea se scurgea pe feţele celor două femei. Fiecare avea în mulţime susţinătorii proprii, care o încurajau sau râdeau de loviturile date.

Dincolo de glumă, triumfa legea crudă a sălbaticilor. Cele două pietre trebuiau cărate pe lungimea întregului traseu. Femeia care lovea cu acele era obligată să o facă fără milă şi fără pauză.

Cea care era bătută nu avea dreptul să se oprească, să se înfurie şi să se lupte cu cea care o chinuia. Regulile fuseseră bine puse la punct de către Bashti şi orice încălcare a acestora ducea la pedepsirea publică a vinovatei. Aceasta urma să fie legată de un recif în timpul refluxului, pentru a fi devorată de rechini de îndată ce apele mării creşteau.

Când cele două supuse au ajuns în apropierea locului unde se aflau Bashti şi Aora, primul ministru, ele şi-au dublat eforturile. Wiwau lovea cu toate puterile, Tiha tresărea şi ţipa, ameninţând că lasă jos pietrele. După ele veneau grămadă copiii din sat şi mulţi câini, care lătrau şi mârâiau.

— O să zaci mult în barcă să te vindeci, Tiha, îi strigă Aora când trecură prin dreptul lor, ceea ce îl înveseli foarte tare pe Bashti.

O înţepătură mai puternică o făcu pe Tiha să scape o piatră din mână. Fu lovită bine cât timp, îngenuncheată, încercând să ia de jos piatra, se opri din alergare. În cele din urmă reuşi, astfel că îşi reluă cursa.

Doar o dată durerea produsă o făcu să-şi piardă minţile. Se întoarse către călăul ei şi îi strigă, furioasă:

— Sunt forte supărată! O să-ţi vină rândul!

Nu mai putu să rostească altceva. O nouă înţepătură violentă o forţă să pornească mai departe. Tremurând, datorită efortului şi a furiei, alerga gândindu-se la plăcerea răzbunării ce avea să urmeze.

Strigătele mulţimii se pierdeau pe măsură ce femeile se apropiau de capătul cursei lor. Ajunseră curând în locul unde efectuară schimbarea.

Apoi se apropiară iar de Aora şi Bashti. De această dată, Wiwau, respirând cu mare greutate, venea cu pietroaiele în braţe. Tiha o lovea neîncetat, amintindu-şi de ceea ce îndurase.

Când ajunse în dreptul lui Bashti, lui Wiwau îi scăpă o piatră şi, datorită efortului pe care îl făcea ca să o ridice, îi alunecă din braţe şi cealaltă, rostogolindu-se cam douăzeci de paşi. Tiha abia aştepta momentul. Lovea cu toată puterea.

Mulţimea era în delir. Bashti se ţinea de coastele lui descărnate şi râdea în hohote, ba chiar lacrimile de bucurie începură să i se scurgă pe obrajii ridaţi.

Când se termină întrecerea, el se adresă tribului său, vorbindu-i în limbajul său specific:

— Aşa se vor lupta în viitor toate femeile care vor să se bată!

CAPITOLUL XV.

CASA LUI BASHTI.

După ce se termină spectacolul oferit de cursa femeilor, şeful tribului mai rămase acolo un timp ca să vorbească cu cei mai importanţi oameni din Somo, printre care se număra şi Agno. La rândul ei, Lenerengo mai întârzie şi ea, ca să stea de vorbă cu nişte bătrâne. Uitat de toţi, Jerry zăcea pe o parte. Atunci apăru câinele sălbatic pe care îl necăjise când se afla la bordul lui Arangi. Acesta se apropie şi începu să-l miroasă.

Jerry îl observa cu ochii scânteietori. În clipa când botul câinelui sălbatic îl atinse, începu să mârâie. Adversarul său sări într-o parte şi apoi o luă la fugă cât putu de repede, fără să observe că nu-l urmărea nimeni.

Se opri la vreo douăzeci de metri. Reveni prudent, aşa cum îi era obiceiul, târându-se, aproape cu burta lipită de pământ. Se mişca asemeni unei feline. Din când în când arunca repede priviri în jur, fiindu-i frică să nu-l atace cineva prin surprindere.

Râsul răsunător al câtorva băieţi aflaţi la mică distanţă îl făcu să se înfigă cu ghearele în sol, să se încordeze, pregătit să o ia la fugă într-o direcţie necunoscută, departe de pericolul care îl ameninţa. Dându-şi însă seama despre ce era vorba şi înţelegând că nu-l periclita nimic, continuă să avanseze prudent către terierul irlandez.

Ar fi greu de spus ce s-ar fi întâmplat dacă în clipa aceea n-ar fi apărut Bashti, a cărui privire a căzut chiar asupra câinelui capturat pe Arangi. Aproape că uitase de existenţa lui.

— Ce e cu câinele ăsta? întrebă cu o voce tunătoare, care îl sperie pe câinele sălbatic şi o făcu atentă pe Lenerengo.

Ea, aplecându-se până la pământ, speriată de îngrozitorul bătrân, şeful tribului, bâlbâi o întreagă povestire. Ticălosul ei fiu, Lamai, pescuise animalul acela din mare. Câinele

cauzase multe necazuri în casa lor. În prezent însă, Lamai locuia în hambarul celor foarte tineri şi ea ducea animalul acasă la Agno, aşa cum îi ceruse chiar vrăjitorul.

— De ce-ţi trebuie câinele? întrebă Bashti privind către Agno.

— Eu îl kaii-kaii, răspunse el. Animal bun, gras, tare bun pentru kaii-kaii.

O idee lumină mintea lui Bashti chiar în clipa aceea.

— Prea bun animal, zise el. Mănâncă mai bine câinele ăla de tufiş, adăugă el, arătând cu degetul către fostul şi actualul adversar al lui Jerry.

Agno îşi clătină capul:

— Câinii de tufiş nu sunt buni pentru kaii-kaii.

— Câinii de tufiş nu sunt buni, zise Bashti, pentru că sunt prea fricoşi. Întotdeauna le e frică. În schimb, câinii albilor au curaj. Se bat cu mare înverşunare. Câinii de tufiş fug întotdeauna. Vei vedea.

Bashti se îndreptă către Jerry şi, cu un cuţit, îi tăie corzile care-l legau. Terierul irlandez se ridică imediat de jos şi, de data asta, nu mai stătu să-i mulţumească celui care-l eliberase. Se aruncă asupra câinelui sălbatic, îl ajunse din urmă, deşi acesta fugea disperat, şi-l trânti de câteva ori pe jos într-un nor de praf.

De fiecare dată când adversarul său sălbatic încerca să scape, Jerry îl învârtea şi îl muşca sub aplauzele lui Bashti, care-şi chemă apropiaţii ca să se bucure de spectacol.

Terierul irlandez se făcuse foarte rău. Toate chinurile suferite din ziua când Arangi dispăruse cu stăpânul lui cu tot şi le răzbuna revărsându-şi furia asupra câinelui sălbatic. Proprietarul acestuia din urmă, un „întors”, avu nefericita idee de a-l goni pe Jerry cu lovituri de picior. Într-o clipă, terierul i-a însângerat glezna cu colţii, apoi a sărit asupra lui cu atâta putere că l-a trântit la pământ.

— Ce înseamnă asta? strigă furios Bashti către negrul care, speriat, rămase jos fără a îndrăzni să se ridice,

aşteptând îngrozit pedeapsa pe care şeful tribului urma să o pronunţe împotriva lui.

Dar Bashti începu să râdă în hohote. Câinele sălbatic o luase la fugă cu toată viteza, iar Jerry se pornise după el, urmărindu-l de la o sută de paşi distanţă, într-un nor de praf.

Cum cei doi combatanţi dispărură din vedere, Bashti îşi expuse ideea. Dacă oamenii plantau bananieri, o făceau pentru a le recolta fructele. Dacă plantau iam, o făceau ca să obţină tot iam, nu cartofi.

Cum toţi câinii negrilor erau fricoşi, pe insula lor nu se vor naşte decât animale fricoase. Câinii albilor erau curajoşi, vor da viaţă deci unor animale îndrăzneţe. Din moment ce aveau un exemplar aşa de valoros, nu era o nebunie să-l mănânci şi să pierzi astfel curajul din el?

Bashti îi porunci apoi marelui său vrăjitor să se ocupe de Jerry şi să-l păzească bine. Anunţă apoi tribul că animalul acela era tabu. Nimeni, bărbat, femeie, copil nu mai avea dreptul, în consecinţă, să dea cu pietre sau cu băţul în el ori să-i facă vreun alt rău.

Din clipa aceea şi câtă vreme nu va încălca el însuşi un alt tabu, mai mare, căţelul urma să trăiască fericit în coliba cu ierburi magice a lui Agno. Bashti, spre deosebire de alţi şefi de trib, îşi stăpânea vrăjitorii cu o mână de fier. În general, conducătorii comunităţilor din insule, chiar şi Nau-hau din Langa-Langa, erau sub influenţa vracilor, iar populaţia din Somo credea că aşa se petreceau lucrurile şi cu Bashti. Negrii nu cunoşteau adevărul şi nu ştiau ce se întâmpla dincolo de cortină. Bashti, un necredincios convins, stăpânea totul şi se impunea uşor în faţa vrăjitorilor din sat.

Când se găsea numai cu ei, le arăta că le cunoaşte orice şiretlic şi că nu-l afectau prezicerile întunecate, nici nu era superstiţios. Minciunile grosolane îi foloseau şi lui, ca să-şi domine poporul.

Se impunea în faţa lor şi le cerea să-şi unească eforturile ca să rămână la putere. Era bine că negrii credeau în zeii

lor şi îi vedeau pe vrăjitori ca pe purtătorii de cuvânt ai divinităţilor. Aceştia aveau multă autoritate în ochii poporului său, dar trebuiau să asculte de poruncile lui.

Nu se îndoia de prefăcătoria afişată de vrăjitori şi credea în descântecele lor mai puţin chiar decât ei înşişi. Ştia valoarea unui tabu pentru populaţie şi le cerea să fixeze interdicţiile în funcţie de dorinţele lui.

Agno îi alesese ca interdicţie lui Bashti consumul de carne macerată, dar aceasta numai după ce se sfătuise cu şeful de trib şi aflase că nu-i plăcea alimentul respectiv.

Bătrânul Nino, predecesorul lui Agno, pronunţase acelaşi tabu după ce-şi plecase urechea la dorinţa zeului-rechin. De fapt, Bashti însuşi îi ceruse, în secret, să pronunţe interdicţia.

Cum trăise mai mult decât oricare vrăjitor, i se părea normal ca el să-i numească pe cei aflaţi în funcţii. Îi cunoştea bine. El îi făcuse ceea ce erau şi, dacă mai trăiau, se datora voinţei lui. Trebuiau deci să primească în continuare porunci de la el, dacă nu ar fi riscat să moară în condiţii misterioase. Nu avea decât să le amintească de sfârşitul lui Kori, vrăjitorul care se crezuse mai puternic decât şeful său de trib. Şi-a plătit greşeala prin strigătele de durere pe care le-a scos timp de o săptămână, până a murit.

În coliba lui Agno era puţină lumină şi mult mister. Acest din urmă element nu era cunoscut de Jerry, care înţelegea doar atunci când era vorba de lucruri, pe care le ştia sau nu. Dacă nu le ştia, nu avea motiv să se frământe prea mult.

Iată de ce capetele uscate la fum ori alte părţi din trupuri omeneşti mai bine sau mai puţin bine conservate nu-l impresionau mai mult decât aligatorii sau peştii morţi şi conservaţi care împodobeau locuinţa întunecată.

Jerry se simţea bine acolo. Nici femeile, nici copiii nu tulburau liniştea casei. Câteva bătrâne, o fată de unsprezece ani, care alungau muştele, şi doi băieţi, care studiau vrăjile sub directa îndrumare a lui Agno,

compuneau pe cei care se ocupau de locuinţă şi îl îngrijeau pe Jerry.

Căţelul era hrănit cu mâncăruri alese. După ce Agno gusta din bucate, Jerry era servit imediat. Băieţii şi fata mâncau resturile de la masa celor doi. Ceea ce mai rămânea revenea bătrânelor.

În caz de ploaie, când câinii sălbatici se refugiau sub acoperişul colibei, în afara pereţilor acesteia, terierul se afla în loc uscat, în interior. Stătea printre capetele uscate ale oamenilor din junglă sau ale negustorilor de abanos, ucişi de mult, şi atârnate de tavan, amestecate cu viscerele rechinilor, cu craniile de crocodili şi scheletele de şobolani din insulele Solomon, care nu măsurau mai puţin de şaizeci de centimetri în lungime.

De multe ori, Jerry, care era liber să se plimbe pe unde vroia, a străbătut satul şi s-a dus până la coliba lui Lamai care, de când dispăruse stăpânul său, fusese singura fiinţă omenească apropiată de inima lui. Terierul nu se arăta pe acolo, ci stătea ascuns în tufişuri, observând în acest timp coliba de pe malul pârâului şi adulmecându-i pe locuitorii ei. Cum nu simţea deloc prezenţa lui Lamai, îşi încetă vizitele şi îl acceptă ca stăpân pe Agno şi ca domiciliu casa lui.

Stăpânul nu-i plăcea deloc. Agno care, în coliba lui misterioasă, inspira oamenilor numai frică, nu cunoştea ce înseamnă iubire şi nu manifesta afecţiune pentru nimeni. Nu-l anima nici un gest spontan care să trădeze vreun sentiment bun. Era la fel de crud ca o fiară sălbatică.

Poziţia lui socială era depăşită de cea a lui Bashti şi vrăjitorului îi părea rău că nu ajunsese el primul. Nu avea nici un motiv să-i vrea binele lui Jerry, dar teama de şeful său îl oprea să-i facă vreun rău.

Trecură astfel câteva luni. Lui Jerry îi crescură colţi adevăraţi, puternici. El deveni un câine voinic, mărindu-şi dimensiunile şi greutatea. Era răsfăţat, pe cât putea fi un câine acolo, căci nu durase mult până aflase că domina populaţia din Somo şi că i se permitea aproape orice.

Nimeni nu avea voie să dea cu pietre în el sau să-l lovească folosind bâta.

Simţea că Agno nu-l privea cu ochi buni, dar şi că vrăjitorul se temea de el şi nu îndrăznea să-i facă rău. Nu ştia însă că Agno era foarte cumpănit şi îşi alegea cu grijă momentul în care să lovească, spre deosebire de Jerry, care se avânta imediat în luptă.

De la apele lagunei, unde nu se arunca niciodată, căci îşi amintea de crocodilii periculoşi de la Meringe, până în satele din junglă care făceau parte din stăpânirea lui Bashti, terierul putea să umble după bunul lui plac. I se făcea loc oriunde. Fiecare om îi dădea să mănânce, dacă dorea. Câinele era tabu şi se putea culca nepedepsit pe pânzele sacre ori să se hrănească folosind vasele făcute de indigeni din tigvă.

Putea să fie chiar supărat sau furios pe cineva. Nimeni nu i se opunea. Bashti poruncise chiar ca, în cazul când va fi atacat de mai mulţi câini sălbatici, oamenii din Somo să-l apere alungându-i adversarii cu pietre.

Lui Jerry îi mergea foarte bine. Dacă n-ar fi fost temperamentul său nervos şi curiozitatea lui mereu trează, ar fi devenit curând deosebit de gras. Mereu pe drumuri, îşi explora domeniul din Somo ca să-i cunoască pe sălbaticii locuitori din pădure şi din mlaştini, care nu ştiau de tabu-ul reprezentat de el.

Trăi astfel multe aventuri. De două ori se bătu cu şobolanii de pădure care erau aproape la fel de mari ca şi el. Aceştia, când se vedeau în imposibilitatea de a mai fugi, luptau atât de aprig, că terierul nu mai întâlnise nicăieri asemenea rezistenţă. Pe primul l-a ucis să-şi dea seama că era bătrân şi slăbit. Al doilea însă, plin de vigoare, l-a rănit aşa de rău, că abia a mai putut merge până la coliba lui Agno, unde s-a prăbuşit. A zăcut opt zile până când şi-a revenit.

A început apoi să sperie, prin atacuri false, animalele timide, să le gonească pe raţele de la tropice din cuiburile lor bine ascunse.

S-a aventurat, cu mare atenţie, în mijlocul crocodililor adormiţi pe mal, a pândit papagalii zgomotoşi, vulturii, şoimii şi alte păsări minuscule din junglă.

A întâlnit de trei ori, dincolo de limitele domeniului lui Bashti, pe micii negri din pădure, care păreau mai curând duhuri decât oameni, fiindcă se mişcau foarte repede şi fără zgomot. Ei îşi păzeau porcii sălbatici şi puţin a lipsit să nu-l străpungă pe câine cu suliţele lor. La fel ca şi uriaşii şobolani, negrii ascunşi în întunericul din junglă l-au convins că trebuia să fie prudent. Nu le căuta ceartă, deşi ei fuseseră gata să-i rănească de câteva ori.

A înţeles repede că oamenii aceia nu semănau cu cei din Somo şi că tabu-ul său nu-i afecta. Ei erau tot zei cu două picioare, care ţineau în mâini moartea şi o puteau trimite la distanţă.

Jerry a cercetat satul în întregime. Nu i-a rămas nici un loc necunoscut. În casele vrăjitorilor, unde femeile şi bărbaţii se târau înspăimântaţi din pricina misterelor, el păşea apăsat şi îşi zburlea părul atunci când vedea noile capete atârnate şi simţea mirosul negrilor pe care-i cunoscuse la bordul vasului Arangi. În casa cea mare a vrăjitorilor a văzut capul lui Borckman, apoi şi-a amintit de înfruntarea pe care o avusese cu marinarul beat. Începu să mârâie.

I se întâmplă ca, o dată, pe când se afla în coliba lui Bashti, să dea peste resturile stăpânului său.

Bashti trăise prea mult. Se gândise un timp îndelungat şi ajunsese la concluzia că, deşi se bucurase de atâtea izbânzi, viaţa era totuşi scurtă. Ar fi vrut să afle sensul şi scopul vieţii omeneşti. Îi plăceau traiul pe care îl ducea, ca şi lumea ce-l înconjura. Era mulţumit că îi domina pe vrăjitori şi pe oamenii din Somo.

Nu se temea de moarte, dar se întreba dacă va trăi după aceea. Se va mai naşte o dată? Neluând în seamă explicaţiile superstiţioase pe care i le ofereau vrăjitorii, nici minciunile lor grosolane, se zbătea singur în haosul produs de problema fără răspuns.

Viaţa lui fusese atât de lungă şi presărată cu reuşite prin care îşi satisfăcuse toate poftele, ca şi cele mai arzătoare dorinţe. Avusese femei şi copii. Cunoscuse toate aspiraţiile tinereţii. Copiii lui crescuseră, deveniseră părinţi, apoi bunici. După cea savurat toate satisfacţiile acelea s-a simţit blazat.

La ce-i mai servea hrana? Abia putea mânca. Pofta de mâncare pe care o arătase în tinereţe n-o mai simţea deloc. Se hrănea din necesitate, dorind doar ouăle megapodelor, care se utilizau în interesul lui, fiind declarate tabu-uri. Era ultima plăcere gustativă pe care şi-o putea oferi. În rest, trăia mai mult ca să gândească, îşi conducea poporul şi căuta să găsească legile care să-i dea acestuia cât mai multă putere.

Îşi dădea însă seama de diferenţa dintre trib; un lucru abstract, şi individ, ceva foarte concret. Oamenii trăiau şi mureau, tribul rămânea. Acesta păstra istoria şi urmele celor care existaseră, deşi ele se diminuau cu scurgerea timpului. Nu aveau să rămână decât faptele şi oamenii deosebiţi, păstraţi în memoria tribului.

Mai devreme sau mai târziu, nu peste prea mult timp, se va duce şi el. Ce i se va întâmpla? Întrebarea era fără răspuns. Din acest motiv, pentru că dorea să rezolve problema aceea, poruncea uneori celorlalţi ca să-l lase singur în marea lui colibă, ca să se gândească. Cobora atunci capetele atârnate de grinzile acoperişului, unele păstrate înfăşurate în pânză. Aparţinuseră unor oameni pe care îi văzuse în viaţă, demult. Ei trecuseră pragul misterios ce ducea la moarte şi neant.

Nu colecţionase capetele acelea din lăcomie. Nu se uita la ele ca un avar ce-şi contemplă comoara ascunsă. Le ţinea pe genunchi şi le mişca pe toate părţile. Voia să ştie. Voia să afle ce cunoşteau capetele acelea de multă vreme trecute de pragul morţii.

Astfel se frământa Bashti în coliba întunecată, la apusul soarelui, când briza mişca frunzele palmierilor şi ale

arborilor de pâine. Avea chiar şi un cap de japonez, singurul om dintr-un popor necunoscut, pe care nici Bashti nu l-a auzit vorbind. Trofeul căzuse în mâinile tatălui său, înainte de a se naşte el. Fusese preparat destul de prost şi se dezagrega.

Studiindu-l cu atenţie, văzu că omul acela avusese odată buze care se mişcau, ca şi el, împrejurul unei guri care vorbise şi mâncase. Mai avusese şi doi ochi, un nas, păr pe cap şi două urechi, ca şi el. Cu siguranţă, străinul acela avusese un trup, mâini şi picioare, dorinţe şi pofte.

Un alt trofeu, care îl intriga mult, avea o poveste mai veche, fiind obţinut înainte de a se naşte tatăl său ori bunicul său. Aparţinuse unui francez, dar Bashti nu ştia lucrul acela. Nu cunoştea că era vorba de celebrul navigator La Perouse, care pierise cu echipajul său şi cu cele două fregate ale sale, Astrolabe şi Boussole, pe ţărmurile neprimitoare ale insulelor Solomon.

Alt cap era şi mai vechi. Fusese obţinut cu două secole înainte de La Perouse, în epoca spaniolului Alvaro de Mendana. Aparţinuse unui armurier al lui Mendana, ucis în cursul unui atac-surpriză pe o plajă.

Se găsea acolo şi un trofeu care era al unei femei. Care fusese povestea lui? Cine era femeia? De unde venea? Nimeni nu ştia. Cercei din aur, împodobiţi cu rubine, îi ornau urechile alterate şi lungi fire de păr blond îi mai atârnau încă de craniu.

Bătrânul şef îndepărtă capetele obişnuite, cele aparţinând oamenilor din junglă sau din insulele mării şi chiar pe ale beţivilor, ca Borckman. Era un bun cunoscător în domeniu şi ştia să facă selecţia. Îi rămase unul care-l atrăgea foarte mult, al unui german cu părul şi barba roşcate, care, deşi uscat bine după moarte, îşi păstrase rigiditatea trăsăturilor şi emana o forţă ce îl deruta. Desigur, nu ştia că fusese al unui german, profesor de astronomie, că multe gânduri şi cunoştinţe se îngrămădiseră acolo, nu doar despre stele şi rolul lor în univers, ci şi despre felul în care se putea naviga

noaptea, despre mişcările scoarţei terestre, lucruri despre care Bashti nu aflase nimic până atunci.

Cel mai recent trofeu, care-i atrase cel mai mult atenţia bătrânului, aparţinea lui Van Horn. Îl ţinea pe genunchi şi îl contempla când Jerry, care era liber să intre peste tot în Somo, pătrunse în coliba şefului. El adulmecă şi recunoscu resturile stăpânului său. Mai întâi urlă de durere, apoi părul i se zbârli de furie.

Bashti, cufundat în gânduri, observa întrebător capul lui Van Horn, de aceea nu-l băgă în seamă pe câine. Cu numai câteva luni în urmă, capul acela, încă plin de viaţă şi de inteligenţă, se găsea pe un trup bine clădit, care se îmbrăca în pantaloni scurţi din pânză, purta un revolver automat la centură, fiind astfel mai puternic decât Bashti. Numai că fusese mai puţin deştept decât şeful de trib, căci acesta reuşise, cu un pistol vechi, să-i stingă lumina gândurilor şi să-i taie gâtul omului care poruncea şi uscatului şi mării de pe puntea lui Arangi.

Ce s-a întâmplat cu inteligenţa albului? Reprezenta, numai ea însăşi, pe arogantul şi mândrul Van Horn? Dispăruse ca o pânză sub flăcări din care nu rămâne decât un pumn de cenuşă? Van Horn însuşi dispăruse ca o pânză arsă de foc?

Oare ajunsese el în neant aşa cum se întâmplă cu crocodilii loviţi de suliţe, cu peştii prinşi în cârlig sau în plasă, cu porcul spintecat şi cu toate celelalte animale din junglă? Neantul unde se afla Van Horn era acelaşi cu cel al muştei uriaşe pe care fata ce îl îngrijea o lovea din zbor şi o strivea când cădea pe pământ?

Bashti îşi zicea că soarta acelui alb al cărui cap îl studia trebuia să fie identică aproape cu cea care îl aştepta pe el. Ce păţise omul acela după ce a trecut porţile întunecate ale morţii avea să păţească şi el. Parcă însuşi Van Horn îi punea întrebări şefului melanezian, ba chiar buzele lui uscate voiau să-i destăinuie marele mister şi să-i arate sensul vieţii, dar şi al morţii, de care nimeni nu scapă.

Geamătul prelung scos de Jerry, văzând şi înţelegând ceea ce mai rămăsese din stăpânul său, îl smulse pe Bashti din gândurile lui. Îl privi pe câinele voinic, cu blană aurie, şi imediat începu să mediteze despre el.

Era o fiinţă vie, ca un om. Îi era foame, putea fi furios, suferea… Ca un om, prin vene îi curgea sângele pe care un cuţit putea să-l facă să ţâşnească. Animalul murea dacă era lovit sau tăiat. Îşi iubea părinţii şi puii. Dar, mai ales, era supus morţii. Câţi câini şi câţi oameni nu mâncase el în tinereţe, când nu-l interesa altceva decât forţă şi rapiditate, calităţi ce-i asigurau victoria în luptă şi pe care le întreţinea cu ospăţuri sălbatice?

Jerry trecu însă de la durere la furie. Se zburli şi sări la atac, cu gura spumegând de ură. Se aruncă asupra lui Bashti, care ţinea pe genunchi capul stăpânului său!

Atacul lui era întocmai cu al lupului ce sare asupra iepei ce abia a fătat. Bătrânul, căruia, în lunga lui existenţă, nu-i fusese niciodată frică de moarte, care zâmbise când îşi văzuse degetul atârnând de trăgaciul pistolului, avu o sclipire de bucurie în ochi, fiindcă manifesta nu doar o admiraţie deosebită pentru câinele acela, ci şi o mulţumire intelectuală profundă. Jerry nu-şi atinsese încă talia finală, se mai afla în creştere, dar curajul lui era nebunesc. Şeful de trib se mulţumi să-l ţină la distanţă cu un băţ gros.

De fiecare dată când terierul ataca, cu multă îndrăzneală, bătrânul îl lovea cu bâta şi râdea văzând curajul tânărului animal.

În acelaşi timp, se mira de prostia câinelui, care-l împingea mereu înainte, ca să capete lovituri de ciomag. Pasiunea rezultată din amintirea unui mort era motivul asaltului furios, iar animalul suporta astfel toată suferinţa fizică fără să renunţe la acţiunile sale violente.

— Asta face parte din viaţă, îşi zise Bashti, respingând un atac al câinelui.

Da, era viaţa tânără, lipsită de respect, furtunoasă şi dezechilibrată, care se manifestă atunci când un adolescent provoacă la luptă un alt adolescent pentru a-şi satisface o pasiune, o iubire sau dorinţa de a-şi răzbuna orgoliul rănit. Se gândi că în câinele acela cu sângele fierbinte, ca în capul căpitanului mort sau al oricărui alt om, se afla poate cheia existenţei, soluţia întrebărilor ce-l frământau.

Apărându-se de colţii lui Jerry, admira în acelaşi timp şi invidia, cu tristeţe, fuga tinereţii sale, pe care ar fi dat orice să o aibă iar, inclusiv înţelepciunea experienţei şi gândirii sale.

— Ah! Ce câine! Ce câine pe cinste! ar fi spus Van Horn.

Bashti, în limba lui, şi-a zis:

— Pe cuvântul meu! Nu îi e frică deloc de mine!

Dar şeful de trib, obosind primul, puse capăt spectacolului izbindu-l cu putere pe Jerry cu bâta după ureche, şi-l întinse la pământ, ameţit. Din nou, gândirea lui speculativă interpretă evenimentul.

Ce se întâmplase cu furia şi vijelia câinelui? O lovitură bine plasată fusese destul ca să i le stingă pentru moment. În curând, Jerry se va reanima, la fel cum suflul vântului reaprinde focul din cenuşă. Dar în intervalul acela de timp, cât câinele zăcea la pământ, unde îi erau viaţa, voinţa, dorinţele?

Bashti scoase un suspin şi înveli iar capetele în pânzele în care le păstra, pe multe dintre ele, apoi le suspendă de grinzile tavanului. Făcu însă o excepţie. Capul lui Van Horn nu-l atârnă acolo, ci îl puse pe pământ şi ieşi din încăpere

fără zgomot pentru ca de afară, printr-o crăpătură din perete, să vadă tot ce avea să urmeze.

Jerry începu să se zbată, apoi, vreme de un minut, făcu eforturi apreciabile ca să se ridice pe labele sale. Rămase aşa, ameţit şi slăbit. Bashti, cu ochiul lipit de crăpătură, observa cum revenea viaţa în trupul inert.

Îl văzu apoi pe câine animându-se, zburlindu-şi părul, retrăgându-şi buzele într-un rânjet furios şi începând să-şi caute duşmanul. În locul acestuia dădu însă peste capul stăpânului său. Se apropie imediat de acesta şi începu să-l acopere cu mângâieli, aşa cum putea el, lingându-l pe obrajii întăriţi, pe ochii închişi pe. Care tandreţea lui nu-i mai deschidea, pe buzele strânse care nu mai aveau cum să articuleze vreodată cuvintele pline de dragoste la adresa căţelului.

După aceasta Jerry se lăsă pradă unei teribile mâhniri. Îşi ridică botul şi începu să urle trist. Stătea în faţa stăpânului său şi îl plângea aşa cum putea el.

În cele din urmă, cu sufletul plin de tristeţe, văzând că toate încercările lui de a-l readuce la viaţă pe Van Horn se dovedeau zadarnice, se furişă afară din colibă şi fugi către adăpostul celuilalt stăpân al său, vrăjitorul. Acolo, în ziua ce urmă, nu putu să doarmă de vise urâte.

De atunci, lui Jerry i s-a făcut frică de casa lui Bashti. Nu bătrânul şef îi inspira spaima. Acolo îl văzuse pe şeful de trib ţinând pe genunchi resturile lui Van Horn şi de aceea îl ura nespus pe acesta, dar era şi înspăimântat de misterul acela prin care bătrânul putea porunci morţii. Nu ştia de unde venea frica lui, era nedefinită şi de nedescris.

CAPITOLUL XVI.

CÂINELE SACRU.

S-au mai scurs încă trei luni de la ultimele evenimente descrise anterior. Musonul din nord-vest, după ce a suflat o jumătate de an, a făcut loc vântului din sud-est. Jerry a continuat să locuiască în casa lui Agno şi să fie liber să

umble prin sat. A luat iar în greutate, a mai crescut şi, protejat prin tabu, îşi manifesta cu orice prilej curajul.

Nu avea însă nici un stăpân. Agno nu ştiuse a-i câştiga dragostea şi nici n-a încercat vreodată să o facă. Dar, prin rezerva rece pe care o păstra faţă de câine, animalul nu putea ghici nici ura vrăjitorului pentru el.

Cei doi băieţi, bătrânele şi fetiţa care gonea muştele nu bănuiau că Agno îl detesta pe Jerry. Pentru ei, vrăjitorul era o fiinţă pe care oamenii normali n-o înţelegeau, de aceea nici nu-i interesau reacţiile lui. Câinele ştia că oamenii din casă erau servitorii lui Agno şi că, deşi îi dădeau de mâncare, aceasta nu era de la ei, ci de la stăpânul colibei.

Toţi cei din jurul său, cu excepţia lui, fiindcă era protejat prin tabu, se temeau de puterea lui Agno, iar locuinţa acestuia trecea drept casa groazei, unde, evident, nu exista afecţiune pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru un animal.

Poate că fetiţa de unsprezece ani s-ar fi apropiat de sufletul lui Jerry, dacă n-ar fi fost pedepsită sever pentru orice încercare de a-l mângâia sau de a se atinge de un asemenea tabu.

Agno a aşteptat şase luni de muson ca să înceapă complotul ce viza viaţa câinelui, pentru că sezonul de ouat al megapodelor începea odată cu vântul din sud-est.

Îşi făcuse planul de mult şi urmărea, cu răbdarea care-l caracteriza, să-l pună în aplicare.

Megapodele din insulele Solomon sunt înrudite cu curcanul sălbatic din Australia. Puţin mai mare decât un porumbel voinic, femela de megapod depune ouă mari ca ale raţelor domestice. Aceste păsări nu se tem de nimic şi sunt atât de proaste că specia lor ar fi dispărut de mult dacă n-ar fi fost declarate tabu de către vrăjitori şi şefi de trib.

Negrii erau obligaţi să întreţină locuri cu nisip special pentru ele şi să le protejeze de hoţi şi de câini. Megapodul îşi ascunde ouăle în nisip şi le lasă acolo, la căldura soarelui,

să se clocească. Pasărea respectivă continuă să sape în nisip şi să ouă chiar când un negru, aflat la doi-trei paşi de ea, le fură pe cele depuse mai devreme.

Împrejmuirea pentru ouat aparţinea lui Bashti, care, în timpul sezonului, se hrănea numai cu aşa ceva. Foarte rar, mânca şi megapode. Nu o făcea însă decât dintr-un capriciu, din orgoliu de a se hrăni cu ceva ce nu-şi putea permite decât un om aflat într-o poziţie aşa de înaltă ca el. De fapt, carnea păsării aceleia sau a oricărei alteia nu-i mai producea nici o plăcere de multă vreme şi nu mai avea nici un gust pentru el.

Doar ouăle formau singurul aliment care-l mai atrăgea şi pe care-l mânca întotdeauna cu poftă. De aceea, sub acoperirea tabu-ului, el era singurul din Somo care se hrănea cu aşa ceva. Pe de altă parte, fiindcă tabu-ul era un element mistic, lui Agno îi reveneau paza şi îngrijirea împrejmuirii pentru ouat.

Dar şi vrăjitorul îmbătrânise. Şi el îşi pierduse pofta de mâncare din tinereţe. Înghiţea ceva doar de nevoie, iar toate cărnurile i se păreau a avea acelaşi gust. Doar ouăle de megapode îl tentau şi îi stimulau facultăţile digestive. De aceea, călcând tabu-urile impuse chiar de el, sorbea în secret conţinutul ouălor puse de o parte pentru Bashti.

Se întâmplă deci ca, în momentul când începu perioada prielnică de depunere a mult doritului aliment după care Bashti şi Agno, care nu gustaseră de şase luni bunătatea respectivă, salivau abundent, vrăjitorul să-l ducă pe Jerry la împrejmuirea pe care o păzea, pe cărarea tabu ascunsă de mangustani. Drumul acela, nefiind unul obişnuit, traversa mlaştinile cu emanaţii urât mirositoare, unde vântul nu sufla niciodată. Pentru a-l parcurge, trebuia să treci peste multe rădăcini groase, pe care Jerry le depăşea doar prin sărituri: Din cauza dificultăţii sale, câinele nici nu se aventurase pe acolo, de câte ori rătăcise pe insulă. Se bucură deci că Agno îl ducea pe poteca respectivă.

După ce ieşiră dintre mlaştini, dădură peste un loc nisipos, încă acoperit de sarea mării, astfel că nici un arbore nu creştea acolo ca să-l protejeze, prin crengile lui, de arşiţa soarelui. O poartă grosolană permitea accesul în împrejmuire.

Vrăjitorul nu o deschise însă ca terierul să intre, ci începu să-l încurajeze, cu glasul şi prin gesturi, să sape un tunel pe sub gardul din faţa lor. De fapt, chiar el se lăsă în genunchi şi începu să dea la o parte nisipul cu amândouă mâinile. Avea însă grijă ca acolo să rămână întipărite urmele de gheare ale câinelui, ca şi dâre lăsate, chipurile, de colţii lui.

Când Jerry intră astfel înăuntru, Agno, care pătrunse pe poartă, începu să-l incite ca să scormonească după ouă. Dar acestea nu-i trezeau nici o poftă lui Jerry, de aceea nu-l tentau deloc. Agno înghiţi opt dintre ele şi ascunse două, ca să le ducă la el acasă. Avu grijă să spargă cojile de la cele opt ouă, aşa cum ar fi făcut câinele.

Puse la punct scena pe care şi-o imaginase spărgând încă unul şi murdărindu-l cu gălbenuş pe terier nu pe lângă gură, unde animalul s-ar fi şters repede cu limba, ci în jurul ochilor, pe unde nu se putea curăţa.

Pentru a duce până la capăt profanarea, îl încurajă pe Jerry să atace o femelă megapod care se oua. Ştiind că, de îndată ce animalul prindea gustul acelui aliment dorit aşa de mult de şeful de trib, nu se va opri şi va sparge multe dintre ouăle îngropate acolo, îl părăsi pe terier în interiorul împrejmuirii şi fugi la Bashti să-i povestească necazul.

Tabu-ul câinelui, îi explică el şefului, îl împiedicase ca să intervină atunci când devora pasărea, căci nu a ştiut care dintre interdicţii era mai mare. Iar Bashti, care de şase luni nu gustase mâncarea lui preferată şi care abia aştepta bunătatea aceea, porni imediat pe poteca dintre mlaştini, mergând cu atâta viteză că-l lăsă în urmă pe Agno, chiar dacă vrăjitorul avea mai puţini ani decât el.

Ajuns la împrejmuire, Bashti îl surprinse pe Jerry cu gura şi cu labele pline de sânge, în timp ce omora a patra pasăre.

Gălbenuşul de ou, aplicat cu măiestrie de Agno în jurul ochilor şi pe frunte, nu lăsa nici o îndoială asupra hoţului.

Şeful de trib, fiert de îndelunga aşteptare, căută în zadar măcar un singur ou. Jerry, care fusese încurajat şi îndemnat de vrăjitor să facă toate acelea, veni dând din coadă lângă bătrân, aşteptând să fie felicitat pentru abnegaţia lui.

Văzându-l rânjind astfel, cu gura plină de sânge uscat, mânjit pe lângă ochi, Bashti nu-şi dădu frâu liber mâniei, cum ar fi făcut dacă ar fi fost singur. Nu vroia să-şi arate, în faţa vrăjitorului, vulgaritatea şi agresivitatea gândurilor.

Oamenii importanţi din lumea aceasta ştiu să se reţină şi să temporizeze dorinţele lor fireşti. Agno se stăpânea mult mai puţin. Ca dovadă, nu reuşi să-şi ascundă flacăra de ură din privire. Bashti o remarcă şi o puse pe seama curiozităţii. Aşa se face că, dacă oamenii cei mari pot să-i înşele pe subordonaţii lor, pot fi păcăliţi, în acelaşi timp, de ei.

Bashti privi râzând la Jerry, ca şi cum era vorba despre o glumă. Privi cu coada ochiului spre vrăjitor, citindu-i dezamăgirea din ochi.

„Aha” îşi zise şeful, „l-am păcălit”.

— Care tabu este mai mare? întrebă vrăjitorul în limbajul folosit în Somo.

— Desigur, megapodul.

— Şi câinele?

— Trebuie să suporte încălcarea tabu-ului. Această interdicţie a fost impusă de Somo însuşi, primul care a dat legi tribului nostru… Pasărea aceasta a fost întotdeauna tabu-ul şefilor. Câinele trebuie să moară!

Se opri să se gândească o clipă, în vreme ce Jerry, care se întorsese la înţărcuirea cu nisip, începu să sape într-un loc unde mirosul îi promitea o recoltă bună. Agno vru să-l împiedice, dar Bashti îl lăsă să continue.

— Câinele trebuie să se trădeze în faţa mea, îi zise şeful.

Jerry, descoperind două ouă, le sfărâmări sorbi conţinutul lor care nu se scursese încă în nisip. Impasibil, Bashti întrebă:

— Bărbaţii au azi un ospăţ cu carne de câine?

— Nu azi, ci mâine la prânz, îi răspunse Agno. Câinii ce vor fi sacrificaţi au venit deja. Sunt cincizeci.

— Vor fi cincizeci şi unu, fu verdictul lui Bashti, arătând către Jerry.

Cu o mişcare promptă, vrăjitorul vru să-l prindă pe terier.

— De ce acum? îl întrebă şeful. Va trebui să-l cari printre mlaştini. Mai bine îl lăsăm să se întoarcă singur în sat şi apoi îl legăm de labe în faţa hangarului pentru bărci.

Jerry, sărind vesel pe urmele celor doi, traversă mlaştina şi se apropie de hangar, de unde veneau urletele de durere şi de spaimă ale numeroşilor câini legaţi acolo. Fără să înţeleagă de ce, se nelinişti îndată. Chiar în clipa în care-şi ridica urechile şi adulmeca mai atent, Bashti îl apucă de blana din jurul gâtului, îl ridică în aer, iar Agno începu să-i lege labele.

Jerry nu scoase nici un geamăt, nici un lătrat şi nu dădu semne că i-ar fi frică. Se mulţumi să mârâie şi să încerce să muşte din când în când. Se zbătea şi încerca să zgârie cu labele.

Un câine nu poate însă să se apere de doi oameni îndemânatici şi inteligenţi, care ştiu bine să-şi folosească mâinile. Terierul află lucrul acesta.

Labele din faţă şi din spate îi fură legate împreună, apoi reunite, şi astfel legat, Jerry fu dus, cu capul în jos, până în locul nu prea îndepărtat unde urma să se desfăşoare tăierea şi frigerea. Fu aruncat între alţi douăzeci de câini legaţi ca şi el.

Era vremea prânzului şi multe dintre animalele ce zăceau acolo fuseseră aduse încă de dimineaţă, fiind lăsate în soarele nemilos de la tropice. Cei din jurul terierului erau câini sălbatici, de tufiş, care nu rezistă mult la sete. Durerile cauzate de legături, de lianele strânse tare pe labele lor, faptul că nu ştiau ce urma, spaima instinctuală şi modul în care se purtau canibalii cu ei, care nu prevestea nimic bun, îi făceau să urle disperaţi.

Cele treizeci de ore care se scurseră în continuare fură groaznice pentru Jerry. Vestea că îşi pierduse tabu-ul se răspândise repede şi negrii profitară de acest lucru. Până la căderea nopţii, se strânseră în jurul lui şi începură să-l necăjească.

Râdeau de el, îl loveau cu piciorul sau îi făcură o gaură în nisip, suficient de adâncă, astfel ca terierul să nu se poată răsuci, şi îl aşezară acolo, cu labele în sus.

Jerry nu putea face altceva decât să mârâie de furie şi de supărare fiindcă, spre deosebire de ceilalţi câini, nu voia să geamă de durere. Împlinise un an şi ultimele şase luni îl maturizaseră mult. Apoi, rasa lui nu se temea de nimic.

Stăpânii lui albi îi inoculaseră ura şi dispreţul faţă de negri. Acestea aveau să dobândească o intensitate uriaşă în cursul celor treizeci de ore de suferinţă şi chin.

Călăii săi nu uitară nimic din ceea ce ar fi putut să-l necăjească. Aduseră chiar şi un câine sălbatic, pe care îl asmuţiră asupra lui. Era chiar cel de pe Arangi. Dar, spre dezamăgirea negrilor, câinele de tufiş nu atacă un adversar care nu se mişcă. Chiar dacă Jerry îi era cel mai mare duşman şi îl bătuse de atâtea ori pe vas, animalul adus şi asmuţit împotriva lui nu-i făcu nici un rău.

Dacă terierul irlandez ar fi avut o labă ruptă şi le-ar fi putut mişca pe celelalte trei, câinele sălbatic s-ar fi aruncat asupra lui şi l-ar fi bătut sau chiar ucis. Dar faptul că Jerry nu se mişca era altceva.

Distracţia aşteptată nu mai avu loc. Terierul irlandez mârâia, îşi arăta colţii, iar adversarul său îi răspundea la fel. Nici încurajările frenetice ale negrilor nu-l împinseră pe noul venit ca să-l muşte pe Jerry.

Abatorul, aflat în faţa hangarului pentru bărci, era un loc al groazei. Din când în când, mai era adus câte un câine vagabond şi aruncat în grămadă. Se auzeau mereu urlete. Făceau zgomot mai ales animalele aduse primele acolo şi care fuseseră expuse la soarele nemilos, fără a li se da o picătură de apă.

Uneori, urletele de durere încetau pentru câteva clipe. Apoi începeau iar, mai intense. Concertul dură toate noaptea. În dimineaţa următoare, toţi câinii sufereau cumplit de sete.

Soarele care încingea iar nisipul alb îi aducea în pragul turbării. În jurul lui Jerry se strânseră din nou ticăloşii care vroiau să-şi satisfacă răzbunarea şi dispreţul pentru cel ce-şi pierduse tabu-ul.

Pe terier îl necăjea cel mai mult faptul că râdeau de el. Îndura loviturile de picior şi alte torturi fizice, dar nu suporta râsetele lor şi strâmbăturile ce-i erau adresate.

N-a gemut deloc, dar mârâielile lui feroce, combinate cu setea, îl răguşiseră şi îi uscaseră mucoasa gurii, astfel că nu mai era capabil să scoată nici un sunet. Limba îi atârna afară din gură, iar soarele îl ardea nemilos.

Atunci unul dintre călăii săi a hotărât să-i aplice o nouă tortură. L-a scos din gaura în care zăcuse toată noaptea pe spate, cu labele în sus. L-a pus pe o parte şi i-a adus un vas cu apă. Jerry a băut cu atâta poftă, că nu şi-a dat seama imediat că negrul pusese înăuntru mai multe boabe sfărâmate de piper. Cei din jur au început să râdă fericiţi văzându-l cum suferă. Arsura produsă de sete era nimic faţă de cea cauzată de piper!

Evenimentul care urmă avu consecinţe importante. În locul acela apăru Nalasu, un bătrân orb, de şaizeci de ani, care mergea atingând pământul cu ajutorul unui baston gros. În cealaltă mână ţinea un purcel cu picioarele legate.

— Am auzit că va fi mâncat şi câinele albului, începu el. Unde este câinele stăpânului alb? Arătaţi-mi-l!

Agno, care tocmai venise acolo, se învârtea pe lângă el când orbul se aplecă şi-l pipăi pe Jerry. Terierul irlandez nu mârâi şi nici nu încercă să muşte când fu atins, deşi degetele i se plimbară, de mai multe ori, pe lângă colţi.

Se comporta astfel pentru că nu simţea nici un fel de ostilitate. Nalasu pipăi apoi purcelul şi repetă de mai multe

ori aceleaşi gesturi, ca pentru a face o comparaţie între câine şi purcel.

În cele din urmă spuse:

— Purcelul e la fel de mare pe cât e câinele, dar are mai multă carne bună de mâncat. Luaţi-l voi şi daţi-mi mie animalul stăpânului alb.

— Nu! îi răspunse Agno. Animalul omului alb a călcat tabu-ul! De aceea trebuie ucis şi mâncat. Ia orice alt câine în locul purcelului. Ia cel mai mare câine!

— Îi vreau pe cel al stăpânului alb, insistă Nalasu. Numai pe acela!

Cei doi discutau în clipa când apăru Bashti, care nu se putu opri să nu tragă cu urechea.

— Ia câinele, Nalasu, îi zise el. Purcelul tău e gustos şi îl voi mânca eu însumi.

— Dar a călcat tabu-ul, marele tabu al împrejmuirii pentru ouat, ripostă prompt Agno.

Ardoarea acelei obiecţii îl puse pe gânduri pe Bashti şi îi trezi o bănuială neaşteptată.

— Tabu-ul trebuie răzbunat prin moarte şi fierbere, continuă vrăjitorul.

— Foarte bine, zise Bashti. Voi mânca purcelul. Tăiaţi-i gâtul şi puneţi-l pe foc!

— Nu fac altceva decât să reamintesc legea tabu-ului, ameninţă vrăjitorul. Încălcarea ei trebuie pedepsită prin moartea vinovatului.

— Dar mai există o lege, zâmbi şeful melanezian, veche ca şi zidurile fortăreţei Somo. Ea spune că o viaţă o poate răscumpăra pe alta.

— Da, dar asta îi priveşte numai pe bărbaţi şi pe femei, precizează Agno.

— Cunosc bine legea, glăsui Bashti. Chiar Somo a stabilit-o. Nu s-a spus vreodată că un animal nu poate răscumpăra alt animal.

— E adevărat că nu s-a spus, vorbi Agno, căutând o portiţă de ieşire.

— Şi e firesc să fie aşa, replică bătrânul şef. Până acum nici un om n-a făcut nebunia să dea un purcel în locul unui câine. Mai ales că purcelul ăsta e gras şi bun. Ia-ţi câinele, Nalasu. Ia-l chiar acum!

Vrăjitorul nu era însă mulţumit.

— După cum ai spus chiar tu, Bashti, animalul stăpânului alb e un purtător al forţei şi al curajului. Ucide-l şi, după ce va fi prăjit pe foc, îl vom tăia bucăţele, astfel ca fiecare om să poată gusta din el şi să obţină astfel mai mult curaj. Pentru Somo e mai important ca o asemenea calitate să fie a oamenilor şi nu a animalelor.

Dar Bashti nu manifesta nici un fel de ură pentru Jerry. Trăise prea mult şi era prea deştept ca să învinuiască un câine pentru că violase un tabu despre care nici nu ştia.

Desigur, şi alte animale fuseseră sacrificate din acelaşi motiv. Fusese de acord cu uciderea lor pentru că-i erau indiferente. Sacrificiul lor întărea solemnitatea tabu-urilor.

Jerry însă îl interesa. De multe ori, după ce-l atacase din cauza capului lui Van Horn, el se gândise la incidentul acela. Ciudate erau manifestările vieţii şi mintea lui se apleca imediat asupra lucrurilor neobişnuite.

Admirase apoi la câinele acela curajul şi faptul, inexplicabil, că nu gemea când era lovit cu ciomagul. Fără a o şti, fără a-şi da seama, frumuseţea, perfecţiunea liniilor şi strălucirea blănii lui Jerry îi încântau privirea. Era un animal foarte plăcut vederii.

Dar mai era ceva care influenţă decizia lui Bashti. Se întreba de ce dorea vrăjitorul atât de mult moartea unui simplu câine. Erau doar atâtea animale pe acolo. De ce ţinea să piară tocmai acela?

Evident, avea un motiv, şi încă unul întemeiat. Bashti nu reuşea să-l dibuie. Poate că Agno voia să se revanşeze pentru că atunci, în prima zi, îi interzisese să-l mănânce. Dacă era aşa într-adevăr, se comporta într-un mod de neiertat.

Însă oricare ar fi fost cauza, Bashti, prudent, se gândi că era bine să-l pună la locul lui pe vrăjitor şi să-i arate că întotdeauna el avea ultimul cuvânt în Somo. Îi zise deci:

— Sunt bătrân şi am mâncat mulţi porci până azi. Îndrăzneşte cineva să spună că porcii aceia au intrat în mine şi au făcut din mine unul de-al lor?

Tăcu apoi şi aruncă în jur o privire sfidătoare, dar nimeni nu scoase nici un cuvânt. Câţiva bărbaţi zâmbiră şi se mişcară de pe un picior pe altul. Vrăjitorul nu vorbi, dar expresia chipului său nega evident că ar fi putut să existe vreo urmă porcină în spiritul şefului său.

— Am mâncat mult peşte, continuă Bashti. Nu mi-a crescut nici un solz pe piele, nici o branhie în gât şi vedeţi cu toţii că nu am nici o înotătoare pe spate. Ia câinele, Nalasu, iar tu, Aga, du purcelul la mine acasă. O să-l mănânc chiar azi. Agno, începeţi tăierea câinilor pentru ca oamenii să mănânce bine azi!

Apoi, înainte de a se întoarce, îi spuse în englezeşte:

— Pe cuvântul meu! Tu împotriva mea. M-am supărat rău pe tine!

CAPITOLUL XVII.

CAPUL LUI NALASU.

În vreme ce orbul se îndepărta încet, atingând terenul dinaintea lui cu bastonul şi ţinându-l cu cealaltă mână pe Jerry, cu capul în jos, acesta din urmă auzi deodată urletele înfiorătoare. Măcelăria funcţiona şi câinii ghiceau soarta care le era destinată.

Bătrânul nu a făcut ca Lamai. Nu l-a dus pe Jerry până la el acasă. Cum a dat de un curs de apă, printre coline, s-a oprit din drum ca să bea câinele. Jerry a fost încântat de apa aceea proaspătă care-i uda limba, i se scurgea pe gât şi îl răcorea. În acelaşi timp, fără să-şi dea seama de ce, începu să creadă că negrul acela era, mai mult chiar decât Lamai, Agno şi Bashti, cel mai bun om de pe insula aceea.

După ce a băut până nu a mai putut, i-a mulţumit lui Nalasu lingându-l pe mână, nu cu aceeaşi pasiune cu care

făcea aşa ceva cu stăpânul său, dar cu toată recunoştinţa ce i-o datora pentru că-i oferise lichidul minunat. Bătrânul zâmbi mulţumit şi îl rostogoli în apă pe animalul încins de soare. Având grijă să-i ţină capul deasupra, la suprafaţă, îi frecă blana uscată pentru ca umiditatea să pătrundă bine peste tot. Îl lăsă în apă câteva minute, apoi îl scoase.

Casa lui Nalasu se afla încă destul de departe şi bătrânul îl ridică iar pe Jerry, ducându-l legat. Nu-l mai ţinea însă cu capul în jos.

Bătrânul avea de gând să se ataşeze de câine. Nalasu, izolat de mai mulţi ani în tenebrele orbirii, cunoştea foarte bine lumea din jurul lui. Avea nevoie de un câine pentru uzul personal şi de mai multe ori a încercat să-şi ia unul sălbatic, dar aceştia, fără să-i aprecieze bunătatea, au fugit cu prima ocazie. Ultimul a stat mai mult şi a fost tratat foarte bine, dar a dispărut fără urmă înainte de a i se încheia perioada de educare. Nalasu auzise că animalul stăpânului alb era dintr-o altă rasă. Nu fugea niciodată, nu-i era frică de nimic. Toţi spuneau că era mai deştept decât oricare alt câine din Somo.

Ideea lui Lamai, aceea de a-l lega pe Jerry cu un bambus, fu folosită şi de Nalasu. Spre deosebire de băiat, orbul rămânea ore în şir lângă Jerry, preocupat să-l mângâie. Chiar dacă nu ar fi făcut aşa, terierul irlandez, obişnuit să primească mâncarea din mâna bătrânului şi care începuse să se obişnuiască să-şi schimbe des stăpânul, ar fi acceptat să-l servească pe orb.

După ce Agno se purtase atât de urât cu el, legându-l şi aruncându-l alături de ceilalţi câini din faţa abatorului, terierul irlandez îşi dădea seama că vrăjitorul nu mai avea nici un drept asupra lui. Dar, fiindcă el, încă din fragedă copilărie, avusese un stăpân, simţea nevoia imperioasă de a avea iar unul.

Aşa se făcu că, în ziua când fu dezlegat, Jerry primi de bună voie să locuiască în coliba bătrânului. Când acesta şi-a dat seama că terierul nu va încerca să fugă, a început să-l

educe. La început orele consacrate într-o zi acestei activităţi erau foarte reduse, apoi s-au înmulţit.

Mai întâi, Jerry a trebuit să afle că are un nou nume, Bao. Răspundea acestei chemări de la o distanţă tot mai mare, chiar dacă stăpânul doar o şoptea. Terierul avea o ureche foarte fină, dar şi Nalasu avea auzul ascuţit, datorită faptului că era orb.

Auzul lui Jerry fu antrenat în continuare. Ore în şir, el stătea alături de orb şi era atent la orice zgomot, cât de mic, ce venea dinspre tufişuri. A învăţat apoi să distingă sunetele ce erau produse în junglă şi să i le anunţe, prin mârâit, lui Nalasu.

Dacă terierul îşi dădea seama că zgomotul era făcut de un porc sau vreo pasăre, atunci tăcea. Dacă nu-i cunoştea sursa, mârâia uşor. Din contra, dacă era produs de mişcări ascunse, suspecte, poate ale unei fiinţe omeneşti, mârâia tare. Dacă zgomotul era puternic, dar nu suspect, atunci schimba tonul.

Desigur, Jerry nu a întrebat niciodată pentru ce învăţa toate lucrurile acelea. Le asimila fiindcă aşa îi cerea stăpânul său actual. Lui Nalasu îi trebuia mult timp şi destulă răbdare ca să-l înveţe lucrurile acelea şi încă altele în plus. Îşi îmbogăţiseră vocabularul, astfel încât să poată comunica amândoi de la distanţă.

Se întâmpla, de exemplu, ca Jerry, de la o depărtare de cincizeci de paşi, să latre încet. Asta însemna că auzea un sunet care nu ştia de cine era produs.

Nalasu îl fluiera într-un fel anume, poruncindu-i să stea liniştit sau să amuţească imediat, să latre mai încet ori mai tare, să plece să cerceteze cauza care producea zgomotul sau să treacă la atac.

Uneori se întâmpla ca Nalasu să audă un sunet din partea opusă celei unde se afla terierul. Atunci îl întreba pe câine dacă el a sesizat ceva. Jerry, prompt în captarea zgomotelor, îi răspundea omului printr-o modificare în intensitatea sau tonalitatea lătratului său, astfel că stăpânul îşi dădea seama

dacă auzise ori nu. De asemenea, răspunsul putea să cuprindă ceva referitor la un câine străin, un şobolan de pădure sau un om necunoscut.

Nalasu era un bătrân ciudat. El rămânea singur într-o colibă situată în marginea satului. Cea mai apropiată locuinţă vecină se afla la o distanţă apreciabilă, a lui fiind construită într-un luminiş al junglei dese. Bătrânul îndepărta mereu vegetaţia ce ameninţa să-i invadeze luminişul.

Se părea că Nalasu nu avea prieteni. Cel puţin, nu-l vizita nimeni. Mulţi ani trecuseră de când ultimul lui musafir îi păşise pragul. Nalasu nu avea nici familie. Femeia lui murise demult, iar cei trei fii ai săi îşi pierduseră vieţile într-o expediţie dincolo de hotarele tribului Somo şi fuseseră mâncaţi de oamenii din junglă.

Pentru un orb, era foarte îndemânatic. Nu cerea nimănui nimic, ci îşi câştiga singur existenţa. Luminişul din jurul colibei lui era cultivat cu iam, cartofi şi taro, o plantă cu tuberculă comestibilă, care creşte în regiunile tropicale. Într-un alt luminiş avea pătlagină, bananieri şi cocotieri. Dintr-un motiv anume, el tăia toţi copacii de lângă casă, de aceea plantaţiile sale se aflau la o anumită distanţă de coliba lui. Fructele şi legumele pe care le obţinea astfel le schimba în sat pe carne, peşte şi tutun.

O bună parte din timp o aloca pentru educarea lui Jerry. În timpul liber făcea arcuri şi săgeţi, foarte apreciate de oamenii din tribul său, cărora le vindea imediat. Foarte rar trecea vreo zi fără ca să nu tragă chiar el cu arcul.

Ţintea în direcţia de unde se auzea sunetul, când o rumoare sau un foşnet se ridica dinspre junglă. Jerry îi semnala cauza zgomotului şi bătrânul îşi trimitea săgeata dacă aşa credea de cuviinţă. Când aceasta nu-şi nimerea ţinta, câinele trebuia, cu orice risc, să se ducă şi să i-o aducă înapoi.

O ciudăţenie a lui Nalasu era că nu dormea niciodată mai mult de trei ore şi că somnul acela scurt nu şi-l făcea decât

ziua şi niciodată în coliba lui. Avea, în zona cea mai deasă a junglei învecinate, un fel de culcuş unde nu ducea nici o potecă.

Nalasu nu ajungea acolo niciodată pe acelaşi drum. Aşa se făcea că bogata vegetaţie tropicală, nefiind călcată de mai multe ori în acelaşi loc, se refăcea şi nu lăsa nici o urmă a trecerii omului.

Atât cât dormea el, Jerry trebuia să facă de pază şi să nu se lase deloc cuprins de somn.

Bătrânul avea motive serioase ca să ia toate măsurile acelea de prevedere. În cursul unei înfruntări, cel mai mare băiat al său îl ucisese pe un anume Ao, unul dintre cei şase fii ai familiei Anno, care trăia într-un sat din munţi.

Potrivit legii din Somo, familia Anno avea dreptul să ceară plata în sânge celei a lui Nalasu, dar fusese frustrată de aceasta fiindcă cei trei fii ai bătrânului muriseră în junglă. Cum legea din Somo permitea să se schimbe o viaţă pe alta şi pentru că Nalasu era singurul supravieţuitor al familiei sale, toată lumea din trib ştia că membrii Anno nu-şi vor găsi liniştea până ce nu-l vor omorî pe orb.

Dar Nalasu fusese un războinic vestit. De două ori cei din neamul Anno au încercat să-i vină de hac. Prima dată înainte ca el să orbească. Nalasu a înţeles primejdia, i-a păcălit şi l-a omorât, prin surprindere, pe Anno-tatăl. Astfel, datoria în sânge s-a dublat.

Apoi a venit accidentul său. În timp ce încărca puşca sa cu cartuşe Snider, acestea au explodat şi ochii i-au fost arşi. Rănit, îşi îngrijea rănile, când duşmanii au revenit. Dar el îi aştepta. În noaptea aceea, doi unchi şi încă un frate al primului ucis din familia Anno au călcat pe spini otrăviţi şi au avut un sfârşit înfiorător. Datoria faţă de duşmanii săi urcase la cinci vieţi şi el nu era decât unul ca să îi mulţumească.

De atunci, cei din neamul Anno, temându-se de spinii otrăviţi, n-au mai îndrăznit să-l atace, dar focul răzbunării ardea înăbuşit. Ei sperau că odată capul lui Nalasu va

împodobi coliba lor. Nu era o înţelegere între duşmanii juraţi, ci numai o acalmie înaintea furtunii. Bătrânul orb nu putea încerca nimic împotriva lor, iar ei se temeau să-l atace.

CAPITOLUL XVIII.
DREPTATEA AUSTRALĂ.

Timpul trecea. Vântul din sud-est nu mai sufla. Musonul începuse să-şi facă simţită prezenţa. După încă şase luni, Jerry mai crescuse în greutate, în înălţime şi era viguros. Jumătatea de an petrecută în tovărăşia orbului nu-i displăcuse, chiar dacă Nalasu, sever şi disciplinat, îl dresa ore în şir pe terier, îi cerea un timp de muncă mai îndelungat decât li se cere, în mod normal, câinilor.

Niciodată însă Jerry n-a fost lovit de bătrân şi nici nu i s-a vorbit urât. Omul acela, care omorâse patru din neamul Anno, din care doi după ce orbise, negrul acela care răpusese mulţi războinici în tinereţea lui năvalnică, nu ridica niciodată vocea la câine. Tot ce îi cerea n-o făcea decât cu blândeţe în glas.

Educaţia dată lui Jerry în perioada ce preceda vârsta adultă a dezvoltat în creierul animalului calităţi pe care le-a păstrat în tot timpul vieţii. Probabil că nici un alt câine din lume nu ştia să-şi folosească glasul ca el, şi aceasta din trei motive: inteligenţa lui deosebită, facultatea de a recunoaşte obiectele şi fiinţele, dezvoltată la maximum de Nalasu, educaţia lui completă realizată zilnic timp de mai multe ore.

Vocabularul lui era foarte bogat pentru un câine. Aproape că se putea spune că el discuta cu stăpânul său, deşi subiectele acelor conversaţii erau destul de limitate. Nu puteau să-şi comunice decât foarte puţine despre trecut şi aproape nu mic despre viitor.

Lui Jerry îi era imposibil să vorbească despre Meringe şi de dragostea lui faţă de Van Horn ori despre motivele pentru care îl ura pe Bashti. La fel, Nalasu nu-i pomenea nimic despre datoria de sânge faţă de neamul Anno sau despre cum îşi pierduse vederea, fiindcă nu avea cum.

Practic, orice discuţie între ei se limita la prezent, deşi ar fi putut atinge şi trecutul foarte apropiat. Nalasu, de exemplu, îi dădea lui Jerry o serie de instrucţiuni privitoare la plecarea în recunoaştere, drumul până la culcuşul suspendat din junglă, felul în care trebuia să-i dea târcoale de la distanţă, modul de a reveni în luminişul cu arbori fructiferi, traversarea pădurii până la cărarea principală, urmărirea acesteia în deplasarea către sat până la bananierul cel mare, iar de acolo întoarcerea pe poteca îngustă până la coliba bătrânului orb.

Terierul irlandez îndeplinea întocmai cele cerute şi revenea pentru a face un adevărat raport. Povestea, de exemplu, că la culcuşul din junglă totul era în regulă, dar că un şoim negru dădea târcoale prin împrejurimi. În celălalt luminiş căzuseră pe jos trei nuci de cocos. Nu trebuie uitat că ştia să numere până la cinci. Până la cărarea principală văzuse patru purcei. Cât a mers pe drumul acela a mai întâlnit un câine, câteva femei şi doi copii. La revenire, pe cărarea îngustă, a văzut papagali şi doi negri tineri.

Era însă incapabil ca să-i explice lui Nalasu în ce stare sufletească se afla şi de ce era mâhnit. Nalasu era doar un zeu negru, nu unul alb.

Terierul însă îi detesta pe negri, cu excepţia lui Lamai şi a bătrânului orb. Pe aceştia îi tolera, iar faţă de ultimul nutrea chiar o afecţiune, lipsită însă de pasiune.

Zeii negri erau de ordin inferior şi îi era imposibil să-i uite pe cei mai puternici, ca Van Horn ori domnul Haggin, Derby şi Bob. Cel pe care-l slujea în prezent reprezenta doar o elită din drojdia oamenilor din Somo, unde era forţat să-şi ducă existenţa.

Albii erau mai înalţi, mai puternici. Ei trăiau în locuri minunate, despre care păstrase amintiri foarte vii şi de unde fusese îndepărtat fără voia lui. Ce să facă? Nu ştia drumul de întoarcere şi poate că lumea aceea încântătoare dispăruse în neant, ca Van Horn şi Arangi.

Bătrânul făcuse totul ca să câştige dragostea lui Jerry. El nu avea însă cum să se lupte cu amintirile trecutului care-l bântuiau pe câine. De aceea nu obţinuse de la însoţitorul lui decât fidelitate şi un anumit ataşament.

Era evident că, pentru Nalasu, Jerry n-ar fi luptat până la moarte cu aceeaşi pasiune ca pentru stăpânul său Van Horn. Ar fi făcut-o însă cu devotament. Iar bătrânul îşi dăduse seama că putea conta pe el oricând.

Astfel veni ziua când unul din familia Anno îşi încercă marea lui realizare. Era vorba de o încălţăminte în genul sandalelor, care proteja talpa piciorului de spinii otrăviţi cu care orbul îşi exterminase trei duşmani.

Într-o noapte întunecată, cu luna ascunsă de norii groşi, doisprezece războinici din neamul Anno, înarmaţi cu carabine Snider, cu pistoale, topoare şi măciuci, apărură în luminişul lui Nalasu. Înaintau cu atenţie, în ciuda sandalelor din pricina spinilor otrăviţi, pe care, de altfel, bătrânul nici nu-i mai folosea.

Jerry stătea pe genunchii bătrânului şi somnul încerca să i se lipească de gene. Deodată, dădu un prim avertisment omului de lângă el, care se afla în dreptul uşii, cu auzul încordat, aşa cum făcea de mulţi ani.

Ascultă foarte atent câteva minute în cursul cărora nu desluşi nimic deosebit. În acest timp comunica în şoaptă cu Jerry. Câinele, în limbajul învăţat, îi spuse că se apropiau nişte oameni, destul de mulţi, de coliba lor.

Cu răbdarea specifică bătrânilor, Nalasu rămase nemişcat clipe în şir, până în momentul când chiar în marginea junglei, cam la o distanţă de şaizeci de paşi, distinse zgomotul făcut de un bărbat neînsoţit.

Îşi încordă arcul, dădu drumul săgeţii şi un geamăt îl făcu să înţeleagă că şi-a atins ţinta. Prima lui mişcare a fost să-l oprească pe Jerry ca să se ducă pentru a recupera săgeata. Ştia că aceasta putea fi găsită uşor mai târziu. A doua mişcare i-a folosit ca să-şi pregătească iar arcul.

Au trecut apoi unsprezece minute de linişte. Bătrânul orb, nemişcat ca o statuie de piatră, îl atingea rareori pe câine pentru ca acesta să nu scoată vreun sunet. Jerry era înfierbântat şi voia să lupte. Ştia, ca şi Nalasu, că moartea dădea târcoale prin împrejurimi, din întuneric.

Se auzi iar un zgomot uşor, din apropiere de data aceasta. Săgeata nu-şi nimeri ţinta. Se auzi cum aceasta pătrunse într-un trunchi de copac. Un scut se retrase în tufiş.

Apoi, după o clipă de linişte, Nalasu îi ceru lui Jerry să plece ca să aducă înapoi săgeata. Câinele fusese dresat bine şi, fără să fie auzit nici măcar de orb, care avea urechi deosebit de fine, se deplasă până la trunchiul în care se înfipsese săgeata şi o aduse în gură.

Nalasu ascultă atent ca să mai surprindă vreun zgomot făcut de om. După câteva clipe, însoţit de Jerry, îşi luă săgeţile şi se îndreptă către luminiş, mergând pe poteca îngustă. Chiar când plecară de acolo, o carabină Snider trase un glonţ spre zona unde se aflaseră.

De la miezul nopţii până în zori, orbul şi câinele se luptară cu cei din neamul Anno. Bătrânul nu se apăra decât cu arcul şi săgeţile. Trăgea din toate poziţiile, de foarte multe ori. Jerry se ducea, le căuta şi revenea cu ele în gură. A făcut de sute de ori asemenea drumuri.

Ajutorul câinelui a fost de nepreţuit. Oricât de ascuţit era auzul lui Nalasu, terierul avea urechea mai fină. Apoi animalul se deplasa fără zgomot prin junglă, în jurul casei, îl vestea pe om de unde venea atacul şi unde trebuia să ţintească.

Cei din neamul Anno utilizară o mare cantitate de praf de puşcă şi ajunseseră la concluzia că se luptau cu nişte spirite. Nu se vedea nimic altceva decât strălucirea împuşcăturilor. Nu l-au dibuit pe Jerry nici măcar o dată, deşi îi simţeau prezenţa în apropierea lor atunci când venea după săgeţi.

La un moment dat însă, unul dintre atacatori, căutând o săgeată care trecuse pe lângă el cu foarte puţin, îl atinse cu

mâna pe câine. Muşcătura acestuia îi smulse un urlet de spaimă.

Cei din familia Anno au încercat apoi să tragă după zgomotul făcut de coarda arcului. Nalasu însă pleca imediat din locul respectiv, refugiindu-se în altă parte. De mai multe ori atacatorii, conştienţi de prezenţa câinelui în luptă, au tras în apropierea bătrânului. O dată chiar un glonţ i-a trecut razant pe lângă bot, rănindu-l uşor.

Când se făcu ziuă, în acel scurt interval de timp care marchează la tropice trecerea rapidă de la întuneric la lumina soarelui, cei din neamul Anno se retraseră. Nalasu se întoarse la colibă. Avea încă optzeci de săgeţi datorită lui Jerry. Atacul se încheiase cu un mort şi mai mulţi răniţi, care se târau ca să se ascundă în jungla deasă.

Bătrânul orb îşi petrecu cea mai mare parte din timp cu Jerry, pe care îl mângâia şi îl dezmierda, recunoscător pentru faptele lui îndrăzneţe. Mai târziu ieşi, însoţit de câine, şi se duse în sat ca să povestească întâmplările din noaptea aceea.

CAPITOLUL XIX.

DISPARIŢIA LUI JERRY.

Într-o dimineaţă, fumuri groase se ridicau de pe munţii aflaţi pe coasta insulei Malaita pentru a semnala un mare vas de război care se îndrepta, printre insulele de corali, către Langa-Langa.

Vestea se răspândi imediat. Vasul de război nu se opri la Langa-Langa. Nu făcu escală nici la Binu. Veni drept spre Somo.

Nalasu, fiind orb, nu văzu mesajul transmis pe acea cale. Era prea izolat pentru ca să vină cineva la coliba lui şi să-l anunţe. Îşi dădu seama însă că se petrecea un lucru neobişnuit, căci auzi vocile ascuţite ale femeilor amestecate cu plânsul copiilor şi cu ţipetele, formând astfel o zarvă ce nu prevestea nimic bun.

În toată agitaţia aceea nu distingea decât spaima şi panica. Înţelese că oamenii din sat se refugiau în munţii

pustii. Cauza exodului nu o ştia însă.

Îl chemă pe Jerry şi îi ceru să plece în recunoaştere până la bananierul cel mare unde poteca îngustă ajungea la drumul principal. Terierul, de sub copacul acela, fu martor la fuga celor din Somo.

Bărbaţi, femei şi copii, tineri şi bătrâni, sugari aflaţi la sânul mamei sau invalizi, ce se ajutau de bastoane ca să meargă, se scurseră prin faţa câinelui în mare grabă. Animalele din sat, îndemnate de spaima comună, fugeau urlând. Era cât pe ce ca şi Jerry, contaminat de frică, să se amestece în hoarda celor mânaţi de pericolul unei catastrofe necunoscute.

Ochii lor străluceau în mod nefiresc, trezindu-i terierului în minte imaginea morţii. Sentimentul de fidelitate faţă de bătrânul care, de şase luni, îl îngrijea şi îl mângâia, îl făcu să-şi domine spaima.

Se întoarse deci la Nalasu şi, stând între genunchii lui, îi povesti tot. Nu putea să numere mai mult de cinci, deşi oamenii care fugeau depăşeau cu mult cifra aceea. Îl anunţă deci pe stăpânul său negru că numărul maxim, cinci, de bărbaţi, de femei, de copii, de bătrâni, de sugari, de porci de câini părăseau satul.

Nalasu înţelese că era vorba de mulţi oameni şi îi ceru să-i numească. Jerry îi spuse despre Bashti, Agno, Lamai, Lumai. Evident, exprima numele prin anumite intonaţii în lătrat, iar singurul care-l înţelegea era Nalasu.

Bătrânul îi pomeni şi pe mulţi alţii pe care câinele îi cunoştea după ureche, dar nu ştia cum să-i pronunţe. Animalul răspundea însă afirmativ, mişcând din cap spre dreapta, când orbul îl întreba dacă oamenii aceia fugeau şi ei.

Câteva nume nu-i provocară însă nici o reacţie, semn că nu-i cunoştea. Pe alţii îi marcă în sens negativ, fiindcă nu-i observase. Pentru aceasta clătină din cap şi înaintă laba stângă.

Bătrânul îşi dădu seama că era vorba despre o ameninţare foarte serioasă, mai periculoasă decât incursiunea unui trib maritim din vecinătate, pe care cei din Somo o puteau respinge uşor, datorită zidurilor de apărare. Ghici că era un vas de război care venea să se răzbune şi pe care băştinaşii îl aşteptau mai de mult.

În ciuda celor şaizeci de ani ai săi, nu cunoscuse ce înseamnă bombardarea unui sat. Auzise câte ceva despre aşezările unde căzuseră obuze, dar nu era clarificat asupra respectivelor evenimente. Îşi închipuia însă că erau nişte gloanţe mai mari decât cele folosite la carabinele Snider şi care puteau fi trase de la o distanţă mai mare.

Trebuia să afle însă, înainte de a muri, ce anume era un bombardament. Bashti, care aştepta de mult să apară crucişătorul ca să răzbune distrugerea vasului Arangi şi moartea celor doi albi, poruncise tribului său ca să fugă în munţi, pentru că îşi imaginase distrugerea ce avea să vină.

Ultimii fugari ieşeau din sat pe când Nalasu, strângând la piept arcul cu săgeţi, pornea la drum cu Jerry după el. Deodată, deasupra lui s-a auzit un zgomot asurzitor, aşa de puternic încât crezu că-i plesneşte capul.

Bătrânul se aşează jos. Era prima oară când auzea un tun şi i se părea de o mie de ori mai înspăimântător decât şi-l imaginase. Tunetul acela, urletul nefiresc ce anunţa o catastrofă naturală, elementele acelea dezlănţuite de zei, îl speriaseră tare. Părea că totul în jurul lui se destrămase ca o pânză firavă.

Nu doar că Nalasu se aşează în faţa uşii sale, ci îşi ascunse capul între genunchi şi îşi acoperi urechile cu palmele. Jerry, care nu auzise niciodată despre tun, fu impresionat de solemnitatea acelei scene. Crezu că era vorba despre o catastrofă naturală, asemeni furtunii care culcase vasul Arangi pe o parte, cu mult timp în urmă.

Totuşi, în loc să se pitească speriat de primul obuz, terierul irlandez se zburli şi îşi arătă ameninţător colţii.

Nalasu se strânse şi mai mult când obuzul explodă la distanţă. Jerry începu să mârâie furios. La fiecare bubuitură făcea la fel. Deşi nu mai făceau un zgomot atât de puternic, obuzele cădeau în junglă, tot mai aproape de ei.

Bătrânul, care până atunci trăise ca un viteaz printre pericolele pe care le cunoştea, devenise un laş în faţa spaimei produse de acele evenimente, rod al puterii omului alb. Pe măsură ce bombardamentul se apropia de ei, îşi pierdea tot mai mult cumpătul.

În cele din urmă groaza lui deveni aşa de intensă, că era gata să-şi muşte venele. Urlă ca un nebun, se ridică şi se repezi înăuntru, în coliba lui, ca şi cum acoperişul acesteia l-ar fi putut apăra. Se lovi de stâlpul uşii. Mai înainte ca Jerry să-i vină în ajutor, se prăbuşi la pământ. Chiar atunci un obuz căzu pe coliba lui.

În clipa în care acesta explodă, câinele se apropiase de pragul uşii. Coliba fu făcută bucăţi şi împrăştiată în jur, împreună cu Nalasu. Terierul fu luat de suflet şi aruncat la douăzeci de paşi de acolo. Izbindu-se de pământ, îşi pierdu cunoştinţa.

Trecură cinci minute până când primele mişcări spasmodice să-l facă să-şi agite labele. Când îşi reveni pe jumătate, nu mai ştia de când zăcea acolo. I se păru că doar cu o clipă în urmă primise o lovitură aşa de puternică, încât ar fi putut-o compara doar cu efectul produs de bâta unui negru.

Gâtul şi plămânii îi erau pline de un fum înţepător şi sufocant. Nările îi erau pline de pământ şi de praf. Începu că strănute şi să tuşească. Sări în toate părţile, îşi frecă botul cu o labă din faţă. Se gândea să gonească astfel durerea şi senzaţia neplăcută din nări şi din gâtlej.

Printr-un noroc extraordinar, nici o schijă a obuzului nu-l atinse şi, fiindcă inima, alături de celelalte organe, nu se resimţeau după explozie, îşi reveni repede. După cinci minute nu-l mai durea nimic, iar senzaţiile neplăcute dispăruseră.

Se îndreptă clătinându-se către coliba lui Nalasu. Dar nu mai găsi nimic… Nu se vedeau decât urmele a ceea ce fusese locuinţa sau stăpânul acesteia.

În timp de alte obuze continuau să sufle sau să explodeze, Jerry adulmecă resturile acelea. Nalasu şi coliba dispăruseră ca prin farmec. Fuseseră furaţi de neant…

De altfel, tot ce era în jur părea supus distrugerii. Viaţa se retrăsese pe colinele înalte şi în jungla deasă în care se ascunsese tribul, cât mai departe de fostul sat. Jerry îi fusese credincios stăpânului pe care îl servise atâta vreme. Nalasu îl hrănise şi îl îngrijise, ştiind astfel să-i trezească o adevărată afecţiune pentru el. Dar stăpânul acela nu mai exista…

Jerry se retrase fără grabă. Continuă, o vreme, să se zburlească şi să mârâie de fiecare dată când un obuz şuiera prin aer sau făcea explozie prin tufiş. Apoi deveni nepăsător.

În loc să fugă urlând, precum câinii sălbatici, mergea pe cărare cu pas sigur şi demn. Ajunse la drumul principal şi văzu că era pustiu. Ultimii refugiaţi se aflau, desigur, departe. Drumul acela, pe care-l parcursese de atâtea ori, de dimineaţa până seara, şi pe care-l văzuse de curând plin de oameni, îl întristă prin pustietatea ce-l stăpânea. Îi crea senzaţia că se apropia sfârşitul unei lumi aflate în pragul pieirii.

În loc să se oprească sub bananier, continuă să meargă în direcţia în care fugise tribul.

În timp ce mergea, cu ajutorul mirosului său, se punea la curent cu anumite episoade din cursul retragerii precipitate. Dădu peste un grup de negri atinşi de obuze. Acolo zăcea un om care mersese ajutându-se cu o cârjă, pentru că un rechin îi smulsese piciorul mai de mult. Lângă el se afla o negresă, care strângea la piept un sugar mort şi ţinea de mână un copil de trei ani, care nici el nu mai trăia. Doi porci mari şi graşi, pe care femeia a vrut să-i ducă în siguranţă, fuseseră sfârtecaţi, la rândul lor, de schije.

Mirosul îi arătă câinelui că valul celor care fugeau se despărţise în dreptul grupului de morţi, apoi se unise iar, nu departe de acolo.

Un copil îşi pierduse bucata de trestie de zahăr pe care o sugea. Mai încolo, o pipă din lut fusese zdrobită, călcată în picioare. Pana ce împodobea părul unui tânăr se pierduse lângă un vas cu cartofi şi fructele prăjite de iam pe care o negresă a vrut să le pună la adăpost, dar nu a putut să le care mai departe şi le-a pus în marginea drumului.

În vreme ce Jerry se plimba pe cărarea aceea largă, bombardamentul încetă şi lăsă loc împuşcăturilor. Oamenii albi debarcaseră şi ucideau porcii domestici pe uliţele din Somo.

Nu auzi şi zgomotul produs de copacii tăiaţi. Nu se mai întoarse niciodată acolo ca să vadă stricăciunile făcute.

În clipele acelea, cu Jerry se petrecu un lucru foarte ciudat. Nu ştiu de ce şi cum, dar fenomenul care avu loc n-ar putea fi explicat nici de cei mai mari gânditori.

Terierul irlandez se supuse unui impuls al creierului său. În loc să facă tot ce i se părea mai uşor şi firesc, el alese ce era mai greu. De bună seamă, i-ar fi fost mai uşor să îndure soarta pe care o cunoştea decât să se avânte în necunoscut.

Fiindcă atunci când eşti nefericit şi speriat cauţi să nu fii singur, se părea că terierul ar fi trebuit să-i urmărească mai departe pe cei din tribul Somo. Totuşi, Jerry se îndepărtă de calea urmată de ei şi se îndreptă spre nord, dincolo de hotarele stăpânirii lui Bashti. Drumul lui ducea deci către nord, într-un ţinut necunoscut şi ciudat.

Dacă Nalasu n-ar fi fost anihilat, poate că terierul ar fi rămas cu el. Jerry însă nu gândea, ci acţiona conform impulsurilor venite din creierul său. Putea să numere obiectele şi să le numească, dar nu să judece dacă era bine să rămână în Somo. Ce s-ar fi întâmplat dacă bătrânul orb ar fi trăit? De ce pleca din Somo dacă pierise Nalasu?

Pleca pur şi simplu pentru că bătrânul murise. Bombardamentul cumplit începea să i se şteargă din

memorie. Toată atenţia lui se îndrepta asupra prezentului. Porni pe cărările folosite de oamenii junglei ştiind că moartea îi dădea târcoale, cu auzul ascuţit la maximum, sesizând şi cel mai mic zgomot, a cărui cauză căuta să o descopere din priviri.

Chiar Cristofor Columb, când s-a urcat la bordul corăbiilor sale ca să plece în necunoscut, nu a dat dovadă de mai mult curaj decât Jerry în timp ce a parcurs jungla întunecată din insula Malaita.

Jerry nu s-a mai întors niciodată în Somo. Chiar în aceeaşi zi, Bashti şi oamenii lui au revenit acolo. Au râs şi s-au strâmbat la adresa albilor când au văzut ce efecte au avut obuzele lor. Câteva colibe au fost distruse de bombardament şi mai mulţi cocotieri au fost dărâmaţi cu topoarele. Cât despre porcii omorâţi, de teamă să nu li se strice carnea, şeful melanezian a dat poruncă să se facă un ospăţ pe cinste.

Un obuz făcuse o gaură în zidul ce îi apăra de atacurile dinspre mare. Bashti ceru oamenilor săi să o mărească, pentru a realiza un tunel. Apoi îngrămădi în jurul acestuia mai multe stânci din corali, construind astfel un nou hangar pentru bărcile lor.

Singurul lucru pe care Bashti nu şi l-a explicat a fost lipsa lui Nalasu.

CAPITOLUL XX.

ÎN JUNGLĂ.

Jerry rătăci timp de o săptămână prin junglă, fără să poată să ajungă în munţi pentru că sălbaticii supravegheau tot timpul potecile. L-ar fi fost greu să-şi găsească hrana dacă n-ar fi dat, chiar a doua zi, peste un purcel de lapte care se pierduse. Aceea a fost prima lui vânătoare. Din instinct, şi-a devorat prada, din care nu a mai rămas aproape nimic.

În zadar se mai învârti în jur, căci nu mai găsi altceva de mâncare. Fu obligat să se întoarcă la resturile rămase de la purcel şi să încerce să se hrănească, până la urmă, cu acestea.

Nu era prea fericit în libertate pentru că era prea domesticit, prea civilizat. Trecuseră secole de când înaintaşii lui nu mai gustaseră libertatea. Jerry era un singuratic. Nu putea să trăiască decât în apropierea omului. De multă vreme generaţiile care îl precedaseră nu trăiseră decât alături de zeii cu două picioare. Specia lui iubea omul, îl servea şi era gata să moară pentru el.

Singurătatea îl apăsa aşa de mult pe Jerry, că ar fi fost mulţumit şi cu un zeu negru, având în vedere faptul că divinităţile albe dispăruseră demult pe cărările amintirii. Dacă s-ar fi luat după împrejurările de faţă, ar fi tras concluzia că toţi zeii albi au pierit.

Plecând de la ideea că unul negru era mai bun decât nimic îşi termină de mâncat resturile de purcel şi porni către stânga, îndreptându-se spre mare. Rătăcea astfel, fără căpătâi, pentru că experienţa îi influenţa gândurile, chiar fără voia lui. Trăise întotdeauna în apropierea mării. Acolo existau oameni. Coborî panta colinei şi ajunse la ţărm.

Se trezi pe plaja unei lagune protejate de un recif coralifer. Colibele ruinate erau mărturia faptului că oamenii locuiseră odată acolo. Jungla învinsese însă, astfel că satul fusese înghiţit de vegetaţie.

Arbori groşi crescuseră prin acoperişurile deteriorate. Vegetaţia se întindea peste tot, acoperind spaţiile dintre colibe, ascunzând idolii din gurile rechinilor sculptaţi în lemn, râzând de vanitatea omenească. Un biet zid al fortăreţei maritime, care niciodată nu a fost prea impunătoare, zăcea în ruină între cocotieri şi mal. Bananierii şi arborii de pâine putreziseră în locul unde se prăbuşiseră.

Oseminte omeneşti erau împrăştiate pe acolo. Jerry le mirosi şi le recunoscu. Erau emblema fragilităţii specifice vieţii omeneşti. Nu găsi nici un craniu. Aceasta pentru că orice cap împodobea colibele vrăjitorilor. Aşa se obişnuia şi în satele din junglă situate pe coline.

Cu multă plăcere simţi în nări aerul sărat. Sesiză şi mirosul specific mlaştinii.

Apoi, ca un Robinson Crusoe care a descoperit urma unui Vineri, fu străbătut de un şoc electric. Jerry adulmecase şi îşi dăduse seama că un om trecuse de curând pe acolo. Urma de picior aparţinea unui negru, fiind lăsată de foarte puţin timp. Se luă după aceasta cam douăzeci de metri şi ajunse la o altă cărare, al cărei miros trăda, fără nici o îndoială, prezenţa unui alb.

Dacă l-ar fi văzut cineva pe Jerry în clipele acelea, ar fi crezut că a înnebunit. Începu să alerge peste tot, se întoarse pe propriile-i urme, adulmecă lipindu-şi botul de pământ, apoi ridicându-şi-l în aer şi urlând trist. Nu avea linişte deloc, sărea într-o parte sau alta şi, cum sesiza o mireasmă nouă, pornea impetuos în dreapta sau în stânga, de parcă s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea cu un prieten invizibil.

Explicaţia constă în faptul că, adulmecând pe acolo, descoperise urmele mai multor oameni. Un alb trecuse însoţit de un grup de negri.

În locul unde se afla, un negru se urcase în cocotier şi aruncase de sus nuci coapte. În altă parte, un bananier rămăsese fără fructe. Ceva mai departe fusese cules un arbore de pâine.

Ceva îl tulburase însă pe Jerry. Dăduse peste o mireasmă ce nu aparţinea nici unui alb, nici unui indigen. Dacă el ar fi avut atenţia necesară, ar fi observat că urma lăsată pe solul nisipos de persoana misterioasă era mai mică decât a unui bărbat şi că era diferită de cea a unei negrese prin faptul că degetele mari de la picioare păşeau apropiat şi nu apăsau greu pământul.

Era afectat şi prin aceea că nu cunoştea parfumurile franţuzeşti. Nările sale sesizau miresmele necunoscute pe care nu le mai întâlnise până atunci.

Dar misterul acela nu-l stăpâni prea mult. Adulmecase urmele unui alb şi, în ciuda paşilor întipăriţi peste tot prin

jurul lui, se încăpăţână să se ia numai după amprentele europeanului. Trecu astfel printr-o crăpătură în zidul de apărare dinspre mare şi ajunse pe plaja spălată ritmic de valuri.

Acolo dădu peste numeroase urme omeneşti, lăsate de curând, în jurul unei şalupe ce acostase şi îi debarcase. Fără îndoială că, reveniţi din expediţie, străinii se urcaseră iar în ambarcaţiune şi porniseră în larg. De aceea Jerry, cu labele din faţă intrate în apa până la umeri, rămase câteva clipe nemişcat, privind înainte, către oceanul fără sfârşit.

O jumătate de oră mai târziu, văzu ceva brăzdând apele lagunei. Era o barcă mare, cu motor. Descoperi apoi un alt Arangi. De astă dată era vorba despre un vas mai mare decât Arangi. Nava, albă şi lungă, avea catarge şi plutea pe valuri în zare.

Cele trei catarge aveau aceleaşi dimensiuni. Jerry nu observase diferenţa care exista între construcţia acelui vas şi cele două catarge, unul mai înalt şi altul mai mic, ale iahtului lui Van Horn. Nu cunoscuse decât lumea plutitoare ce se numea Arangi. De aceea, fără nici o îndoială, înţelese că aceasta se afla în faţa lui. Stăpânul lui alb, pe care-l iubea atât de mult, trebuia să fie la bordul navei!

Nu avea nici un dubiu. Din moment ce Arangi reapăruse, Van Horn se găsea pe punte. Jerry înţelese că acel pe care-l văzuse ultima oară pe genunchii lui Bashti se întorsese la trupul lui şi revenise pe lumea plutitoare ce se zărea înaintea sa. Terierul se aruncă deci în valuri şi înfruntă marea.

Dăduse frâu liber acelei nebunii, călcând astfel cel mai mare tabu pe care îl ştia. Dacă, în vocabularul lui, nu corespundea nimic cuvântului „crocodil”, în schimb el cunoştea foarte bine monstrul acela care putea să înoate sub apă şi la suprafaţă, care avea o gură îngrozitoare, cu fălci puternice şi care însemna moarte sigură pentru câini ce se avântau în valuri.

Sfida însă acel tabu fără nici o teamă. Spre deosebire de om, care este conştient în acelaşi timp de două lucruri şi anume că îi este frică, dar se luptă cu valurile mânat de curajul ce îi domină spaima, terierul irlandez nu se gândea decât la felul în care să ajungă mai repede la Arangi şi să-şi vadă stăpânul.

Cu o clipă mai devreme de a sări în mare se gândise la pericolul pe care îl prezenta sfidarea acelui mare tabu. Dar, odată în apă, hotărât să lupte, toate eforturile lui se îndreptau numai spre a-şi regăsi stăpânul.

Deşi nu era învăţat cu asemenea mişcări, înota cu toate puterile, exprimându-şi, prin sunetele variate pe care le scotea, dragostea lui pentru Van Horn, care se afla, neîndoielnic, la bordul iahtului alb dinaintea lui.

Cântecul lui de dor, care căpătase un ton mai înalt pe întinderea pustie a mării, ajunse la urechile unui bărbat şi ale unei femei care stăteau întinşi pe şezlonguri. Femeia, cu auzul mai ascuţit, îl sesiză prima.

— Lăsaţi o barcă la apă, soţul meu, comandă ea. Se vede un căţel. Ar fi păcat să se înece.

— Câinii nu se îneacă aşa uşor, îi răspunse el. Acesta nu va avea probleme. Dar ce caută pe aici?

Îşi ridică binoclul la ochi şi privi prin el câteva clipe.

— S-ar zice că este câinele unui om alb!

Jerry, bătând apa cu labele, înainta continuu, cu ochii fixaţi asupra iahtului ce creştea în dimensiuni. Deodată simţi că-l ameninţă ceva.

Tabu-ul îşi lua revanşa. Lucrul acela se apropia de el. Era un fel de copac plutitor, dar îşi dădu seama că nu era aşa ceva, ci o fiinţă periculoasă. Văzu chiar o parte din aceasta mişcându-se încet la suprafaţă.

Apoi fiinţa necunoscută trecu pe lângă el, atingându-i labele din faţă şi făcându-l să mârâie. Câinele se învârti puţin în loc, datorită vârtejului produs. Jerry înfrunta un rechin şi nu un crocodil, iar lipsa de îndrăzneală a acestuia

se explica uşor prin faptul că de abia se ospătase cu o bătrână broască ţestoasă, prea lentă ca să-i scape.

Fără să-l vadă, câinele simţea că lucrul acela, acel instrument de distrugere, îi dădea târcoale. Nu-i zări nici înotătoarea dorsală care se afla la suprafaţă, altfel ar fi înţeles că rechinul se apropia iar de el.

Auzi o serie de împuşcături trase de la bordul iahtului şi sesiză, în spatele lui, cum trunchiul de copac se scufunda repede în adânc. Asta a fost tot.

Pericolul a trecut şi a fost uitat. Câinele nu făcu legătura între dispariţia acestuia şi împuşcături. Nu ştia şi nici nu avea să afle vreodată că marinarul căruia i se spunea Harley Kennan şi căruia i se adresa cu „domnul soţul meu” cea care era pentru el „doamna soţia mea”, omul acela care era şi proprietar al iahtului cu trei catarge Ariel, îi salvase viaţa trăgând un glonţ în înotătoarea rechinului.

Jerry avea să-l cunoască în curând pe Harley Kennan. Chiar el, după ce-şi trecu o frânghie înfăşurată pe trup şi pe sub braţe, fu coborât de câţiva marinari pe lângă coca vasului, astfel că îl prinse pe câine de blana de după gât. Terierul irlandez, luptând cu apa, nici măcar nu-l văzuse. Ochii lui cercetară apoi cu teamă chipurile celor care-l priveau şi stăteau înşiraţi de-a lungul sabordului.

După ce fu depus pe punte, câinele nu se opri ca să-i mulţumească salvatorului său. Îşi scutură blana şi porni să alerge peste tot, căutându-şi stăpânul. Bărbatul şi femeia nu-şi putură stăpâni râsul.

— Ai zice că e nebun de bucurie că l-am salvat, vorbi doamna Kennan.

— Nu, îi zise soţul ei. Cred că nu e întreg la minte. Să spunem că i-a ruginit o rotiţă. Pun pariu că nu se va opri din alergat decât când va cădea epuizat.

De fapt, Jerry fugea în dreapta şi în stânga, la tribord, la babord, în faţă şi în spate, agitându-şi bucata de coadă şi privindu-i prieteneşte pe toţi zeii cu două picioare pe care îl întâlnea.

Dacă s-ar fi gândit puţin, s-ar fi mirat de numărul mare al albilor de la bord. Erau cel puţin treizeci, fără a-i mai lua în consideraţie şi pe ceilalţi zei, care nu erau nici albi, nici negri, dar prin îmbrăcăminte şi prin atitudine demonstrau că rămâneau divinităţi.

Nu dădu însă peste Van Horn. În zadar îl mirosi pe bărbatul din faţa lui, din buncărul unde doi bucătari chinezi îi vorbeau într-o limbă necunoscută. Nu-l găsi pe stăpânul său nici în cabine, nici în sala maşinilor, unde se simţeau foarte tare mirosurile de ulei şi de benzină.

Nu-l găsi nicăieri, în nici un colţ al vasului. În zadar încerca să-i adulmece prezenţa pe acolo.

Se duse lângă cârmă, se aşeză şi începu să-şi exprime dezamăgirea printru-un urlet trist. Un zeu alb, evident comandantul, care purta o şapcă din pânză şi o uniformă brodată cu fir auriu, îi adresă câteva cuvinte.

Imediat Jerry, care ştia să se poarte, îşi lăsă jos urechile, îi rânji politicos, îşi mişcă bucata de coadă şi înaintă spre el. Mâna zeului alb se îndrepta către capul său ca să-l mângâie, când doamna vorbi într-o limbă necunoscută câinelui.

Deşi nu înţelegea cuvintele, pricepu că era vorba de un ordin, pentru că zeul alb îşi retrase brusc mâna cu care urma să îl mângâie. Se ridică şi îi arătă cu degetul lui Jerry un loc spre care îl îndemna să se îndrepte. Terierul irlandez înţelese că trebuie să se apropie de femeie.

De fapt, aceasta îi spusese zeului alb:

— Trimite-l la mine, te rog, căpitane Winters.

Jerry se agită, fericit să asculte de cineva, şi ar fi mers cu capul înainte către mâna întinsă a femeii, pentru a fi mângâiat, dacă ea nu ar fi arătat într-un mod atât de ciudat. În timp ce se îndrepta către ea, se opri la jumătatea drumului şi, arătându-şi colţii, se dădu înapoi.

Până atunci nu mai văzuse decât negrese. Fusta ei, umflată de vânt, îi amintea de pânza cea mare de pe Arangi,

atunci când aceasta făcea zgomot, iar catargul pârâia, amenințându-l cu pericolul că-i va cădea în cap.

Cuvintele pronunțate de doamnă păreau plăcute, dar fusta înfiorătoare flutura neîncetat în vânt.

— Ce câine caraghios! râse ea. N-o să te muşc, micuţule…

Soţul ei, întinzând hotărât mâna către Jerry, îl chemă la el. Terierul irlandez fu extaziat să simtă mângâielile zeului alb şi îi linse mâna.

Apoi, Harley Kennan îi făcu semn să se îndrepte către soţia lui care, aşezată pe un şezlong de pe punte, se apleca înainte, cu braţele deschise către el.

Jerry ascultă, porni către ea cu urechile lăsate, cu gura zâmbitoare. Înainte însă ca doamna să-l atingă, vântul îi umflă iar fusta şi câinele sări înapoi, mârâind.

— Nu din cauza ta îi e frică, Villa, îi spuse atunci soţul ei, ci din pricina fustei. N-a mai văzut niciodată aşa ceva!

— N-o să-mi spui, zâmbi doamna Kennan, că aceşti canibali, colecţionari de capete, care trăiesc prin locurile din jurul nostru, întreţin crescătorii de câini şi îngrijesc rasele nobile. Micul nostru aventurier este un terier irlandez adevărat, aşa cum Ariel este o goeletă construită din lemn de pin de Oregon.

Harley Kennan începu să râdă şi Villa se luă după el. Jerry înţelese că avea în faţa lui un cuplu de zei albi fericiţi şi simţi şi el nevoia să fie vesel.

Din proprie iniţiativă se apropie de doamnă, atras de mirosul parfumului şi de alte miresme necunoscute pe care le sesizase încă de pe plajă. Dar o altă rafală de vânt umflă fusta ei şi se dădu înapoi, însă mai puţin ca până atunci. Se zbârli, dar nu-şi mai arătă colţii.

— Îi e frică de fustă, insistă Harley. Priveşte-l! Ar vrea să se apropie de tine, dar fusta îl îndepărtează. Strânge-o puţin, ca să nu se umfle şi să vedem ce va urma.

Villa Kennan făcu ceea ce i se sugeră şi Jerry, apropiindu-se precaut, îşi lăsă capul în jos şi se bucură de mângâierile ei, mirosindu-i în acelaşi timp încălţămintea. Recunoştea ca

fiind cea ale cărei urme le sesizase în satul ruinat de pe ţărm.

— Nu există nici o îndoială, vorbi Harley. A fost selecţionat de către albi şi crescut de ei. Ce poveste ciudată trebuie să fie viaţa lui! Sunt sigur că, dacă ar putea să ne spună prin ce a trecut până azi, am sta să-l ascultăm zile întregi. În mod cert nu a cunoscut doar negri în viaţa lui. Să vorbim cu Johnny!

Johnny îi fusese recomandat domnului Kennan de către Comisarul-Rezident al insulelor Solomon, din Tulagi, pentru a servi ca pilot pe Ariel şi a conduce vasul pe acea porţiune a traseului său.

Pilotul se apropie zâmbitor şi imediat Jerry îşi schimbă atitudinea. Trupul său tresări sub mâna Villei Kennan, care-l mângâia. Se îndepărtă de ea pentru a se apropia de negru cu o expresie sfidătoare.

Urechile nu şi le coborî, gura nu-i era zâmbitoare. Îl cerceta pe Johnny foarte atent şi îi mirosea pulpa piciorului. Făcu dovada unui mare dispreţ faţă de negru şi, după scurta lui inspecţie, reveni lângă doamna Kennan.

— Ce-ţi spuneam eu? îi zise soţul ei, cu un aer triumfător. Distinge oamenii după culoarea pielii! E, în mod cert, câinele unui alb, care l-a dresat astfel.

— Pe cuvântul meu! făcu Johnny. Eu cunosc aşa câine. Eu cunosc tata şi mama lui. Mare stăpân domnul Haggin, trăieşte la Meringe, cu tata şi mama lui.

Harley Kennan scoase un strigăt de mirare.

— E firesc! făcu el. Comisarul mi-a vorbit despre povestea asta. Vasul Arangi, pe care l-au capturat oamenii din Somo, venea de la plantaţia Meringe. Johnny a recunoscut câinele ca fiind din rasa lui Haggin din Meringe. Dar de atunci a trecut ceva timp. Pe vremea aceea animalul din faţa noastră era doar un căţel. Fireşte, e câinele unui alb!

— Uiţi de dovada cea mai evidentă, glumi doamna Kennan. Câinele poartă dovada cu el.

Harley îl examină cu atenţie pe Jerry.

— E evidentă, insistă doamna.

După ce îl cercetă şi a doua oară, mai atent, Kennan clătină din cap.

— Nu văd nimic neobişnuit.

— Dar coada? strigă femeia. În mod cert, indigenii nu se distrează scurtând cozile câinilor. Nu-i aşa, Johnny? Oamenii din Malaita taie cozile câinilor?

— Nu, răspunse convins Johnny. Domnul Haggin din Meringe taie. Pe cuvântul meu!

— Atunci, în faţa noastră se află singurul supravieţuitor de pe Arangi, concluzionă doamna. Nu-i aşa, domnule Sherlock Holmes Kennan?

— Servitorul dumneavoastră, doamnă Sherlock Holmes, îi răspunse el vesel. Nu-ţi mai rămâne decât să ne conduci până la capul lui La Perouse. Se ştie că şi l-a pierdut pe undeva, prin apropierea insulei acesteia.

Nimeni nu bănuia că Jerry trăise o vreme lângă un oarecare Bashti, nu departe de coasta aceea, care, în Somo, la ora respectivă stătea în mod cert în coliba lui meditând cu un cap pe genunchi. Capul acela era chiar al marelui navigator. Povestea lui fusese uitată de multă vreme de descendenţii celui care i-l tăiase.

CAPITOLUL XXI.

FRUMOASA DE PE ARIEL.

Eleganta goeletă cu trei catarge care urmărea să facă înconjurul lumii, plecase din San Francisco de un an. Jerry, aflat într-o asemenea companie, a zeilor albi, o găsea incomparabilă. Nava nu avea dimensiunile reduse ca ale lui Arangi şi nici nu găseai pe acolo un mare număr de negri. Singurul de la bord era Johnny, ceilalţi fiind zei albi.

Jerry îi vedea pe aceştia peste tot. La cârmă, la pază, măturând puntea, lustruind obiectele din alamă, făcând manevre. Exista însă o deosebire între ei. Erau zei şi zei, iar Jerry sesiză în curând ierarhia din acel Olimp.

Cei care munceau şi făceau manevrele erau sub comanda căpitanului şi a celor doi ofiţeri îmbrăcaţi în uniforme albe

şi împodobiţi cu aur. La rândul lor, aceştia ascultau de Harley şi Villa Kennan. Dintre ultimii doi, terierul nu ştia care era mai important. Fără să mai piardă timpul ca să rezolve problema ivită astfel, el a acceptat dualitatea conducerii. Nici unul din ei nu părea să-l domine pe celălalt. Ei păreau să domnească asupra celorlalţi din jurul lor.

N-ar fi adevărat să spunem că e destul să dai de mâncare unui câine ca să devii stăpânul lui. Harley sau Villa Kennan nu i-au dat mâncare lui Jerry şi totuşi acesta pe ei i-a ales ca stăpâni, pe ei i-a iubit şi servit, chiar mai bine decât steward-ul japonez care-i pregătea zilnic hrana.

Spre deosebire de alţi câini, terierul ştia să delimiteze pe cel care îi servea masa de cel care i-o comanda. În subconştientul lui exista noţiunea precisă că nu doar el, ci toţi oamenii de la bord le datorau hrana lui Harley şi soţiei lui. Ei îi conduceau. Căpitanul Winters putea da ordine marinarilor, dar asculta de Harley Kennan.

Aşa fusese obişnuit el dintotdeauna, atât cu domnul Haggin, cât şi cu Van Horn, cu Bashti şi cu şeful vrăjitorilor din Somo. Se ataşă deci de cei doi zei albi importanţi şi fu tratat în consecinţă.

Van Horn, pe vasul Arangi, şi Bashti, în Somo, îl proclamaseră tabu. La fel se întâmplă şi la bordul lui Ariel. De la Sano japonezul şi numai de la el primea terierul mâncarea. Nu trebuia să accepte nimic de la altcineva. Cei de la bord nu trebuiau să-i dea biscuiţi, sau să-l invite la o plimbare pe ţărm. Nu aveau voie nici să se joace cu el sau să-l fluiere ca să fugă dintr-un capăt în altul al punţii.

Jerry, care prin firea lui se considera câinele unui singur stăpân, acceptă uşor acea stare de lucruri. Desigur, existau nuanţări şi el înţelegea foarte bine aşa ceva. Astfel, le-a permis celor doi ofiţeri să-l salute printr-un „Halloo!” şi chiar să-l atingă pe cap.

Căpitanul Winters avea voie să-i frece urechile, să-i strângă laba şi să i-o scuture bărbăteşte, să-l bată cu palma

pe spate şi chiar să-l apuce de bot. Dar întotdeauna când soţii Kennan apăreau pe punte, căpitanul îl lăsa în pace.

Villa îl necăjea cu tot felul de glume, dar el nu se supăra niciodată. Îi băga înăuntru vârfurile urechilor, îl punea să stea în două picioare, ţinându-şi echilibrul prin mişcarea labelor din faţă. Uneori îi sufla în faţă şi în nas.

Harley Kennan se apropia de el când dormea pe fusta soţiei sale Villa şi îl gâdila pe pernele labelor, făcându-l să dea inconştient din picioare până când se trezea, distrându-şi astfel stăpânii.

Seara, pe punte, ea îşi acoperea picioarele cu o cuvertură, simulând astfel o creatură care se apropia de Jerry. Acesta părea speriat şi pornea la atac împotriva a ceea ce trebuia luat drept un duşman. Jocul era însoţit de hohote de râs presărate de ţipete, când el strângea prea tare cu colţii. Se termina întotdeauna cu mângâieli şi terierul ajungea în braţele doamnei. Cine altul se juca astfel cu ea pe puntea vasului Ariel? Jerry nu şi-a pus niciodată o asemenea întrebare, dar îşi dădea seama de favoarea ce i se făcea.

Într-o zi a descoperit un joc foarte plăcut. Se apropia de ea adulmecând, într-un gest de mare afecţiune. Apoi se ciocneau nas în nas, până când ea se retrăgea ţipând. Din întâmplare, repetă jocul şi îşi dădu seama de efect. De atunci, de câte ori ea îl necăjea prea tare, înainta către ea cu botul înainte şi o împingea, dându-i capul pe spate. După un timp, constatând că orice asemenea acţiune a lui se termina mereu în braţele ei, iar Villa continua a se juca trăgându-l de urechi, prinse un gust deosebit pentru acele distracţii copilăreşti.

Orice câine îşi adoră stăpânul. Mai fericit ca toţi ceilalţi, Jerry avea doi zei care, deşi îl comandau, îl iubeau foarte mult. Dacă ar fi vrut cineva să le facă un rău soţilor Kennan, el şi-ar fi dat şi viaţa ca să-l împiedice. Nu trăia pentru ca să aibă mâncare, un adăpost, un refugiu confortabil. Trăia pentru iubire şi s-ar fi sacrificat bucuros pentru stăpânii săi.

În Somo, Jerry i-a uitat foarte greu pe domnul Haggin şi pe Van Horn. În satul acela de canibali, vieţii sale îi lipsea ceva. Dragostea. Doar afecţiunea putea vindeca o rană sufletească. La bordul lui Ariel aceasta se cicatrizase repede. Nu-i uitase pe Van Horn şi pe domnul Haggin, dar amintirea lor şi regretul pentru că lipseau deveniră mai puţin dureroase. Jerry îi visa tot mai rar pe foştii lui stăpâni…

CAPITOLUL XXII.

NOII ZEI.

Ariel, urmând coastele insulei Malaita, înainta încet spre nord prin lagunele delimitate de recifuri şi de ţărm. Vasul se aventura prin trecători atât de strâmte şi de accidentate, că Winters pretindea că i se albea părul tot mai mult cu fiecare zi care se scurgea. Aruncau ancora în faţa fiecărei fortificaţii de pe insuliţele din recifuri de corali şi în dreptul oricărei plantaţii de arbori unde existau urme ale canibalilor.

În acest timp, Jerry nu a fost învăţat să răspundă la un alt nume.

— Trebuie să-l strigăm într-un fel, îi zise Harley soţiei sale. Fără îndoială că Haggin i-a pus un nume înainte de a-l îmbarca pe Arangi. De aceea aş vrea să ne întoarcem la Tulagi şi să ne informăm despre asta.

— Cu ce ne ajută aşa ceva?

— Ne ajută enorm, draga mea, îi răspunse el. Dacă după un naufragiu, salvatorii ţi-ar zice doamna Riggs ori domnişoara Maupin sau, mai familiar, Topsy? Dar dacă mie mi-ar spune Benedicte, Arnold, Judas ori Haman? Mai bine nu-i punem nici un nume până nu i-l găsim pe cel adevărat.

— Totuşi trebuie să-l strigăm cumva, obiectă ea. Nu mi-l pot imagina fără nici un nume.

— Atunci pune-i mai multe, dar nu-l striga de două ori la fel. Într-o zi spune-i Câine, în alta Domnule Câine, apoi Aventurierul şi aşa mai departe.

Astfel Jerry, care nu-şi mai ştia numele, fu chemat în toate felurile. Răspundea la fiecare apel, mai ales dacă era rostit cu intonaţii călduroase.

Era dezamăgit însă că nu putea să-şi folosească vocabularul. Nimeni dintre cei de la bord nu cunoştea limbajul lui Nalasu. Tot vocabularul bogat al lui Jerry, progresele făcute în modul de a-l folosi, lucrul care-l făcea să fie altfel decât toţi ceilalţi câini, s-au dovedit inutile acolo. Nimeni nu-i vorbea ca Nalasu, nici măcar nu bănuia existenţa unui limbaj bazat pe intonaţia lătratului. Totul se pierduse o dată cu moartea bătrânului orb.

În zadar încercă terierul să comunice cu zeiţa lui. Aşezat pe labele din spate, cu capul aplecat în faţă şi ţinut de mâinile Villei, îi vorbea fără încetare, dar nu primea nici un răspuns.

Prin intermediul sughiţurilor, urletelor, gemetelor şi lătrăturilor ori altor zgomote provocate de laringele său, încerca să-şi spună povestea. Ea se dovedea tare binevoitoare. Îşi plinea urechea chiar lângă botul lui, astfel că îi ajunseră câteva fire din părul ei chiar în gură. În ciuda eforturilor, nu înţelegea nimic din ce-i spunea el, deşi tare mult ar fi dorit să afle.

— Oh! Domnule soţul meu, zise ea într-o zi, câinele acesta vorbeşte. Ştiu că vorbeşte. Îmi spune povestea lui, dar nu i-o pot înţelege.

Harley se arătă sceptic. Intuitiv, soţia lui ghicise corect.

— Sunt sigură de ce spun, continuă ea. El ne-ar povesti întâmplările prin care a trecut dacă noi am putea să-l înţelegem. Nici un câine nu mi-a mai vorbit în felul acesta. Îmi povesteşte viaţa lui, sunt sigură. Câteodată mi se pare că-şi exprimă bucuria, dragostea, mândria, spiritul de luptă. Altă dată e supărat, revoltat, trist sau disperat.

— Fireşte, făcu Harley liniştit, un câine civilizat, care se pierde printre canibalii din Malaita, trebuie să aibă toate stările sufleteşti pe care şi le închipuie o frumoasă femeie de rasă albă, scumpa şi minunata Villa Kennan. Dar, draga

mea, în realitate nu e decât glasul mării pe care-l asculţi într-o scoică, adică glasul pe care tu i-l atribui scoicii.

— Totuşi…

— Nu ai dreptate, draga mea Villa. Intuiţia este o facultate mintală periculoasă, pentru că ne îndepărtează de realitate.

— Văd că râzi de mine cu toată superioritatea inteligenţei tale masculine. Dar eu nu mă înşel…

Se opri, ca să găsească un cuvânt potrivit pentru a-şi exprima exact gândul. Negăsindu-l, îşi puse mâna în dreptul inimii.

— Deci suntem de acord! zise el vesel. Este exact ceea ce voiam eu să spun. Inima se poate impune uneori în faţa minţii şi întotdeauna i se dă dreptate, deşi se demonstrează că, de cele mai multe ori, greşeşte.

Harley Kennan n-a vrut niciodată să creadă ce pretindea soţia lui în ceea ce privea limbajul lui Jerry. A considerat lucrul acela ca o iluzie poetică şi sentimentală manifestată de iubita lui Villa.

Dar frumosul terier irlandez cu blana roşcată şi linsă avea darul vorbirii.

Dacă nu putea să-şi folosească limbajul, cel puţin îi înţelegea repede pe ceilalţi. Fără efort, doar prin practică, a prins din zbor modul de vorbire folosit la bordul lui Ariel. Din păcate, acesta nu corespundea deloc celui pe care îl inventase Nalasu, ceea ce îl încurca pe Jerry, deoarece nu se putea exprima.

Zeiţa lui era chemată în trei feluri: Villa, doamna soţia mea şi doamna Kennan. Cel puţin aşa auzea când o striga cineva. El nu avea cum să exprime numele acelea. Numai zeii albi vorbeau folosind acel limbaj. Dimpotrivă, cel inventat de Nalasu fusese un compromis între felul de a comunica al zeilor şi cel al câinilor, astfel că om şi animal puteau discuta împreună.

Află şi numele diferite ale zeului: domnul Kennan, Harley, Căpitanul Kennan şi, foarte rar, în intimitate, domnul soţul meu sau altele.

Nici pe acestea nu le putea folosi. Îşi aminti de nopţile liniştite, când vântul nu clătina nici o frunză, cum discuta încet cu Nalasu prin intermediul lătrăturilor sale. Bătrânul orb stătea atunci chiar la o distanţă de o sută de paşi de el.

Într-o zi, stăpâna lui, care-şi usca părul la soare, după ce înotase puţin, se aplecă asupra lui, ţinându-i capul în mâini ca să-l împiedice să o lingă pe faţă. Ea se distra îngânându-i un cântec.

În altă zi, ea începu iar cântecul acela, chiar lângă urechea lui. Jerry făcu atunci un lucru surprinzător. Până atunci nu mai făcuse în mod conştient aşa ceva. Acţionă împotriva voinţei lui, împins de puterea instinctului, aşa cum se scutura după ce ieşea din apă sau dădea din labe prin somn când era gâdilat pe pernuţele acestora.

În vreme ce vocea cântăreţei îi producea vibraţii dulci în ureche, stăpâna lui dispăru din privire şi el se lăsă furat de farmecul modei.

Era plecat atât de departe, că aproape brusc, fără să-şi dea seama, îşi retrase capul dintre mâinile care îl înconjurau şi, ridicându-şi botul la patruzeci şi cinci de grade, începu să se balanseze uşor şi să respire zgomotos, marcând astfel ritmul melodiei. Cu o mişcare rapidă, botul lui se îndreptă în sus, îşi deschise gura şi scoase sunete tot mai înalte, care după un timp se stinseră.

Nu era decât începutul. De atunci, Jerry a căpătat porecla de Micul Cântăreţ. Villa Kennan a sesizat imediat în urletele lui aptitudini vocale pe care a încercat să le dezvolte. Când se aşeza jos, îl invita cu un gest al mâinii:

— Vino, Micule Cântăreţ.

El se apropia, se aşeza lângă ea, trăgând în piept mirosul plăcut al părului ei. Îşi punea capul lângă al ei, îşi ridica botul şi începea să urle uşor după ea, căci Villa dădea tonul melodiei. Odată ce începea, cânta alături de doamna Kennan cât voia ea.

Cânta, într-adevăr. Jerry era apt să vorbească, de aceea învăţă curând să tragă aer în piept şi să-i dea drumul

modulând sunetele pe care le scotea. Putea să le reducă intensitatea până când păreau nişte şoapte, apoi să le exprime iar cu putere, să accelereze ori să încetinească ritmul, după cum îi cerea cea care îl conducea.

Terierul irlandez se bucura de cântecul său, la fel cum fumătorul de opiu gustă fericirea viselor sale. De fapt şi câinele se transpunea într-o altă lume, deşi stătea cu ochii deschişi, iar miresmele din părul zeiţei lui îl învăluiau, în timp ce vocile lor se contopeau melancolic.

Se pierdea în clipele acelea într-o lume necunoscută evocată de cântec. Îi reveneau în memorie toate suferinţele lui, dar acestea nu-i mai provocau durere. Îl cuprindea o tristeţe plăcută, care-l ducea departe de Ariel, vasul ancorat într-una din numeroasele lagune.

În momentele respective îl năpădeau imaginile. Se vedea, în noaptea rece, singur pe o colină pustie, iar urletul său dezolat se ridica până la stele. În depărtarea întunecată se auzea cum îi răspundea o voce plângătoare şi alte glasuri triste se ridicau de pretutindeni, apropiate sau îndepărtate, umblând noaptea cu lamentările lor. Acolo era întreaga lui rasă şi, fără să-şi dea seama de ce, o simţea alături de el.

Nalasu, când îl învăţase acel mod de comunicare, făcuse apel la inteligenţa lui. Villa însă, fără a înţelege profunzimea actelor ei, reuşea să-i cucerească inima şi să-i trezească amintirile cele mai profunde.

Câteodată umbre şi forme nedefinite se detaşau din noapte şi se mişcau cu viteză, ca nişe năluci. Ca prin vis, le auzea asemeni unor lătraturi ale haitei. Sângele îi pulsa mai tare în vene şi în el se trezea instinctul de vânător, iar urletul stins devenea plâns.

Îşi retrăgea capul de lângă pletele stăpânei sale, dădea din labe de parcă alerga într-o cursă. În momentele acelea depăşea hotarul timpului şi al realităţii pentru a se lăsa cucerit de vis. Se avânta, astfel, în mijlocul haitei fantasmagorice.

Mulţi oameni au căutat să ajungă în lumea vedeniilor folosind grăunţe de mac sau sucul de cânepă. Asemeni lor, Jerry încerca să-şi găsească plăcerea când Villa Kennan, luându-l în braţe, îl atingea cu părul el şi îl ducea, cu melodiile ei, prin spaţiu şi timp, până la începuturile lumii pe care o cunoştea.

Senzaţiile acelea nu se declanşau însă întotdeauna când se porneau să cânte amândoi. De obicei se formau numai anumite impresii, destul de vagi. Abia mai târziu începeau adevăratele viziuni. În mod cert însă, nălucile triste ale amintirilor îl înconjurau.

Îi apăreau astfel, în faţa ochilor, chipurile lui Van Horn şi al domnului Haggin. Uneori se întâlnea, în felul acela, cu Terrence, Biddy, Michael, alerga alături de ei pe îndepărtata plantaţie de la Meringe.

— Scumpa mea, îi zise într-o zi Harley soţiei sale, după un asemenea duet, din fericire pentru el, nu eşti un dresor de profesie ori doamna care prezintă pe scenă un animal inteligent. Ai putea totuşi să-l prezinţi într-un spectacol de music-hall.

— Dacă aş face-o, îi răspunse ea, sunt convinsă că ar fi fericit să asculte tot ce-i poruncesc eu.

— Ar fi într-adevăr un lucru extraordinar, ripostă Harley.

— Adică?

— Ar fi singurul caz pe care îl cunosc când animalul ar vrea să muncească din plăcere şi şi-ar iubi dresorul.

— Credeam că demult nu mai folosim nişte cuvinte atât de crude.

— Publicul îşi poate imagina că animalul îşi iubeşte dresorul, dar în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri se înşală.

Villa oftă şi zise:

— Înseamnă că, din păcate, va trebui să abandonez strălucita carieră care mă aştepta chiar în momentul când ai descoperit ce dresoare minunată aş putea fi. Numele meu ar fi fost scris cu litere mari pe atâtea afişe!

— Da… Villa Kennan, marea soprană, şi Micul Cântăreţ, câinele tenor, făcu Harley.

Amândoi izbucniră în râs şi Jerry le împărtăşi bucuria, a cărei cauză nu o cunoştea. El era însă bucuros că îi vedea veseli.

Terierul irlandez găsise ceea ce, prin firea lui, îşi dorise cu atâta ardoare: dragostea unui zeu. Convins de dualitatea suveranităţii lor la bordul lui Ariel, îi iubea pe amândoi, pe Villa şi pe Harley. Dar, fiindcă ea reuşea, prin magia ei, să ajungă la inima lui, să-l poarte prin ţinuturi necunoscute, o iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva, cu excepţia lui Van Horn.

CAPITOLUL XXIII.

VÂNĂTOAREA LUI JERRY.

Aflat la bordul lui Ariel, Jerry a aflat repede că fugăritul negrilor nu mai era permis. Dornic să le facă pe plac noilor săi zei şi să-i servească, a profitat de prima ocazie ca să atace un grup de negri veniţi cu o barcă pentru a vizita nava. Un strigăt al Villei şi un ordin al lui Harley l-au oprit însă. Convins că era la mijloc o greşeală, a sărit totuşi pe unul din negri, dar o comandă mai hotărâtă, a domnului Kennan l-a făcut să vină, cuminte, agitându-şi bucata de coadă, la locul lui. Nu ştia ce să găsească pentru a fi iertat. Până la, urmă i-a lins mâna lui Harley, care voia să-l mângâie.

Apoi l-a chemat Villa şi l-a ţinut lângă ea, strângându-l de bot cu mâinile, privindu-l în ochi, lipindu-şi faţa de el şi explicându-i foarte serios cât de rău era pentru că se lua de indigeni. Ea îi spunea că nu era un vulgar câine sălbatic, ci un terier din rasa cea mai pură şi că nu trebuia să-i atace pe cei lipsiţi de apărare. O asculta cu cea mai mare atenţie, fără să înţeleagă cuvintele pronunţate de ea, dar ghicindu-le sensul.

În limbajul folosit la bordul lui Ariel, întâlnise de mai multe ori cuvântul „rău”, care se auzi şi în discursul ţinut pentru

el de Villa. „Rău” echivala, pentru el, cu „nu trebuie” şi însemna deci un tabu.

Din moment ce aşa doreau zeii lui, era obligat să-i asculte. Nu trebuia să sară pe negri. Era păcat, dar nu avea ce face. Altădată, Van Horn îl îndemna să-i fugărească. Jerry nu se gândi chiar în felul acela, dar ajunse la aceleaşi concluzii.

Pentru el, a iubi un zeu însemna a-l servi. Se bucura că le era de folos. La el, a servi însemna a asculta ce voiau ei. Îi părea, desigur, rău că nu mai putea să mârâie şi să-i apuce de picioare pe băştinaşii care treceau pe lângă el.

Fiecare lucru la timpul său. Avea să facă o nouă experienţă în acest sens.

Astfel, într-o zi când Villa Kennan simţi nevoia să facă baie în apa rece şi înspumată a unui râu, Johnny, pilotul negru din Tulagi, făcu o greşeală. Harta indica la o milă distanţă locul unde râul Suli se vărsa în mare. Pe hartă nu mai figura altceva pentru că nici un alb nu explorase până atunci regiunea aceea.

Când Villa vru să facă baie, soţul ei îi ceru părerea lui Johnny, iar el îi răspunse:

— Pe aici nu sunt negri. Nu vă deranjează nimeni. Oamenii junglei mult mai departe.

Astfel, o barcă se duse până pe ţărm şi, în timp ce marinarii rătăceau la umbra cocotierilor de pe plajă, Villa, Harley şi Jerry urcau pe firul apei, parcurgând un sfert de milă până când întâlniră în drum un heleşteu.

— Trebuie să fim foarte prudenţi, zise Harley, scoţând din tocul de piele revolverul automat, pe care-l puse deasupra grămezii de haine. N-ar fi exclus ca vreun negru rătăcit pe aici să ne atace.

Villa, intrată până la genunchi în apă, îşi ridică ochii către bolta deasă şi întunecoasă pe care jungla o făcea deasupra lor şi care abia putea fi străbătută de câteva raze de soare. Simţi că o trec fiorii:

— E locul perfect pentru o tâlhărie.

Râse apoi şi, luând apă în palme, aruncă stropii îngheţaţi către soţul ei. Acesta se aruncă după ea.

Jerry rămase un timp lângă hainele lor, urmărindu-le zbănţuiala. Un fluture imens îi atrase apoi privirea. Puţin mai târziu, fugea prin junglă după un şobolan de pădure. Urmele lăsate de acesta nu erau chiar recente. Ştia lucrul acesta. Numai că în adâncul său se trezeau toate instinctele pe care le credea pierdute: cel de a vâna, cel de a pândi şi cel de a căuta vietatea ce avea să-i servească drept hrană. Se distra în felul acela, procurându-şi singur mâncarea, deşi de multe secole aceasta îi fusese oferită de mâna omului.

Folosindu-şi astfel facultăţile pe care le considerase inutile, dar care trăiau în el, dornic de ţopăială, se avânta după şobolanul de pădure, cu întreaga atenţie a vânătorului.

Urmele pe care le cerceta se încrucişară cu altele, mai proaspete. Jerry fu străbătut parcă de un şoc electric. Se opri brusc. Nările lui adulmecaseră locul pe unde trecuse un negru. Era un miros ciudat, cum nu mai întâlnise până atunci.

Nu se mai avântă după şobolan, ci porni pe noua pistă, mânat de curiozitate. Nu se temea pentru soarta lui Harley sau cea a Villei nici măcar atunci când dădu peste străinul care, evident, surprins că le auzea glasurile, stătea pe loc şi nu ştia ce să facă. Foarte nervos, fără a fi însă îngrijorat, Jerry urmărea noua pistă ca să se distreze.

Îşi auzea din când în când stăpânii ţipând şi râzând. Se bucura şi el. Dacă ar fi avut cum să-şi exprime senzaţiile pe care le trăia, ar fi declarat că nici un sunet nu era la fel de armonios precum cele scoase de vocea Villei Kennan ori de glasul lui Harley. Aceasta, evident, din cauza iubirii şi grijii pe care li le purta.

Văzându-l pe negru, care stătea în apropierea eleşteului, Jerry fu cuprins brusc de îngrijorare. Cineva cu intenţii bune nu s-ar fi comportat ca el. Se târa pe pământ, aşteptând clipa potrivită ca să facă un rău. Pândea de după

o rădăcină groasă, observându-i cu mare atenţie pe cei doi. Jerry se zburli şi se pregăti ca să se târască el.

Străinul îşi duse arma către umăr. În zgomotul apei înspumate, în hohotele de râs, victimele păreau că se îndepărtează de el. Arma negrului nu era un model vechi, ca Snider, ci o modernă carabină Winchester cu repetiţie. După cum o mânuia, se părea că se pricepea foarte bine să tragă cu aşa ceva.

Poziţia lui, chiar lângă copac, nu-l avantaja prea mult. Îşi coborî arma şi se târî mai aproape de lac. Jerry se lăsă şi el mai jos şi îl urmă. Se deplasa chiar pe lângă sol şi nu putea fi văzut în nici un fel de străin. Când acesta se oprea, aşa făcea şi câinele. Când se deplasau, terierul irlandez avea grijă să se grăbească, astfel că distanţa dintre ei se micşora. Din când în când, părul de pe cap şi de pe umeri i se zburlea de furie şi ferocitate. Nu mai era câinele cu blana minunată care se lăsa legănat în braţele zeiţei. Devenise vânătorul dominat de instinctele primare, cum se vedea alături de părul despletit al stăpânei, în lumile ciudate unde îl purtau cântecele. Era făcut pentru luptă, o fiinţă sălbatică, pregătită să atace.

Se pregătea de atac pe măsură ce se apropia. Uitase cu totul de tabu-ul impus la bordul lui Ariel asupra negrilor. Ştia doar că un pericol îi ameninţa pe stăpânii lui, iar pericolul venea de la străinul acela.

Terierul se apropiase destul de mult de negrul care se pregătea să tragă. Putea sări. Carabina era fixată bine în umărul ucigaşului, când el se avântă înainte. Agil, fără zgomot, nu fu observat de duşmanul său decât atunci când, ca un proiectil, îi ateriză între umeri, venind din spate. În aceeaşi clipă, colţii lui îl apucară de ceafă, dar prea aproape de baza muşchilor umerali ca să-i atingă coloana vertebrală.

Speriat şi surprins, negrul apăsă pe trăgaci, iar din gât îi ieşi un urlet inuman. Aruncat cu faţa la pământ, se rostogoli apoi cu Jerry, care îi sfâşia obrajii şi o ureche, căci, spre

deosebire de buldogii care, după ce îşi apucă prada, n-o mai lasă, terierii irlandezi muşcă des şi continuu.

Când Harley Kennan, cu revolverul său automat, sosi acolo, îi găsi pe cei doi luptători, om şi câine, înlănţuiţi, zbătându-se pe pământ. Negrul, cu faţa plină de sânge, strângea între mâini gâtul terierului, care, apărându-se, îl zgâria cu ghearele labelor din spate. Nu mai erau ghearele unui căţel, ci puternicele arme ale animalului adult, şi lăsau urme cumplite. Burta adversarului său era plină de sânge.

Harley Kennan nu îndrăzni să tragă, căci luptătorii erau prea apropiaţi. Se îndreptă spre ei şi îi veni de hac negrului cu o lovitură dată cu patul puştii. Eliberat din strânsoare, Jerry se repezi să-l apuce de gât. Stăpânul său îl reţinu cu un gest şi o poruncă fermă. Terierul tremura de furie şi mârâia cu ferocitate. Se opri totuşi. Îşi ridică privirea spre stăpânul său, îşi coborî urechile şi începu să dea din bucata de coadă.

— Bun câine… bun câine, îi zise Harley, mângâindu-l.

Jerry ştia că acele cuvinte însemnau că îşi servise bine zeul.

— Ştii că tâlharul acesta se pregătea să ne împuşte? îi zise Harley soţiei sale, care se îmbrăca. Nu era decât la cincizeci de paşi, astfel că nu avea cum să nu ne nimerească. Şi ce armă are! Un Winchester… Un tâlhar cu o asemenea carabină trebuie să se priceapă bine să o folosească.

— Şi de ce nu a tras în noi? întrebă ea.

Soţul ei i-l arătă pe Jerry.

Ochii ei străluciră. Înţelese tot.

— Vrei să spui că…

El îi făcu un semn din cap.

— Da. Micul Cântăreţ l-a împiedicat.

Se aplecă deasupra omului şi îl întoarse ca să-i arate rana de pe ceafă.

— Iată de unde l-a apucat mai întâi. Probabil că banditul avea degetul pe trăgaci şi-l ţintea pe unul dintre noi.

Probabil că pe mine. Micul Cântăreţ i-a dat planurile peste cap.

Villa nu ascultă decât jumătate din cele ce-i spunea soţul ei, fiindcă era ocupată să-l strângă în braţe pe Jerry. Îi vorbea cu blândeţe, ca să-l liniştească şi să nu mai stea zburlit.

Dar terierul începu să mârâie şi se pregăti să sară iar asupra ucigaşului când acesta mişcă şi, deşi ameţit, dădu să se ridice. Harley îi luă cuţitul pe care-l ascundea între piele şi centură.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

Dar negrul nu se uita decât la Jerry. În ochii lui se citea mirarea. Înţelesese că micul animal îi încurcase toate socotelile.

— Pe cuvântul meu! îi zise el lui Harley. Câinele ăsta m-a zgâriat tare.

Îşi pipăi apoi rănile de la gât şi de pe faţă, observând că albul avea carabina Winchester.

— Dă-mi puşca! îi zise cu obrăznicie.

— O să-ţi dau una în cap! îi răspunse Harley.

Apoi, către Villa:

— Nu pare a fi un melanezian. Unde a găsit o asemenea carabină? Şi ce îndrăzneală! Probabil că ne-a văzut când am aruncat ancora. Ştia de barca noastră de pe plajă… Şi totuşi voia să se distreze luându-le capetele şi ducându-le cu el în junglă.

Se întoarse către negru.

— Cum te cheamă?

Nu primi însă un răspuns convenabil decât atunci când Johnny şi marinarii apărură, abia trăgându-şi sufletul după cât alergaseră. Văzându-l pe negru, pilotul îi zise lui Kennan:

— Dă-mi-l mie pe omul ăsta! Dă-mi-l mie!

— De ce?

Johnny nu vru să răspundă. Abia când Kennan zise că, neîntâmplându-se nimic, îl va elibera pe necunoscut, pilotul

protestă energic.

— Poate tu duci băiatul ăsta la Casa Guvernator, la Tulagi, îi spuse el americanului. El e băiat rău, tare rău. Makawao numele lui. Guvernatorul îţi va da douăzeci de lire. Băiat rău, tare rău. El din Queensland.

— Cum din Queensland? îl întrerupse Kennan. De acolo a venit?

Johnny clătină din cap.

— El mai întâi Malaita. De mult, tare de mult, vasul l-a luat ca să muncească în Queensland.

— Este unul dintre negrii reveniţi din Queensland, îi explică Harley soţiei sale. Când Australia a decis să nu mai folosească negri, plantatorii i-au trimis pe toţi înapoi de unde veniseră. Acest Makawao făcea parte dintre ei. Era un om periculos, dacă avem în vedere ce spune Johnny, că guvernatorul dă pentru el un premiu de douăzeci de lire.

Pilotul continuă să explice. Makawao era un om de temut. În Queensland făcuse patru ani de închisoare pentru furt, tâlhărie şi tentativă de omor. Trimis înapoi în insulele Solomon de către guvernul australian, a plecat ca recrut pe plantaţia din Buli. Urmărea, de fapt, să pună mâna pe arme şi muniţii.

După ce a încercat să-l ucidă pe administratorul de acolo, a fost pedepsit cu cincizeci de lovituri de bici şi un an de servitute penală. Întors la plantaţia din Buli ca să îşi termine timpul de muncă, a reuşit să-l ucidă pe proprietar şi, în absenţa administratorului, să fugă cu o balenieră.

A luat cu el toate armele şi multă muniţie, capul victimei, zece recruţi din Malaita, doi recruţi din San Cristobal care ştiau să manevreze baleniera. El şi cei zece malaiteni nu s-ar fi descurcat pe mare şi nu ar fi reuşit să facă o călătorie lungă aşa cum puteau cei doi din Guadalcanar.

Pe drum s-au oprit pe insuliţa Ugi. Au prădat magaziile şi i-au tăiat capul celui care le păzea, un metis tare de treabă. După ce au ajuns cu bine în Malaita, pentru că nu mai

aveau nevoie de cei din San Cristobal, i-au ucis, i-au mâncat şi le-au păstrat capetele.

— Pe cuvântul meu! El băiat tare rău! fu concluzia trasă de Johnny. Guvernatorul din Tulagi foarte mulţumit, dă douăzeci de lire pe el.

— Viteazul meu Cântăreţ, murmură frumoasa femeie la urechea lui Jerry. Fără tine…

— Capetele noastre s-ar fi plimbat prin junglă la ora asta, adăugă Kennan. Makawao ocheşte bine. Câinele acesta nu e unul obişnuit, e o comoară! Şi unde mai pui că l-am certat pentru că se luase de negri… Ştia mai multe despre ei decât mine…

— Dacă vreodată ni-l va cere cineva înapoi…

Villa îşi completă fraza cu un gest semnificativ.

Harley îi întări hotărârea cu un gest al capului.

— În orice caz, dacă s-ar fi întâmplat nenorocirea şi capul tău s-ar fi plimbat acum prin junglă, s-ar fi consolat, adăugă el.

— Consolat?

— Sigur, pentru că ar fi fost alături de al meu.

— Dragul meu! Dragul meu soţ! murmură ea tu lacrimi în ochi. Rămase privindu-l cu tandreţe, în timp ce în braţe îl strângea pe Jerry. Terierul irlandez lingea obrazul zeiţei sale cu limba lui roşiatică.

CAPITOLUL XXIV.

ELDORADO.

După ce Ariel a părăsit Malu, aflat pe coasta nord-vestică a Malaitei, şi marea întindere de uscat a dispărut, la rândul ei, din vedere în urma dârei înspumate lăsate de iaht, o parte din viaţa lui Jerry a luat sfârşit, scufundându-se în uitare o dată cu lumea aceea tenebroasă unde pierise Van Horn. Căci pentru terierul irlandez Malaita era un cap aşezat pe genunchii unui zeu primitiv şi gânditor, mai mare decât Bashti, care ţinea capul uscat la fum şi soare al lui Van Horn, frământat de neputinţa sa în a-i smulge secretele.

Jerry nu-şi făcea probleme legate de acele mistere. Pentru el, marea insulă nu mai exista. I se părea un vis. Deşi el, o creatură vie, materială, cu greutate şi dimensiuni, o realitate de necontestat, încă se mai mişca printr-un spaţiu al umbrelor şi nălucilor, fantasmagorii ale neantului.

Lumile acelea nedefinite dispăreau pentru el, ca să facă loc altora noi ce-l aşteptau.

De atunci nu mai văzu niciodată insula sălbatică. Dar aceasta îi mai bântuia uneori visele, atunci când retrăia trecutul, începând cu distrugerea vasului Arangi, continuând cu orgiile canibale, până la fuga lui după moartea lui Nalasu, care dispăruse o dată cu coliba lui. Lucrurile acelea reprezentau pentru el un alt tărâm, ireal, care, dispărea ca fumul.

Umbra şi fumul nu existau, nici Van Horn, al cărui cap se odihnea pe genunchii lui Bashti. Malaita adevărată, concretă şi pipăibilă dispăruse pentru totdeauna, ca Meringe şi căpitanul lui Arangi…

De la Malaita, Ariel se îndreptă către vest, apoi spre nord, către Ongtong, Java şi Tasman, marii atoli de sub ecuator, care abia se văd pe harta Pacificului. După Tasman au pornit către Boungainville, de care îi separa o distanţă apreciabilă. Acolo au hotărât să meargă spre sud-est. Vremea liniştită i-a ajutat. Ariel a ancorat în cele mai multe porturi din insulele Solomon, de la Choiseul şi Ronongo până la Kulambangra, Vangunu, Pavavu şi Noua Georgie. A ajuns chiar şi în Golful celor O Mie de Vase.

În cele din urmă, Ariel a aruncat ancora în nisipul de corali de pe fundul mării din portul Tulagi, unde se afla Comisarul Rezident al acelor insule.

Pe mâna acestuia îl dădu Harley Kennan pe Makawao, care fu dus la închisoare şi pus în lanţuri până avea să fie judecat. Johnny primi o bună parte din recompensă, restul fiind dată celorlalţi oameni care veniseră alergând prin junglă ca să le sară în ajutor soţilor Kennan în acea zi de neuitat când Jerry împiedicase crima.

— Ştiu cum îl cheamă, vorbi comisarul, aşezat între cei doi americani, în veranda locuinţei sale. Este unul dintre terierii lui Haggin, un domn care trăieşte lângă laguna Meringe. Părinţii câinelui sunt Terrence şi Biddy. Pe el îl cheamă Jerry. Eram de faţă când i s-a dat acest nume, când încă nu-şi deschisese ochii. Aşteptaţi, poate vi-l voi arăta pe fratele său Michael, care păzeşte negrii la bordul vasului Eugenia, o goeletă cu două catarge ancorată în amonte de Ariel. Stăpânul navei este căpitanul Kellar. Îl voi ruga să-l lase pe Michael să debarce. Fără îndoială, Jerry este singurul supravieţuitor de pe Arangi.

Tăcu puţin, apoi vorbi iar:

— Când voi avea timp şi bani, îl voi vizita pe bătrânul şef Bashti, dar nu ca navele de coastă britanice. Voi lua cu mine forţele poliţiei negre şi câţiva voluntari albi. Nu vom bombarda colibe. Vom debarca într-un loc de pe insulă şi îi vom lua pe cei din Somo prin surprindere, în timp ce vasele vor ataca dinspre mare.

— Şi veţi pedepsi un măcelului printr-un alt măcel, obiectă Villa Kennan.

— Voi răspunde măcelul aşa cum o cere legea, replică imediat comisarul. Voi impune legea la Somo. Sper să nu se mai întâmple vreun accident şi să nu fie nimeni sacrificat, nici de o parte, nici de alta. Voi găsi capul lui Van Horn şi cel al secundului său, Borckman, şi le voi aduce la Tulagi ca să le îngropăm creştineşte. Îl voi prinde pe bătrânul Bashti de pielea de după ceafă şi o să-l pun să asculte toate legile civilizaţiei.

— Credeţi că se va prinde ceva de el? îl întrebă Villa. E destul de şiret ca să vă asculte în linişte cum îi citiţi legile englezeşti, care pentru el nu sunt decât o glumă. Toate atrocităţile pe care le-a comis îi vor fi iertate în schimbul unui jurământ pe care-l va călca.

— Nu e aşa, scumpă doamnă Kennan. Chiar dacă mă va asculta foarte atent, nu va scăpa de plata a o sută de mii de nuci de cocos, a cinci tone de alte produse, o sută de pumni

de monede-cochilii şi douăzeci de porci graşi. Dacă refuză să mă asculte şi vrea război, atunci o să-l zdrobesc mai întâi pe el, apoi satul lui. După aceea voi tripla amenda şi îi voi învăţa mai rapid legile noastre.

— Şi dacă nu va voi să se bată, nici nu va asculta şi nu va plăti amenda?

— Atunci Bashti va deveni oaspetele meu aici, la Tulagi, până îşi va schimba părerea şi va fi gata să plătească şi să înveţe ce trebuie.

Astfel, Jerry îşi regăsi numele de altădată pe buzele noilor săi stăpâni şi îl revăzu pe fratele său, Michael.

— Să nu spui nimic, îi şopti Harley soţiei sale când îl văzu în balenieră pe câinele cu blana aspră şi roşcată cum privea peste sabord. Să ne prefacem că nu ştim nimic şi că nici nu ne uităm la ei.

Jerry, ocupat cu săpatul unei gropi în nisip, nici nu bagă de seamă venirea lui Michael. Era foarte absorbit de munca lui şi adulmeca în fundul gropii sale, din care nu ieşea decât bucata de coadă ce i se agita.

La rândul său, Michael, obişnuit cu spaţiul restrâns de la bordul vasului Eugenia, alerga pe plajă, nebun de bucurie, sărind, lătrând, adulmecând diversele arome sau prizându-i în colţi pe crabii cei mari de pe ţărm. Aceştia fugeau din faţa lui şi îl ameninţau cu cleştii lor puternici.

Când ajunse la capătul plajei, în vreme ce comisarul îl prezenta pe căpitanul Kellar soţilor Kennan, Michael se întoarse şi porni în fugă înapoi. Alergând aşa de repede, nu observă coada lui Jerry care se vedea ieşind din nisip. Acesta însă l-a auzit că vine şi a ieşit chiar în clipa când trecea pe acolo fratele lui. S-au ciocnit şi s-au rostogolit unul peste altul. S-au ridicat imediat, zburliţi, arătându-şi colţii, gata de luptă.

S-au recunoscut, dar n-au vrut să o arate. Michael, obişnuit mai puţin cu aventurile, stăpânindu-se mai puţin, s-a apropiat însă foarte emoţionat de fratele lui, urlând încet şi jalnic. Apoi şi-a lipit blana de cea a lui Jerry.

Acesta l-a lins vesel. Cei doi s-au îndepărtat puţin, ca să se privească mai bine. Păreau veseli. Îşi puneau oare felurite întrebări? Plecară împreună, unul lângă altul, şi începură să alerge fericiţi pe plajă.

— N-am nici o îndoială, zise comisarul. Aşa aleargă părinţii lor. De câte ori nu i-am văzut!

După zece zile în care au stat împreună, au trebuit să se despartă. Michael a venit la bordul lui Ariel şi cei doi câini au petrecut o minunată jumătate de oră. Iahtul se pregătea de plecare. Când Ariel a început să se mişte, comisarul şi căpitanul Kellar, care se aflau şi ei la bord, şi-au luat rămas bun şi au coborât în balenieră.

— Spune-i adio fratelui tău, Jerry, a murmurat Villa, ţinându-l pe câinele care privea foarte trist cum se îndepărta ambarcaţiunea în care se afla fratele lui şi dispărea în zare, aşa cum se întâmplase, demult cu plaja din Meringe.

Jerry ştia ce înseamnă despărţirea şi aceea era greu de suportat. Nu avea de unde să ştie că într-o zi avea să-l revadă pe Michael în valea lui din California şi că acolo îşi vor sfârşi zilele, înconjuraţi de afecţiunea zeilor lor iubiţi.

Încet-încet se pierdu în zare Tulagi cu locuinţa comisarului din vârful colinei şi cu vasele ancorate în port. Dispăru din vedere asemeni plajei din Meringe, la fel ca Somo, Arangi şi alte multe porturi, locuri, lagune şi atoli pe care Ariel le-a vizitat în decursul lungii sale călătorii…

SFÂRŞIT